

Оуън Колфър
Кодът на вечността

Оуън Колфър Кодът на вечността

Мисли си за феи. Пак си помисли!

Артемис Фоул е сглобил суперкомпютър от откраднатата феина техника. В лоши ръце той би могъл да се окаже фатален както за хората, така и за феите. Но няма защо да се тревожим, Артемис има блестящ план. Няма да го използва, само ще го покаже на безскрупулен американски бизнесмен, който има връзки с мафията. Ще бъде с верния си телохранител Бътлър. Какво би могло да се обърка?

„Динамично и шуро приключение, бликащо от остроумие, въображение и магия — това е най-страхотната книга за деца и възрастни.“

„Ел“

На членовете на семейство Могъщи.
Законни и противозаконни.

Пролог

Извадка от дневника на Артемис Фоул. Диск 2. Кодиран

През последните две години моите делови начинания се осъществяваха без родителска намеса. През този период аз продадох пирамидите на западен бизнесмен, фалшифицирах и продадох на търг

изгубените дневници на Леонардо да Винчи и лиших Феиния народ от голямо количество от златото му. Но свободата ми в кроенето на плановете е към своя край. Както вече писах, баща ми лежи в болница в Хелзинки, където се възстановява от двегодишен плен у руската мафия. Вследствие на мъченията той все още е в безсъзнание, но скоро ще се събуди и отново ще поеме управлението на семейните финанси.

При наличие на двама родители в имението Фоул за мен ще бъде невъзможно да се занимавам свободно с моите незаконни начинания. По-рано това не би представлявало проблем, защото баща ми беше по-голям престъпник от мен, но майка ми е твърдо решена семейство Фоул да излезе на чисто.

Все пак имам време за една последна сделка. Нещо, което майка ми не би одобрила. Не мисля, че и на Феиния народ би се харесало. Затова няма да им казвам.

Част първа Нападението

Глава 1: Кубът

„Ан Фен“, Найтсбридж, Лондон

Артемис Фоул беше почти доволен. Баща му всеки момент можеше да излезе от Университетската болница в Хелзинки. Самият той тъкмо се готвеше за вкусен обяд в „Ан Фен“, лондонски ресторант за морски дарове, а деловият му партньор щеше да пристигне всеки момент. Всичко вървеше по план.

Телохраниелят му Бътлър далеч не беше толкова спокоен. Но всъщност той никога не се отпускаше — не можеш да станеш един от най-опасните хора на света, ако току сваляш гарда. Гигантският евроазиатец сновеше между масите в бистрото на Найтсбридж, като поставяше обичайните охранителни средства, разчиствайки пътища за

отстъпление.

— Взехте ли си тапите за уши? — попита той своя работодател. Артемис въздъхна дълбоко.

— Да, Бътлър. Но ми е трудно да си представя, че тук сме в опасност. Това е напълно законна делова среща посред бял ден, за бога.

Тапите за уши бяха всъщност свръхзвукови филтърни гъбички, вероломно задигнати от каските на феината Полиция на Нисшите елементи. Бътлър се беше сдобил с тези каски заедно с друга скъпоценна плячка от феина техника преди близо година, когато при изпълнение на един от плановете на господаря си се беше изправил срещу феиния Отряд по изтеглянето. Гъбичките бяха отгледани в лабораториите на Полицията на Нисшите елементи и имаха дребни порести мембрани, които запечатваха тъпанчетата автоматично, когато нивото на децибелите надхвърляше допустимата граница.

— Може и така да е, Артемис, но това, което е характерно за убийците, е, че обичат да заварват жертвите си неподготвени.

— Сигурно — отвърна Артемис, докато преглеждаше раздела за ордьоври в менюто. — Но кой би имал мотив да ни убие?

Бътлър стрелна с изпепеляващ поглед един от шестимата клиенти в заведението за всеки случай, ако си е наумил нещо. Клиентът беше жена към осемдесетте.

— Може и да не ни преследват. Но не забравяйте, че Джон Спайро е влиятелен човек. Докарал е много компании до фалит. Може да попаднем под кръстосан огън.

Артемис кимна. Както винаги, Бътлър беше прав, а това обясняваше защо двамата са още живи. Джон Спайро, американецът, с когото имаше среща, беше точно от хората, които най-много привличаха наемните убийци. Преуспял милиардер от бизнеса с информационни технологии, с тъмно минало и предполагаеми връзки с мафията. Носеха се слухове, че компанията му „Рибас Чипс“ е стигнала до върха благодарение на откраднатото изобретение. Разбира се, нямаше доказателства въпреки усилията на областния прокурор на Чикаго. Нееднократно при това.

Сервитьорката се приближи към тях и ги дари с ослепителната си усмивка.

— Здравей, младежо. Не искаш ли да видиш листа с детското меню?

Една вена на челото на Артемис започна да пулсира.

— Не, госпожице, не искам да видя _листа с детското меню_. Без съмнение самият _лист с детското меню_ е по-вкусен от храната в него. Бих искал да поръчам алакарт. Или не сервирайте риба на малолетни?

Усмивката на сервитьорката заседна между два кътни зъба. Речникът на Артемис оказваше подобен ефект върху повечето възрастни.

Бътлър завъртя очи. А Артемис се чудеше кой би искал да ги убие. Като начало повечето сервитьорки и шивачи в Европа.

— Да, господине — заекна злополучната сервитьорка. — Каквото пожелаете.

— Искам плато от акула и риба меч и препечени филийки върху легло от зеленчуци и пресни домати.

— А за пиене?

— Минерална вода. Ирландска, ако имате. И, моля ви, без лед, тъй като сигурно си правите леда от чешмяна вода, а тя често убива качествата на минералната.

Сервитьорката се втурна към кухнята с явното желание да избяга от бледия младеж на маса шест. Веднъж беше гледала филм за вампири. Нечестивите създания имаха съвсем същия хипнотичен втренчен поглед. Може би хлапето говореше като възрастен, защото беше на петстотин години.

Артемис се усмихна в очакване на вечерята си, без да обръща внимание на ужаса, който бе предизвикал.

— Сигурно ще бъдете голям хит на танците в училище — отбеляза Бътлър.

— Моля?

— Горкото момиче едва не се разплака. Няма да ви навреди, ако от време на време се държите любезно.

Артемис се изненада. Бътлър рядко изказваше мнение по лични въпроси.

— Не се виждам на училищни танци, Бътлър.

— Танците не са важни. Всичко е въпрос на общуване.

— Общуване? — подсмихна се младият господар Фоул. —

Съмнявам се, че има жив тийнейджър, който да притежава равен на моя речник.

Бътлър се канеше да посочи разликата между говорене и общуване, когато вратата на ресторанта се отвори. Влезе дребен мургав мъж, придружаван от истински гигант. Джон Спайро и охраната му.

Бътлър се наведе и зашепна в ухото на господаря си:

— Внимавайте, Артемис. Слушал съм много за здравеняка.

Спайро тръгна между масите с разперени ръце. Беше американец на средна възраст, слаб като щека и висок почти колкото Артемис. През осемдесетте се занимаваше с превоз на стоки, през деветдесетте бе преуспял в търговията с акции. Сега бизнесът му бяха комуникациите. Той носеше бял ленен костюм собствена марка, а по китките и пръстите му имаше достатъчно бижута, за да се позлати куполът на Тадж Махал.

Артемис стана, за да поздрави партньора си.

— Господин Спайро, добре дошли.

— Хей, малкият Артемис Фоул! Как си, по дяволите?

Артемис стисна ръката на мъжа. Бижутата му задрънчаха като опашката на гърмяща змия.

— Добре съм. Радвам се, че успяхте да дойдете.

Спайро придърпа един стол.

— Щом Артемис Фоул ми се обажда с предложение, и по натрошено стъкло ще мина, но ще дойда.

Телохранителите се премериха с погледи. Като се изключи ръстът им, двамата бяха диаметрални противоположности. Бътлър беше образец на пестелива ефективност. Черен костюм, бръсната глава, незабележим, доколкото може да бъде незабележим човек, висок над два метра. Новодошлият имаше изрусена коса, тениска с отрязани ръкави и големи сребърни халки на двете уши. Този човек определено

не искаше да остане незабелязан или забравен.

— Арно Тъпст — каза Бътлър. — Чувал съм за вас.

Тъпст зае позиция до рамото на Джон Спайро.

— Бътлър. Един от многото Бътлър — произнесе той с провлачен новозеландски акцент. — Чувал съм, че вие, момчета, сте най-добрите. Такива неща съм чувал. Дано не се налага да проверявам.

Спайро се засмя. Сякаш щурчета засвириха в кибритена кутийка.

— Арно, моля те. Тук сме сред приятели. Днес не е ден за заплахи.

Бътлър не беше сигурен. Войнишкият нюх жужеше в дълбините на черепа му като гнездо стършели. Наблизо дебнеше опасност.

— Е, приятелю. Да се залавяме за работа — каза Спайро и впи в Артемис близко разположените си тъмни очи. — Преглъщам още от другия край на Атлантическия океан. Какво си ми приготвил?

Артемис се намръщи. Надяваше се, че бизнесът може да почака до края на обяда.

— Не искате ли да видите менюто?

— Не. Напоследък почти не ям. Само хапчета и течности.

Проблеми с храносмилането.

— Много добре — каза Артемис и сложи на масата алуминиево куфарче. — Тогава да се залавяме за работа.

Той отвори куфарчето и отвътре се показа червен куб с размерите на дискмен, сгущен в син стиропор.

Спайро избърса очилата си с края на вратовръзката.

— Какво виждам тук, момче?

Артемис сложи искрящата кутийка на масата.

— Бъдещето, господин Спайро. Изпреварило графика.

Джон Спайро се наведе напред, за да огледа добре.

— Прилича ми на преспание.

Арно Тъпст се изкикоти, като гледаше подигравателно Бътлър.

— Тогава ще направим демонстрация — предложи Артемис и взе металната кутия. Натисна едно копче и се разнесе бръмчене. Части от капака се плъзнаха, като откриха тонколони и екран.

— Чудно — промърмори Спайро. — Прелетял съм три хиляди

мили за някакъв миниатюрен телевизор?

Артемис кимна.

— Миниатюрен телевизор. Но също така гласово управляван компютър, мобилен телефон, уред за диагностика. Тази малка кутийка може да прочете всяка информация на какъвто и да било носител, електрически или органичен. Може да разчита видеоносители, лазерни дискове, DVD дискове, да влиза в Интернет, да дърпа имейли, да хаква всеки възможен компютър. Може дори да сканира гърдите ви, за да провери колко бързо бие сърцето ви. Батерията издържа две години и, разбира се, работи напълно безжично.

Артемис направи пауза, за да остави събеседника да помисли. Очите на Спайро изглеждаха огромни зад очилата.

— Искаш да кажеш, че тази кутийка...

— Ще направи ненужна всяка друга технология. Вашите компютърни фабрики няма да струват пукната пара.

Американецът пое дълбоко дъх няколко пъти.

— Но как... как?

Артемис обърна кутийката. Отдолу леко проблясваше инфрачервен сензор.

— Това е тайната. Омнисензор. Може да прочете всичко, което му дадете. И ако сорс-кодът е вътре, може да проследи всеки сателит, който пожелаете.

Спайро размаха пръст.

— Но това е незаконно, нали?

— Не, не — отговори Артемис усмихнат. — Няма закони срещу такова нещо. И поне две години след излизането му няма да има. Вижте колко време им трябваше да закрият „Напстър“.

Американецът обхвана лицето си с ръце. Това беше прекалено.

— Не разбирам. Тази играчка изпреварва с години — не, с десетилетия — всичко, което имаме сега. А ти си едно нищо и никакво тринайсетгодишно хлапе. Как я направи?

Артемис помисли секунда. Какво да му каже? Че преди шестнайсет месеца Бътлър е превзел отряд от Полицията на Нисшите

елементи и е конфискувал феина техника? А после той, Артемис, е взел компонентите и е сглобил тази превъзходна кутийка? Не става.

— Да кажем, че съм много умно момче, господин Спайро.

Американецът присви очи.

— Може би не толкова умно, колкото твърдиш. Искам демонстрация.

— Така е честно — съгласи се Артемис и кимна. — Имате ли мобилен телефон?

— Естествено — Спайро сложи мобилния си телефон на масата. Беше последен модел на „Рибас Чипс“.

— Обезопасен, предполагам.

Спайро кимна арогантно.

— С петстотинбитов код. Висш пилотаж. Не можеш да проникнеш в „Рибас 400“ без код.

— Ще видим.

Артемис насочи сензора към слушалката. На екрана тутакси се появи схема на мобилния телефон.

— Сваляне? — попита метален глас от тонколонките.

— Потвърдено.

За по-малко от секунда работата беше свършена.

— Сваляне завършено — обяви кутийката с нотка на задоволство.

Спайро остана зашеметен.

— Не вярвам. Тази система ни струваше двайсет милиона долара.

— Хвърляте пари на вятъра — каза Артемис, като му показва екрана. — Искате ли да се обадите у дома? Или да преведете пари от една сметка в друга? Наистина не бива да държите номерата на банкови сметки в SIM карта.

Американецът помисли няколко секунди.

— Това е трик — обяви той накрая. — Сигурно си проучил телефона ми. По някакъв начин, не ме питай какъв, си получил достъп до него.

— Логично предположение — призна Артемис. — И аз бих си помислил същото. Кажете върху какво да тестваме.

— Ей там — каза накрая Спайро, като посочи рафта с видеокасети над бара. — Пусни една от онези касети.

— Само това ли?

— Като за начало става.

Арно Тъпст с пресилена показност прехвърли касетите и накрая избра една без надпис. Сложи я с трясък на масата, от което сребърните прибори подскочиха на половин сантиметър във въздуха.

Артемис едва устоя на импулса да ококори очи и постави червената кутийка направо върху касетата.

На миниатюрния плазмен екран се появи изображение от съдържанието на касетата.

— Сваляне? — попита кутийката.

Артемис кимна.

— Свали, компенсирай и просвири.

И тази операция отне не повече от секунда. На екрана оживя стар епизод от английски сериал.

— DVD качество — отбеляза Артемис. — Независимо от записа В-кубът компенсира качеството.

— Кой?

— В-кубът — повтори Артемис. — Така нарекох моята малка кутийка. Признавам, че е малко праволинейно. Но подходящо. Всевиждащият куб.

Спайро грабна видеокасета.

— Провери я — нареди той, като даде касетата на Арно Тъпст.

Изрусеният телохранил пусна видеото в бара и пъкна касетата в процепа. На екрана се появи надпис „Коронейшън Стрийт“. Същият сериал. Но далеч не със същото качество.

— Убедихте ли се? — попита Артемис.

Американецът задрънча с многото си гривни.

— Почти. Последен тест. Имам чувството, че правителството ме следи. Можеш ли да провериш?

Артемис помисли малко, после доближи мултисензора до устата си.

— Куб, разчиташ ли системи за наблюдение в тази сграда?
Машината побръмча секунда.

— Най-силният йонен лъч е на осемдесет километра западно от тук и излиза от сателит на САЩ с кодов номер ST1132P. Регистриран на името на Централното разузнавателно управление. Приблизително време на достигане — осем минути. Има и няколко сонди на ПНЕ, свързани с...

Артемис натисна бутона за заглушаване, преди Кубът да е продължил. Очевидно феините компоненти в компютъра улавяха и техника на Нисшите елементи. Това трябваше да се коригира. Ако попадне в лоши ръце, тази информация можеше да се окаже разрушителна за феините системи за сигурност.

— Какво става, момче? Кутийката още приказваше. Кои са ПНЕ?
Артемис сви рамене.

— Не плащаш ли, не играеш, както казвате вие, американците. Един пример е достатъчен. Все пак става дума за ЦРУ.

— ЦРУ — прошепна Спайро. — Подозират ме, че продавам военни тайни. Пуснали са едно от птичетата си да ме следи.

— А може би да следи мен — отбеляза Артемис.

— Може би теб — съгласи се Спайро. — С всяка секунда ми изглеждаш все по-опасен.

Арно Тъпст се подсмихна подигравателно.

Бътлър не му обърна внимание. Поне един от двамата трябваше да се държи като професионалист.

Спайро щракна с кокалчетата на пръстите си — навик, който Артемис ненавиждаше.

— Имаме осем минути, така че дай да уточним подробностите, хлапе. Колко искаш за кутийката?

Артемис не го чу. Мислите му бяха съсредоточени върху информацията за ПНЕ, която Кубът едва не разкри. Секунда невнимание — и за малко да изложи на опасност подземните си приятели, при това на човек, който не би пропуснал да се възползва.

— Извинете, какво казахте?

— Попитях колко искаш за кутийката.

— Първо, това е Куб — поправи го Артемис. — И, второ, не се продава.

Джон Спайро пое дъх толкова дълбоко, че потръпна.

— Не се продава ли? Докара ме оттатък Атлантическия океан, за да ми покажеш нещо, което няма да ми продадеш? Какво става тука?

Бътлър обви пръсти около ръкохватката на пистолета, затъкнат на кръста му. Арно Тъпст посегна зад гърба си. Напрежението можеше да се реже с нож.

Артемис допря върховете на пръстите си.

— Господин Спайро... Джон, аз не съм пълен идиот. Знам цената на този Куб. Няма достатъчно пари на света, с които да се купи това изобретение. Колкото и да ми дадете, след седмица то ще струва с хиляда процента отгоре.

— Тогава каква е сделката, Фоул? — процеди Спайро през зъби. — Какво предлагаш?

— Предлагам ви дванайсет месеца. За подходяща цена съм готов една година да не предлагам Куба си на пазара.

Джон Спайро си играеше с гривна, на която бе изписано името му. Подарък от себе си за рождения си ден.

— Ще скриеш изобретението за една година?

— Точно така. Това ще ви даде достатъчно време да продадете акциите си, преди да се обезценят, и да използвате печалбата за закупуване на акции на „Фоул Индъстрис“.

— Няма компания „Фоул Индъстрис“.

Артемис се подсмихна.

— Ще има.

Бътлър стисна рамото на работодателя си. Не беше добра идея да се подхвърля стръв на човек като Джон Спайро.

Но Спайро дори не забеляза жеста на Бътлър. Беше твърде зает да прави сметки и въртеше гривната между пръстите си като броеница.

— Каква е цената? — попита накрая.

— Злато. Един метричен тон — отговори наследникът на

имуществото на Фоул.

— Това е доста злато.

Артемис сви рамене.

— Аз обичам златото. Не се обезценява. А и това е нищо в сравнение със загубите, които ще си спестите.

Спайро се замисли. Иззад рамото му Арно Тъпст продължаваше да се взира в Бътлър. Телохранителят на Фоул невъзмутимо примигна: при евентуална конфронтация сухите очни ябълки щяха да намалят предимството му. Само аматьорите се гледаха в очите, без да мигат.

— Да речем, че условията ти не ми допадат — каза Джон Спайро.

— Да речем, че ми хрумне още сега да ти отмъкна играчката.

Арно Тъпст изпъчи гърди с още около сантиметър.

— Дори ако успеете да ми вземете Куба — отговори Артемис усмихнат, — едва ли ще ви бъде от полза. Технологиията му надхвърля всичко, което вашите инженери са виждали досега.

Спайро му отвърна с тънка недоброжелателна усмивка.

— О, сигурен съм, че ще успеят да я разгадаят. И да им отнеме година-две, на теб ще ти е все тая. Особено там, накъдето си тръгнал.

— Ако изобщо съм тръгнал нанякъде, тайните на В-куба идват с мен. Всичките му функции са приспособени към гласовите ми данни. Кодирането е доста хитро.

Бътлър леко присви колене, готов да скочи.

— На бас, че можем да разбием кода. В „Рибас Чипс“ съм събрал страшен екип.

— Простете, че не съм въодушевен от вашия „страшен екип“ — отбеляза Артемис. — Досега винаги сте изоставали с няколко години от „Фонетик“.

Спайро скочи на крака. Изобщо не му харесваше да се споменава името с „Ф“. „Фонетик“ беше единствената комуникационна компания, чиито акции се търгуваха по-скъпо от тези на „Рибас Чипс“.

— Добре, хлапе, поигра си, стига толкова. Сега е мой ред. Аз трябва да тръгна, преди сателитният лъч да е стигнал дотук. Но господин Тъпст ще остане да те изчака — той потупа телохранителя си

по рамото. — Знаеш какво да правиш.

Тъпст кимна. Знаеше. И гореше от нетърпение.

За пръв път от началото на срещата Артемис забрави за обяда и съсредоточи мислите си изцяло върху възникналата ситуация. Нещата не се развиваха по план.

— Господин Спайро. Едва ли говорите сериозно. Намирате се на обществено място, пълно с хора. Вашият човек не може да се мери с Бътлър. Ако продължавате с тези смехотворни заплахи, аз ще бъда принуден да оттегля предложението си и незабавно да пусна В-куба на пазара.

Спайро опря длани в масата.

— Слушай, хлапе — зашепна той. — Харесваш ми. След година-две можеш да станеш като мен. Само че случвало ли ти се е да опреш пистолет в нечия глава и да дръпнеш спусъка?

Артемис не отговори.

— Не? — изсумтя Спайро. — Така си и помислих. Понякога нищо повече не е нужно. Трябва само да ти стиска. А на тебе не ти стиска.

Артемис не знаеше какво да каже. Подобно нещо се беше случвало само два пъти от петия му рожден ден насам. Бътлър пристъпи напред, за да запълни тишината. Неприкритите заплахи бяха повече по неговата част.

— Господин Спайро, не се опитвайте да ни баламосвате. Тъпст може да е здравеняк, но аз мога да го пречупя като вейка. И после никой няма да се изпречи на пътя ми към вас. А не ми се вярва да искате това.

Усмивката на Спайро се размаза като петмез върху пожълтелите му от никотин зъби.

— О, не бих казал, че никой няма да се изпречи на пътя ти.

Бътлър изпита онова чувство, сякаш сърцето му потъва в петите. Същото, което изпитвате, когато по гърдите ви играят дузина светлинки от лазерни прицели. Бяха попаднали в капан. По някакъв начин Спайро беше надхитрил Артемис.

— Хей, Фоул! — подвикна американецът. — Чудно защо обядът ти се бави толкова.

В този момент Артемис осъзна до каква степен са загазили.

Всичко стана за секунда. Спайро щракна с пръсти и всички посетители на „Ан Фен“ до един извадиха оръжия от дрехите си. Осемдесетгодишната дама изведнъж придоби доста по-заплашителен вид, щом стисна револвер в костеливия си юмрук. От кухнята изскочиха двама сервитьори, въоръжени със сгъваеми картечници. Бътлър не успя дори да си поеме дъх.

Спайро чукна със солницата по масата.

— Шах и мат. Играта е моя, хлапе.

Артемис направи опит да се съсредоточи. Трябваше да има изход. Винаги има изход. Но не можеше да го намери. Беше допуснал грешка. Може би фатална. Никое човешко същество досега не бе успявало да надхитри Артемис Фоул. Но и един път беше достатъчен.

— Аз ще вървя — продължи Спайро, като пхна В-куба в джоба си, — преди сателитният лъч да е стигнал дотук заедно с онези... ПНЕ — изобщо не бях чувал за такава агенция. А щом задействам тази машинария, и на тях ще им се прииска да не бяха чували за мен. Беше ми приятно да работя с теб.

На път за вратата той намигна на телохранителя си.

— Имаш шест минути, Арно. Мечтата ти се сбъдва, а? Ти ще станеш човекът, премахнал големия Бътлър.

Спайро се обърна към Артемис: изкушението да каже нещо за последно беше неустойимо.

— А, впрочем Артемис ми звучи като Артемида — не е ли женско име?

И се гмурна в многонационалния поток от туристи на главната улица.

Старата дама заключи вратата зад гърба му. Щракването отекна в целия ресторант.

Артемис реши да поеме инициативата.

— И така, дами и господа — заговори той, като се мъчеше да

отбягва втренчените черни погледи на оръжейните дула. — Сигурен съм, че можем да се споразумеем.

— Тихо, Артемис!

На мозъка на Артемис бяха необходими няколко секунди, за да осмисли факта, че Бътлър му бе наредил да млъкне. Нечувана дързост.

— Моля...?

Бътлър запуши с ръка устата на работодателя си.

— Тихо, Артемис. Тези хора са професионалисти, с тях не можем да се пазарим.

Тъпст завъртя глава и прешлените на врата му изпращаха.

— Имаш право, Бътлър. Тук сме да ти видим сметката. Още щом се обадохте на господин Спайро, започнахме да пращаме хора насам. Не мога да повярвам, че се хвана, човече. Сигурно остаряваш.

Самият Бътлър не можеше да повярва. Навремето би проверил мястото за среща седмица по-рано, преди да го одобри. Може би наистина остаряваше, но ето че сега му се отваряше идеалната възможност да не остарява повече.

— Добре, Тъпст — каза той, като разпери пред Арно празните си длани. — Само ти и аз. Един на един.

— Много благородно — отвърна Тъпст. — Това сигурно е някакъв азиатски код на честта. Аз обаче нямам код. Ако си мислиш, че ще ви оставя да се измъкнете от тук, трябва да си откачил. Сделката не е приключила. Аз те застрелвам. Ти умираш. Няма бой, няма дуел.

Той мързеливо посегна към колана на панталоните си. Защо да бърза? Достатъчно беше Бътлър да помръдне — и десетина куршума щяха да го понижат.

Мозъкът на Артемис беше като изключен компютър. Обичайният поток от идеи бе пресъхнал. Ще умра, помисли си той. Не е за вярване.

Бътлър говореше нещо. Артемис реши да се заслуша.

— Чуй, жътвари златно слънце викат — каза телохранителят, като произнасяше отчетливо всяка дума.

— К'во рече? Какви ги дрънкаш? Май големия Бътлър го е

хванало шубето, а? Ще има да разправям на момчетата.

Но старата дама като че ли се замисли.

— Чуй, жътвари... Знам какво е това.

Артемис също знаеше. Това беше почти пълният код за детониране на феината звукова граната, намагнитена и залепена за долната част на масата. Поредното от дребните приспособления за сигурност на Бътлър. Още една дума — и гранатата щеше да избухне, като образува плътна звукова стена, която да изпълни цялата сграда, да изпотроши прозорците и да спуга тъпанчетата на всички присъстващи. Нямах да има нито дим, нито пламъци, но след около пет секунди всеки в радиус от десет метра без тапи за уши щеше да изпита непоносима болка. Само още една дума.

Старата дама се почеса по главата с цевта на револвера.

— Чуй, жътвари... Сега си спомням, монахините ни учеха на това в училище. Чуй, жътвари златно слънце викат. Това е едно от онези изречения за запаметяване. За цветовете на дъгата.

Дъгата. Последната дума. Артемис си припомни — съвсем навреме, — че трябва да отвори уста. Ако беше останал със стиснати зъби, звуковите вълни щяха да ги натрошат като стъкло.

При детонацията на гранатата се образува вълна от компресиран звук и моментално единайсет души полетяха към най-отдалечените кътчета на помещението, докато срещнаха препятствието на стените. По-големите късметлии се блъснаха в преградните стени и направо минаха през тях. Онези, на които не провървя толкова, се удариха в носещите стени. Изпотрошиха всичко. Освен стените.

Артемис се озова на сигурно място в мечешката прегръдка на Бътлър. Телохранителят стоеше здраво заклещен в една солидна рамка на врата и стискаше момчето в ръцете си. Те имаха и други сериозни предимства пред убийците на Спайро: зъбите им бяха непокътнати, нямаха телесни фрактури, а порестите звукови филтри бяха запечатали ушите им, предпазвайки тъпанчетата от перфорация.

Бътлър огледа помещението. Всички убийци лежаха по земята и притискаха ръце към ушите си. Няколко дни очите им нямаше да могат

да фокусират. Прислужникът извади своя „Зиг Зауър“ от кобура под мишницата.

— Не мърдайте от тук — нареди той. — Ще надникна в кухнята.

Артемис се облегна назад в стола си и пое няколко пъти дъх на пресекулки. Наоколо цареше хаос всред прахоляк и стонове. Но Бътлър отново ги беше спасил. Не всичко бе загубено. Дори беше възможно да настигнат Спайро, преди да е напуснал страната. Бътлър имаше познат в системата за сигурност на летище „Хийтроу“: Сид Дажбс, бивша зелена барета, с когото бяха служили заедно като охрана в Монте Карло.

Пред него застана едър силует, който засенчи слънцето. Бътлър се беше върнал от разузнавателната си обиколка. Артемис въздъхна дълбоко, обзет от необичайно вълнение.

— Бътлър — започна той, — трябва сериозно да обсъдим заплатата ти...

Само че това не беше Бътлър. Беше Арно Тъпст. И двете му ръце бяха заети. В лявата си длан държеше два мънички конуса от жълт стиропор.

— Тапи за ус'и — изфъфли той през натрошените си зъби. — Винаги си нося при стуелба. Добуа уабота въус'ат, а?

В дясната си ръка Тъпст държеше пистолет със заглушител.

— Пъуво ти — каза. — После гоуилата.

Арно Тъпст насочи пистолета, бързо се прицели и стреля.

Глава 2: Запечатани

Град Убежище, Нисши елементи

Макар че Артемис нямаше лоши намерения, сканирането за проследяващи лъчи, което Кубът бе извършил, щеше да доведе до сериозни последствия. Параметрите за търсене бяха толкова неопределени, че уредът бе започнал да проверява открития Космос и, разбира се, дълбоко под Земята.

Под земната повърхност Полицията на Нисшите елементи беше

претрупана с работа заради неотдавнашната гоблинска революция. Три месеца след опита на гоблините за преврат повечето главни заговорници бяха арестувани. Но все още отделни групички от триадата Бюа Кел сновяха из тунелите на Убежище, въоръжени с незаконни лазери „Зурла“.

Всеки наличен служител на ПНЕ беше мобилизиран да помага в операция „Прочистване“ преди началото на туристическия сезон. Последното, което Градският съвет искаше, беше туристите да похарчат златото си в Атлантида, защото пешеходната зона в центъра на Убежище не е безопасно място за разходки. В края на краищата, туризмът съставляваше осемнайсет процента от приходите на града.

Капитан Бодлива Зеленика беше прехвърлена от Разузнаването. Обикновено работата ѝ бе да лети до земната повърхност по следите на феи, дръзнали да се качат там без виза. Ако дори една блудна фея се оставеше да бъде заловена от Калните създания, Убежище щеше да престане да бъде убежище. Но докато и последният гоблински бандит не отидеше да ближе очните си ябълки в поправителната институция Ревльов връх, задълженията на Зеленика бяха същите като на всеки друг служител на ПНЕ: да реагира светкавично на всеки сигнал за тревога, свързан с бандата Бюа Кел.

Днес тя ескортираше четирима хулигани гоблини до полицейския участък за разпит. Бяха ги намерили заспали в магазин за насекомни деликатеси с кореми, издути след цяла нощ тъпкане. Имаха късмет, че Зеленика пристигна в подходящия момент, защото джуджето — собственик на магазина, тъкмо се готвеше да пусне четиримата люспести престъпници във фритюрника на максимална температура.

Партньор на Зеленика в операция „Прочистване“ беше ефрейтор Лишей Кафяво Водорасло, по-малкият брат на легендарния капитан Риск Кафяво Водорасло, един от най-награждаваните офицери в Полицията на Нисшите елементи. Лишей обаче не притежаваше стоическия характер на брат си.

— Закачих си една кожичка на пръста, докато закопчавах последния гоблин — каза младшият офицер, дъвчейки палеца си.

— Неприятно — отвърна Зеленика, като си придаде загрижен вид.

Те караха по един магнитен поток към Централния полицейски участък, като престъпниците пътуваха натъпкани отзад в полицейския фургон. Това не беше точно редовен полицейски фургон. По време на краткотрайната си революция Бюа Кел бяха успели да изгорят толкова много полицейски коли, че Полицията на Нисшите елементи се видя принудена да реквизира всичко с двигател и място отзад, достатъчно да побере неколцина затворници. Всъщност Зеленика пилотираше вагонетка за бързо хранене, отстрани на която със спрей беше нарисован жълдът — символ на ПНЕ. Полицейските автомонтъори просто бяха заковали прозорчето за обслужване и бяха извадили фурните. Жалко, че не можеха да премахнат миризмата.

Лишей изучаваше пострадалия си пръст.

— Тези белезници имат остри ръбове. Трябва да подам оплакване.

Зеленика се съсредоточи върху пътя, макар че магнитният поток управляваше колата вместо нея. Ако Лишей подадеше жалба, тя нямаше да е нито първата, нито дори двайсетата. Малкото братче на Риск виждаше недостатъци във всичко освен в себе си. Сега обаче той нямаше никакво основание: херметическите белезници нямаха остри ръбове. Ако имаха, на някой гоблин можеше да му хрумне да пробие дупка в другата херметическа ръкавица и така вътре да проникне кислород, а никой не би искал гоблини да мятат огнени кълба в задната част на фургона му.

— Знам, че изглежда дребнаво да се подава жалба за кожичка на пръста, но никой не може да ме обвини, че съм дребнав.

— Ти — дребнав! И дума да не става.

Лишей изпъчи гърди.

— В края на краищата, аз съм единственият от Първи отряд по изтеглянето, изправил се срещу онзи човек Бътлър.

Зеленика шумно изпъшка. Надяваше се така да откаже Лишей от намерението да разкаже за пореден път бойната си история за Артемис Фуул. С всеки разказ тя ставаше все по-дълга и все по-неправдоподобна. В действителност Бътлър го беше пуснал, тъй както

рибар пуска рибка лещанка.

Но Лишей явно не разбираше от намеци.

— Много добре си спомням — започна мелодраматично той. —
Беше непрогледна нощ.

И сякаш думите му бяха заредени с неустоима магия, изведнъж всички светлини в града угаснаха.

Не само това, ами и мощността на магнитния поток секна, като ги остави да висят неподвижно в средното платно на замрялата магистрала.

— Не го направих аз, нали? — прошепна Лишей.

Зеленика не отговори, тъй като вече беше подала глава през вратата на фургона. Над нея слънчевите ивици, които имитираха светлината на земната повърхност, помръкваха до черно. В последните секунди на полуздрача тя присви очи към Северния тунел: естествено, вратата се плъзгаше надолу и под долния ѝ край надничаха алармените светлини. Шестдесет метра здрава стомана откъснаха Убежище от останалия свят. Подобни врати се затваряха на стратегически входове и изходи из целия град. Запечатваха го. Имаше само три причини, които биха накарали Съвета да нареди запечатване на града: потоп, карантина или нашествие на човеци.

Зеленика се огледа наоколо. Никой не се давеше, нямаше болни. Значи Калните създания идваха. Ето че се сбъдваше най-страшният кошмар на всички феи.

Аларменото осветление замига над главата ѝ, меките бели лъчи на слънчевите ивици бяха заменени от призрачно оранжево зарево. Обществените превозни средства щяха да получат последен тласък от магнитния поток, точно колкото да стигнат до най-близкото депо.

Обикновените граждани нямаха такъв късмет: на тях им се налагаше да вървят. Стотици вече слизаха от автомобилите си, твърде уплашени, за да протестират. Протестите щяха да започнат по-късно.

— Капитане! Зеленика!

Беше Лишей. Несъмнено се готвеше да подаде поредното оплакване.

— Ефрейтор — отвърна тя и се обърна към фургона. — Сега не е време за паника. Трябва да даваме пример...

Думите от лекцията заседнаха в гърлото ѝ, когато видя какво става в колата. Съгласно разпоредбите всички полицейски коли трябваше да получат десетминутен аварийен прилив на мощност от магнитния поток, за да може и полицаите, и товарът им да стигнат невредими до участъците. Тази мощност поддържаше и вакуума в белезниците. Разбира се, тъй като не използваша редовна кола на ПНЕ, те не бяха определени да получат аварийна мощност — нещо, което гоблините очевидно бяха разбрали, защото сега се опитваха да си прогорят път за бягство от фургона.

Лишей слезе, залитайки, от кабината с каска, почерняла от сажди.

— Белезниците се отвориха и те започнаха да горят вратите — изрече той задъхан и се оттегли на безопасно разстояние.

Гоблини. Шегичка на еволюцията. Да вземе най-тъпите създания на планетата и да им даде способността да мятат огън. Ако не престанеха да горят удебелените стени на фургона, гоблините скоро щяха да се залееят с разтопен метал. Неприятен начин да се простиш с живота, дори ако си огнеупорен.

Зеленика включи усилвателя на полицейската си каска.

— Хей, вие, във фургона! Прекратете стрелбата. Колата ще се стопи и вие ще се озовете в капан.

В първите няколко секунди през вентилаторите се процеждаше дим. После фургонът застина неподвижно върху осите си. През решетката надникна едно лице и промуши раздвоения си език между пръстите.

— Мислиш ни за глупаци, а, фейо? Ей сега ще прогорим тая купчина железа.

Зеленика пристъпи напред и обърна тонколоните към него.

— Слушай, гоблин. Глупак си, така че просто го приеми и дай да караме нататък. Ако продължавате да мятате огнени кълба из фургона, покривът ще се стопи и капките ще се посипят върху главите ви като куршуми от човешко оръжие. Може да сте огнеупорни, но дали сте

бронирани?

Гоблинът облиза очите си без клепачи, премисляйки думите ѝ.

— Лъжеш, фейо! Ние ще прогорим дупка в тази килия. Ти ще си следващата.

Стените на фургона започнаха да се огъват и да се гърчат от подновената атака на гоблините.

— Няма причини за тревога — обади се Лишей от безопасно разстояние. — Пожарогасителите ще ги окъпят.

— Биха могли — отвърна Зеленика, — ако не бяха свързани с главното хранване, а то е изключено.

Преди да стъпи върху магнитния поток, фургон за бързо хранене като този тук трябваше да се спазва стриктно изискванията за противопожарна безопасност. Затова разполагаше с няколко пожарогасителя, които можеха за секунди да потопят в пяна цялото купе. Хубавото на тази пяна беше, че при контакт с въздуха тя се втвърдяваше, но недотам хубавото ѝ се състоеше в това, че механизмът за включване бе свързан с магнитния поток. Няма мощност — няма пяна.

Зеленика извади своя „Неутрино 2000“ от кобура.

— Просто ще трябва сама да задействам механизма.

Капитан Зеленика запечата каската си и се качи в кабината на фургона. Тя избягваше да се докосва до метал навсякъде, където беше възможно, защото макар че микровлакната на полицейската ѝ униформа имаха свойството да разпръскват прекомерната топлина, те не винаги реагираха така, както се очакваше от тях.

Гоблините лежаха по гръб и мятаха едно след друго огнени кълба по металния покрив.

— Престанете! — нареди им Зеленика, като промуши дулото на лазера през решетката.

Трима от гоблините не я погледнаха. Един — може би водачът — обърна люспестата си физиономия към решетката. Зеленика видя, че той има татуировки на очните си ябълки. Тази проява на върховна глупост вероятно би му осигурила повишение, ако Бюа Кел не беше

разпусната.

— Не можеш да стреляш по всички ни, фейо — каза гоблинът и изпусна дим през устата и цепнатите си ноздри. — Все някой от нас ще ти го върне.

Той беше прав, макар че не бе в състояние да проумее защо. Зеленика изведнъж си припомни, че не може да стреля при запечатване. В разпоредбите се казваше, че в случай на затваряне на Убежище не бива да се открива огън.

Колебанието ѝ бе доказателството, от което гоблинът се нуждаеше.

— Знаех си! — изрева той и небрежно метна едно огнено кълбо към решетката. Прътовете се нажежиха до червено и по визъора на Зеленика се посипаха искри. Покривът над главите на гоблините хлътна заплашително. Още няколко секунди и щеше да се срути.

Тя откачи от колана си един питон със стрела и я завинти в приспособлението за изстрелване над главната цев на неутриното. Това приспособление беше с пружина като старомодните харпунови пушки, така че не произвеждаше гореща искра: не можеше да задейства каквито и да било сензори.

Гоблинът истински се забавляваше, както повечето гоблини непосредствено преди прибирането им в затвора, което обяснява защо толкова много гоблини лежат по затворите.

— Стреличка? Ще ни бодеш, докато ни убиеш, а, фейо?

Зеленика се прицели в една халка, която стърчеше от дюзата на пожарогасителя в дъното на фургона.

— Може ли да млъкнете за малко? — каза тя и изстреля питона. Стрелата прелетя над главата на гоблина и се заби в центъра на халката, а въжето се опъна по дължината на фургона.

— Не ме улучи — отбеляза гоблинът и изплези раздвоения си език. Още едно свидетелство за глупостта на гоблините — да стоиш приклящен в разтапящ се фургон по време на запечатване в компанията на полицейски служител, който стреля по теб, и пак да си мислиш, че си го надцакал.

— Казах ви да мълчите! — отсече Зеленика и рязко дръпна

въжето, като закачи халката.

Осемстотин килограма противопожарна пяна изригна от дюзата на пожарогасителя със скорост около двеста мили в час. Няма нужда да казваме, че всички огнени кълба угаснаха. Гоблините залепнаха за пода под напора на вече втвърдяващата се пяна. Водачът им остана така силно притиснат към решетката, че татуировките на очните му ябълки се видяха съвсем ясно. На едната пишеше „Майку“, на другата — „Татку“. Неправилен правопис, макар че той едва ли го знаеше.

— Ох! — изпъшка той по-скоро от изненада, отколкото от болка. Не успя да произнесе нищо повече, защото устата му беше пълна със застиваща пяна.

— Не се тревожете — каза Зеленика. — Пяната е пореста, така че ще можете да дишате, но освен това е напълно огнеупорна, така че късмет в опитите за разчистване на път за бягство.

Когато Зеленика се показа от фургона, Лишей още разглеждаше кожичката на пръста си. Тя свали полицейската каска и избърса слоя сажди от визьора с ръкава на униформата си. Предполагаше се, че по плата не полепва нищо; може би трябваше да се изпрати за ново промазване.

— Всичко наред ли е? — попита Лишей.

— Да, ефрейтор. Всичко е наред. Не благодарение на теб.

Лишей има дързостта да направи обидена физиономия.

— Аз подсигуриявах периметъра, капитане. Не можем всички да бъдем екшън герои.

Това беше типично за Лишей — да си намира извинение във всяка ситуация. Зеленика щеше да се заеме с него по-късно. Сега трябваше на всяка цена да стигне до Полицейския участък и да разбере защо Съветът е запечатал града.

— Мисля, че трябва да се върнем в Щаба — предложи Лишей. — В случай че има човешко нашествие, момчетата от Разузнаването сигурно ще искат да ме разпитат.

— Мисля, че аз трябва да се върна в Щаба — отговори Зеленика. — Ти стой тук и пази заподозрените, докато отново пуснат тока.

Смяташ ли, че ще се справиш? Или от тази кожичка на пръста не можеш да изпълняваш задълженията си?

Кестенявата коса на Зеленика се бе слепнала от пот и стърчеше на кичури, а кръглите ѝ очи с цвят на лешник просто предизвикваха Лишей да възрази.

— Не, Зеленика... капитане. Оставете на мен. Всичко е под контрол.

„Съмнявам се“ — помисли си Зеленика и се затича към Полицейския участък.

В града цареше пълен хаос. Всички граждани бяха излезли по улиците и оглеждаха стъписани безжизнените си превозни средства и електронни приспособления. За някои по-млади феи загубата на мобилния телефон беше повече, отколкото можеха да понесат. Те рухваха на уличните платна с приглушени ридания.

Към Полицейския участък се стичаха тълпи любопитни граждани като нощни пеперуди на лампа. В този случай — една от малкото светещи лампи в града. Болниците и колите за бърза помощ може би имаха още енергия, но иначе Централното управление на Полицията на Нисшите елементи бе единствената правителствена сграда, която продължаваше да функционира.

Зеленика си проби път през тълпата до фойето. Пред гишетата на гражданските служби се виеха опашки, които се спускаха надолу по стълбите и излизаха навън. Днес всички задаваха един и същ въпрос: защо няма мощност?

Същият въпрос бе и на устата на Зеленика, когато влетя през вратата на Службата за извънредни ситуации, но си замълча. Стаята вече беше пълна с капитани от отряда към Службата заедно с тримата регионални командири и всичките седем членове на Съвета.

— А-ха — обади се председателят на Съвета Кахартес. — Последният липсващ капитан.

— Не получих извънреден приток на енергия — обясни Зеленика.

— Пътувах в нередовна кола.

Кахартес намести на главата си коничната служебна шапка.

— Няма време за извинения, капитане, господин Вихрогон отлагаше началото на събранието до пристигането ви.

Зеленика зае мястото си на масата на капитаните, точно до Риск Кафяво Водорасло.

— Лишей добре ли е? — прошепна той.

— Закачи си една кожичка на пръста.

Риск завъртя очи.

— Сигурно ще подаде оплакване.

Кентавърът Вихрогон влезе в тръс през вратата, стиснал в ръце купчина дискове. Вихрогон беше техническият гений на Полицията на Нисшите елементи и главно на нововъведенията му в сферата на сигурността се дължеше фактът, че хората все още не бяха разкрили подземното скривалище на феите. Може би това беше на път да се промени.

Кентавърът ловко зареди дисковете в оперативната система, като отвори няколко прозореца на плазмения екран, който заемаше цялата стена. Появиха се няколко сложни наглед алгоритъма и диаграми.

Той шумно се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Въз основа на тези данни посъветвах председателя Кахартес да започне запечатване на града.

Началникът на Разузнаването Кореноплод смукна от незапалената си гъбена пура.

— Смятам, че ще изразя мнението на всички тук, Вихрогоне, ако кажа, че виждам единствено линии и драскулки. Това сигурно означава нещо за умен кон като теб, но останалите се нуждаят от обяснение на прост гномски.

Вихрогон въздъхна.

— Казано на прост, ама на съвсем прост език, засечени сме. Това достатъчно ясно ли е?

Ясно беше. В стаята отекна стъписано мълчание. „Засичане“ беше стар морски термин от времето, когато сонарът бе предпочитано

средство за детектиране. „Засечени сме“ беше жаргонен израз, който означаваше, че са разкрити. Някой знаеше, че феиният народ живее под земята.

Кореноплод пръв се окопоти.

— Засечени, значи. Кой ни е засякъл?

Вихрогон сви рамене.

— Не знам. Продължи само няколко секунди. Липсваше разпознаваем код и не можеше да се проследи.

— Какво са разкрили?

— Доста неща. Всичко в Северна Европа. Скопи, постове. Всичките ни камери и джаджи. Свалена е информация за всички до една.

Това беше опустошителна новина. Някой или нещо знаеше всичко за феините уреди за наблюдение в Северна Европа, и то само за няколко секунди.

— Човешка техника ли е — попита Зеленика — или извънземна?

Вихрогон посочи едно цифрово възпроизвеждане на лъча.

— Не мога да кажа със сигурност. Ако е човешка, трябва да е съвсем нова. Не знам откъде се е взела. Доколкото ми е известно, никой не разработва такава технология. Каквото и да е обаче, прочете ни като отворена книга, разби кодовете ми за сигурност, сякаш изобщо ги е нямало.

Кахартес свали униформената си шапка, без да го е грижа за протокола.

— Какво означава това за Народа?

— Трудно е да се каже. Има добри и лоши сценарии. Нашият мистериозен хакер може да научи всичко за нас когато пожелае и да постъпи с цивилизацията ни както му хрумне.

— А какъв е най-добрият сценарий? — попита Риск.

Вихрогон пое дъх.

— Това беше най-добрият сценарий.

Началникът Кореноплод повика Зеленика в кабинета си. В стаята вонеше на пури въпреки пречиствателя за въздух, вграден в бюрото. Вихрогон беше вече там и пръстите му бягаха със светкавична скорост по клавиатурата на началника.

— Сигналът е дошъл някъде от Лондон — каза кентавърът. — Знаем го само защото в същия момент по случайност гледах в монитора — той се надигна и поклати глава. — Невероятно. Това е някаква хибридна технология. Почти като нашите системи, но не съвсем — само на косъм от тях.

— Как е станало не е важно сега — отбеляза Кореноплод. — Повече ме интересува въпросът „кой“.

— Какво мога да направя, сър? — попита Зеленика.

Кореноплод стана и отиде до картата на Лондон, изобразена на стенния плазмен екран.

— Трябва да оставиш Надзора, да отидеш до повърхността и да чакаш. Ако пак ни засекаат, искам да има някой на място, готов да тръгне. Не можем да запишем това нещо, но със сигурност можем да проследим визуално сигнала. Щом се покаже на екрана, ще ти изпратим координатите и ти ще можеш да разследваш.

Зеленика кимна.

— Кога е следващият експрес?

„Експрес“ беше полицейска жаргонна дума за магмените потоци, с които офицерите от Разузнаването се изкачваха до повърхността в титанови яйца. Пилотите на яйцата наричаха тази раздрусваща процедура „да яхнеш експреса“.

— Нямаш голям късмет — отвърна Вихрогон. — Никаква активност през следващите два дни. Ще трябва да вземеш совалка.

— Ами запечатването?

— Възстановил съм хранването в Стоунхендж и в сателитните ни прихващачи. Ще се наложи да рискуваме: ти трябва да отидеш до земната повърхност и да поддържае връзка. Бъдещето на цивилизацията ни може да зависи от това.

Зеленика почувства как бремето на отговорността се стоварва на

плещите ѝ. Напоследък бъдещето на цивилизацията им все по-често висеше на косъм.

Глава 3: По леда

„Ан Фен“, Найтсбридж

Звуковият взрив на гранатата на Бътлър беше разбил вратата на кухнята и бе издухал елементите от неръждаема стомана като стръкчета трева. Аквариумът се беше счупил и подовите плочки се хлъзгаха от вода, разпилени парчета плексиглас и стъписани омари. Те пъплеха сред отломките и размахваха клещи.

Служителите на ресторанта лежаха на пода вързани и упоени, но живи. Бътлър не ги развърза. Сега не му трябваше истерия. Имаше време да се занимава с тях, след като неутрализира всички заплахи.

Една от убийците, останала заклещена в цепнатина в стената, помръдна. Икономът провери очите ѝ. Гледаха накриво и разфокусирано. Не представляваше заплаха. Въпреки това Бътлър прибра оръжието на старата дама. Предпазливостта никога не е излишна — нещо, в което за пореден път се убеждаваше. Ако мадам Ко беше видяла провала му този следобед, със сигурност щеше да премахне с лазер татуировката за дипломирането му.

Помещението беше чисто, но нещо продължаваше да тревожи телохранителя. Войнишкият инстинкт стържеше в главата му като парчета счупена кост. Отново си спомни за мадам Ко, негов сенсей в академията. _Основна задача на телохранителя е да пази шефа си. Шефът ти не може да бъде прострелян, ако го закриваш с тялото си._ Мадам Ко винаги наричаше работодателите шефове. Човек не се привързва към шефовете си.

Бътлър се зачуди как се е сетил точно за тази максима. От стотиците, които мадам Ко бе набила в главата му, защо тъкмо за тази? Беше съвсем очевидно. Той бе нарушил първото правило на охраната, оставяйки шефа си незащитен. Второто правило — _Не се привързвай

емоционално към шефа_ — също беше до голяма степен погазено. Бътлър така се бе привързал към Артемис, че очевидно започваше да губи трезвата си преценка.

Пред очите му беше мадам Ко, невзрачна в костюма си цвят каки, всеки би я помислил за обикновена японска домакиня. Но колко домакини, независимо от националността, удряха така бързо, че въздухът свистеше? _Ти си позор, Бътлър. Позор за името си. Повече би ти прилягало да поправяш обувки. Неутрализираха шефа ти._

Бътлър се движеше като насън. Докато тичаше към вратата на кухнята, самият въздух сякаш му пречеше. Знаеше какво би могло да се случи. Арно Тъпст беше професионалист. Може би суетен — основно прегрешение на телохранителите, — но въпреки това професионалист. При опасност от стрелба професионалистите винаги използваха тапи за уши.

Плочките се хлъзгаха под краката му, но за да компенсира, Бътлър тичаше приведен напред, като забиваше носовете на гумените си подметки в пода. Тъпанчетата на ушите му, останали незасегнати, доловиха неравномерни вибрации от ресторанта. Разговор. Артемис говореше с някого. С Арно Тъпст, нямаше съмнение. Вече беше твърде късно.

Бътлър мина през служебната врата със скорост, която би засрамила и олимпийски атлет. Мозъкът му започна да пресмята вероятностите още щом ретините запечатаха първите образи: Тъпст се готвеше да стреля. Нищо вече не можеше да се направи. Имаше само една възможност. Бътлър пристъпи към нея без колебание.

В дясната си ръка Тъпст държеше пистолет със заглушител.
— Първо ти — каза, — после горилата.

Той освободи предпазителя, прицели се за кратко и стреля.

Бътлър се появи изневиделица, сякаш изпълни цялата стая, препречвайки пътя на куршума. Ако беше на по-голямо разстояние, кевларът на бронираната му жилетка можеше и да издържи, но толкова

отблизо куршумът с тефлоново покритие прониза жилетката, както горещ ръжен — сняг. Влезе в гърдите на Бътлър един сантиметър под сърцето. Раната беше фатална. А този път капитан Зеленика не бе наблизо, за да го спаси с феината си магия.

Инерцията, набрана от телохранителя, съчетана със силата на куршума, запрати Бътлър право върху Артемис и го хвърли на количката с десертите. От момчето остана да стърчи само една обувка от „Армани“.

Бътлър лежеше почти без дъх и със затворени очи, но още не беше умрял. Електричеството в мозъка му бързо угасваше, но телохранителят се държеше за една-единствена мисъл: да защити шефа си.

Арно Тъпст пое дъх от учудване и Бътлър изстреля шест патрона по посока на звука. Ако можеше да види, щеше да остане разочарован от своята неточност. Но един от куршумите попадна в целта, като закачи темето на Тъпст. Последва незабавна загуба на съзнание, мозъчното сътресение беше неизбежно. Арно Тъпст се строполи на пода при останалите от групата си.

Бътлър не обръщаше внимание на болката, която сякаш стискаше тялото му в гигантски юмрук. Той се ослуша, за да долови движение. Наблизо нямаше нищо, само оари драскаха с клещи по плочките. А ако някой от омарите решише да атакува, Артемис можеше да се справи и сам.

Нищо повече не можеше да се направи. Артемис или беше в безопасност, или не беше. Ако не, Бътлър не беше в състояние да изпълнява условията по трудовия си договор. Мисълта за това го изпълни с невъзмутимо спокойствие. Няма повече отговорности. Само за собствения си живот, който във всички случаи щеше да продължи няколко секунди. И все пак Артемис не беше просто шеф. Той беше част от живота на телохранителя. Единственият му истински приятел. Мадам Ко можеше и да не одобрява такова отношение, но сега вече не би могла да промени съществено нещата. Никой не би могъл.

Артемис не обичаше десерти. А сега се намери сред еклери, чийзкейкове и торти. Костюмът му беше напълно съсипан. Разбира се, умът му констатираше тези факти единствено за да отхвърли мислите за случилото се. Но деветдесет килограма мъртво тегло трудно могат да бъдат пренебрегнати.

За късмет на Артемис падащото тяло на Бътлър го беше блъснало на втората полица на количката, докато самото то се бе задържало отгоре при сладоледите. Доколкото момчето можеше да съди, тортата „Черна гора“ бе омекотила удара достатъчно, за да се избегне сериозно вътрешно увреждане. Все пак несъмнено щеше да се наложи посещение при хиропрактор*. Може би Бътлър също имаше нужда въпреки телосложението си на трол.

[* Специалист, който лекува чрез манипулации по гръбначния стълб и ставите. — Бел.прев.]

Артемис се измъкна изпод иконома. При всяко негово движение лукави плезири бълваха взривове от сметана.

— Наистина, Бътлър — избоботи момчето, — занапред ще трябва да подбирам по-внимателно деловите си партньори. Не минава и ден, без да се окажем жертви на заговор.

Артемис с облекчение забеляза, че Арно Тъпст лежи в безсъзнание на пода на ресторанта.

— Още един ликвидиран злодей. Добър изстрел, Бътлър, както обикновено. И още нещо: реших на бъдещи делови срещи да нося бронирана жилетка. Това донякъде ще улесни работата ти, нали?

Едва в този момент Артемис видя ризата на Бътлър. При гледката въздухът изведнъж напусна гърдите му сякаш при удар с невидим чук. Нямахше дупка в плата, но през него се процеждаше кръв.

— Бътлър, ти си ранен. Прострелян. А кевларът?

Телохранилелят не отговори; не се и налагаше. Артемис беше запознат с точните науки по-добре от повечето ядрени физици. Ако трябва да бъдем честни, той често публикуваше лекции в Интернет под псевдонима Емзи Скуайър. Очевидно инерцията на патрона бе твърде голяма, за да може бронираната жилетка да издържи. Вероятно имаше

тефлоново покритие за по-добро проникване.

Нещо в Артемис силно искаше да обгърне с ръце тялото на телохранителя и да заплаче, както би плакал за брат. Но Артемис потисна този инстинкт. Сега трябваше да се мисли бързо.

Бътлър прекъсна хода на мислите му.

— Артемис... ти ли си? — произнесе той, като дишаше на пресекулки.

— Да, аз съм — отвърна Артемис с треперещ глас.

— Не се тревожи. Джулиет ще те пази. Ще ти бъде добре.

— Не говори, Бътлър. Лежи и не мърдай. Раната не е сериозна.

Бътлър запръска слюнка. Повече от това не можеше да се засмее.

— Добре де, сериозна е. Но аз ще измисля нещо. Само не мърдай.

Бътлър с последни сили вдигна ръка.

— Сбогом, Артемис — каза. — Приятелю.

Момчето улови ръката му. Сълзите рукнаха. Незабелязани.

— Сбогом, Бътлър.

Невиждащите очи на евроазиатеца бяха спокойни.

— Артемис, викай ми... Домовой.

Името говореше на Артемис две неща. Първо, дългогодишният му спътник беше кръстен на славянски дух пазител*. Второ, възпитаниците от Академията на мадам Ко бяха обучени никога да не се представят с личните си имена на своите господари. Това допринасяше за поддържането на безпристрастни отношения. Бътлър никога не би нарушил това правило... освен ако то вече нямаше значение.

[* Домовой (рус.) — домашен дух, полтъргайст. — Бел.прев.]

— Сбогом, Домовой — изхлипа момчето. — Сбогом, приятелю.

Ръката се отпусна. Бътлър си бе отишъл.

— Не! — извика Артемис и колебливо се отдръпна.

Не беше редно. Това не беше начинът, по който нещата трябваше да завършат. По някаква причина той винаги си бе представял, че двамата ще умрат заедно — борейки се с непреодолими трудности на някое екзотично място. Навръх внезапно активиралия се вулкан Везувий може би или по бреговете на великата река Ганг. Но заедно,

като приятели. След всичко, което бяха преживели, Бътлър не можеше просто да падне от ръката на някакъв надут второкласен супермен с мускули.

И преди се бе случвало Бътлър за малко да умре. Миналата година той бе размазан от трол, излязъл от дълбоките тунели изпод град Убежище. Тогава Бодлива Зеленика ги беше спасила с помощта на феината си магия. Но сега наблизко нямаше феи, които да спасят телохраниеля. Тук врагът беше времето. Ако Артемис имаше повече време, можеше да измисли как да се свърже с Полицията на Нисшите елементи и да убеди Зеленика отново да използва магията си. Но времето изтичаше. Бътлър имаше може би четири минути, преди мозъкът му да се изключи. Недостатъчно дори за интелект като този на Артемис — трябваше да изкопчи още време. Или да открадне.

Мисли, момче, мисли. Използвай каквото ти предоставя ситуацията. Артемис затвори кранчето на сълзите. Намираше се в ресторант, в рибен ресторант. Безполезно! Безсмислено! Може би в медицински пункт би могъл да направи нещо. Но тук? Какво имаше тук? Фурна, мивки, кухненски съдове. Дори ако имаше подходящите инструменти, той все още не бе завършил медицинското си образование. Беше твърде късно за всякакъв вид конвенционална хирургия — освен ако имаше метод за сърдечна трансплантация, който да отнеме по-малко от четири минути.

Секундите отминаваха. Артемис се ядосваше на себе си. Времето беше против тях. Времето беше врагът. Трябваше да го спре. Идеята блесна в главата му като взрив на неврони. Може би нямаше как да спре времето, но би могъл да спре движението на Бътлър в него. Процедурата със сигурност бе рискована, но това беше единствената им възможност.

Артемис вдигна с крак спирачката на количката за десерти и я задържа към кухнята. Няколко пъти трябваше да спира, за да отмества стенещи тела на убийци от пътя си.

Колите на бърза помощ приближаваха, като си проправяха път през Нйтсбридж. Явно детонацията на звуковата граната бе привлякла

вниманието на околните. Само след секунди щеше да му се наложи да съчинява правдоподобна история за пред властите... По-добре да се махне... Пръстовите отпечатащи не бяха проблем, тъй като в ресторанта идваха десетки посетители. Трябваше само да се махне от там, преди лондонската полиция да е пристигнала.

В кухнята цялата облицовка от неръждаема стомана беше свалена. Печки, шкафове и плотове бяха осеяни с парчета, изпопадали от взрива на звуковата граната. В мивката се мятеше риба, по плочките пъплека ракообразни, а от тавана се сипеше хайвер от белуга.

Ето! В дъното имаше ред фризери, задължителни във всяко бистро за морски деликатеси. Артемис опря рамо в количката и я добута до далечния край на кухнята.

Най-големият фризер беше от стандартните уреди за вграждане с предно отваряне, каквито често можеха да се видят в големи ресторанти. Артемис издърпа чекмеджето и бързо извади потъналите в скреж парчета съомга, лаврак и хек.

Криогеника. Това беше единственият им шанс. Науката за замразяване на тялото, докато медицината се развие достатъчно, за да го съживи. Принципно отхвърляна от медицинската общност, въпреки всичко тя донасяше милиони годишно от ексцентрични богаташи, които се нуждаеха от повече от един живот, за да похарчат парите си. Обикновено криогенни камери се строяха по много точни спецификации, но сега Артемис нямаше време да действа по правилния начин. Този фризер можеше да свърши работа като временно решение. Най-важно беше главата на Бътлър да се охлади, за да се запазят мозъчните клетки. Ако мозъчните му функции бяха незасегнати, на теория той можеше да бъде съживен дори да нямаше сърдечна дейност.

Артемис започна да маневрира, докато количката надвисна над отвореното чекмедже на фризера, после с помощта на един сребърен поднос той прехвърли тялото на Бътлър върху димящия лед. Чекмеджето беше тясно, но телохранителят се побра със сгънати крака. Артемис затрупа падналия си другар с незалепнали късчета лед и после нагласи термостата на минус четири градуса, за да избегне увреждане

на тъканите. Безжизнените очи на Бътлър се взираха в него през слоя лед.

— Ще се върна — каза момчето. — Наспи се.

Сега сирените виеха съвсем наблизко. Артемис чу свистене на гуми.

— Дръж се, Домовой — прошепна той и затвори чекмеджето на фризера.

Артемис излезе през задната врата и се смеси с тълпата от местни обитатели и зяпачи. Полицията вероятно щеше да нареди на някого да снима тълпата, затова той не се повъртя около кордона и дори не погледна към ресторанта. Вместо това се запъти към „Хародс“, където си намери свободна маса в кафенето в пасажа.

След като убеди сервитьорката, че не търси майка си и показва достатъчно пари в брой, за да плати за чайник с „Ърл Грей“, Артемис извади мобилния си телефон и избра един номер от менюто за бърз достъп.

На второто позвъняване се обади мъж.

— Ало, който и да сте, побързайте. В момента съм много зает.

Мъжът беше инспектор Джъстин Бар, детектив в Ню Скотланд Ярд. Дрезгавината на гласа му се дължеше на порязване на гърлото с ловен нож при едно сбиване в бар през деветдесетте. Ако Бътлър не се беше оказал наблизко, за да спре кръвотечението, Джъстин Бар никога нямаше да се издигне по-нагоре от редови полицаи. Беше дошло време да върне дълга си.

— Инспектор Бар, обажда се Артемис Фоул.

— Артемис, как си? А как е старият ми партньор Бътлър?

Артемис се почеса по челото.

— Боя се, че никак не е добре. Има нужда от една услуга.

— За него — всичко. Какво мога да направя?

— Да сте чули нещо за инцидент в Найтсбридж?

Последва пауза. Артемис чу шум от късане на хартия — от рулото на факса.

— Да, информацията дойде току-що. Счупили са прозорците на някакъв ресторант. Нищо съществено. Няколко уплашени туристи. Предварителните данни сочат, че е имало нещо като локализирано земетресение, ако може да се вярва на това. Сега там се намират две наши коли. Не ми казвай, че това е работа на Бътлър!

Артемис пое дъх.

— Искам да държите хората си настрана от фризерите.

— Странна молба, Артемис. Какво толкова има във фризерите, че не трябва да го виждам?

— Нищо незаконно — увери го Артемис. — Просто ми повярвайте, като ви казвам, че за Бътлър това е въпрос на живот и смърт.

Бар не се поколеба.

— Това не е точно в моите правомощия, но можеш да го считаш за уредено. Ще извадите ли от фризерите онова, което не бива да виждам?

Детективът бе отгатнал мислите му.

— По най-бързия начин. Трябват ни само две минути.

Бар премисли думите му.

— Добре. Да синхронизираме действията си. Групата от експерти ще остане там около два часа. През това време нищо не мога да направя. Но мога да се погрижа в четири и половина там да не дежури никой. Ще имате на разположение пет минути.

— Това е повече от достатъчно.

— Добре. И кажи на здравеняка Бътлър, че сме квит.

Артемис овладя вълнението в гласа си.

— Да, инспекторе. Ще му кажа.

Ако имам тази възможност, добави момчето наум.

Институт по криогеника „Ледников период“, отгатак „Харли Стрийт“, Лондон

Институтът по криогеника „Ледников период“ не се намираше точно на лондонската „Харли Стрийт“. Технически погледнато, той бе

сгушен в „Дикенс Лейн“, странична уличка в южния край на известния булевард на медицината. Но това не пречеше на административния директор на учреждението, някоя си доктор Констанс Лейн, върху всички рекламни материали да посочва „Харли Стрийт“ като адрес на институт „Ледников период“. Това не беше съвсем вярно. Когато обаче зърнеха тези вълшебни думи на визитната картичка, представителите на висшето общество се надпреварваха да замразяват крехките си тела.

Артемис Фоул не се впечатляваше толкова лесно. Но нямаше голям избор: „Ледников период“ беше един от трите центъра по криогеника в града и единственият със свободни места. Все пак неоновият надпис му се стори малко прекален: „Пашкули под наем“. Наистина.

При вида на сградата го побиха тръпки. Фасадата беше облицована с лъскав алуминий, очевидно за да прилича на космически кораб, а вратите се отваряха със съскане като в „Стар Трек“. Къде беше културата? Къде беше изкуството? Кой бе разрешил построяването на такова чудовищно творение в историческата част на Лондон?

Една медицинска сестра, екипирана с бяла униформа и тривърха шапка, стоеше на пост на рецепцията. Артемис предположи, че тя не е истинска сестра — заради цигарата между пръстите ѝ с изкуствени нокти.

— Извинете, госпожице...

Сестрата едва вдигна поглед от клюкарското си списание.

— Да? Търсите ли някого?

Артемис сви ръцете зад гърба си в юмруци.

— Да, бих желал да видя доктор Лейн. Тя е хирургът, нали?

Сестрата смачка цигарата си в препълнения пепелник.

— Нали това не е поредният училищен проект? Доктор Лейн каза, че спираме с проектите.

— Не. Не е поредният училищен проект.

— Да не сте адвокат? — подозрително попита сестрата. — От онези генийчета, които получават диплома още докато са в пелени?

Артемис въздъхна.

— Гений — да. Адвокат — едва ли. Аз, мадмоазел, съм клиент. Изведнъж сестрата стана самото очарование.

— О, клиент, защо не казахте? Елате, ще ви заведе. Ще желаете ли чай, кафе или може би нещо по-силно?

— Аз съм на тринайсет години, мадмоазел.

— Сок?

— Чай ще ми дойде добре. „Ърл Грей“, ако имате. Очевидно без захар: може да ме направи хиперактивен.

Сестрата с готовност преглътна сарказма на видимо платежоспособния клиент и го отведе до фоайе, отново издържано в космически стил — изобилие от лъскав велур и безкрайни огледала.

Артемис бе преполовил чашата чай, който със сигурност не беше „Ърл Грей“, когато вратата към кабинета на доктор Лейн се отвори.

— Влезте — колебливо го покани висока жена.

— Сам ли да вляза — попита Артемис — или ще ме телепортирате?

По стените на кабинета бяха наредени рамки. На едната стена висяха дипломите и сертификатите на доктор Лейн. Артемис предположи, че повечето от тези сертификати можеха да се получат за един уикенд. По цялото протежение на стената бяха наредени фотографски портрети. Над тях висеше надпис: „Любовта е само заспала.“ В този момент страшно му се прииска да си тръгне, но беше отчаян.

Доктор Лейн седеше зад бюрото си. Беше наистина ослепителна жена, с падаща на вълни червена коса и изящни пръсти като на човек на изкуството. Лекарската ѝ престилка беше от „Диор“. Дори усмивката на Констанс Лейн бе съвършена — прекалено съвършена. Артемис се вгледа в нея и забеляза, че цялото ѝ лице представляваше шедьовър на пластичната хирургия. Очевидно целият живот на тази жена бе преминал в надбягване с времето. Беше дошъл на подходящото място.

— Е, младежо, Треиси казва, че искате да ни станете клиент? — тя направи опит да се усмихне, но изпънатата кожа на лицето ѝ лъсна като балон.

— Не, лично аз — не — отговори Артемис. — Но бих желал да наема една от камерите ви. За кратко.

Констанс Лейн извади рекламна брошура на компанията и огради няколко цифри в червено.

— Цените ни са доста високи.

Артемис дори не погледна към цифрите.

— Парите не са проблем. Можем веднага да уредим прехвърлянето на сумата от сметката ми в швейцарската банка, на която съм клиент. След пет минути личната ви сметка ще набъбне със сто хиляди паунда. Трябва ми само свободна камера за една нощ.

Сумата беше внушителна. Констанс се замисли за всички пластични операции, които би могла да плати с нея. Но все още се колебаеше...

— По принцип на малолетни не се позволява да ползват нашите камери за замразяване на роднини. Всъщност законът го забранява.

Артемис се наведе напред.

— Доктор Лейн... Констанс, това, което искам, не е съвсем законно, но и никой няма да пострада. Една нощ — и вие сте богата. Утре по това време аз вече няма да съм тук. Никакви трупове, никакви оплаквания.

Пръстите на доктор Лейн заиграха по линията на брадичката ѝ.

— Една нощ?

— Само една. Дори няма да разберете, че сме били тук.

Констанс извади от чекмеджето на бюрото си малко огледало и започна да изучава отражението си.

— Обадете се в банката — каза тя.

Стоунхендж, Уилтшир

В южната част на Англия имаше две шахти на ПНЕ. Едната беше в самия Лондон, но тя не се използваше поради факта, че на петстотин метра над летището за совалки футболен клуб „Челси“ беше построил стадиона си.

Другото летище беше в Уилтшир, точно зад мястото, което човечите наричаха Стоунхендж. Калните създания имаха няколко теории за произхода на тази конструкция. Те варираха от място за приземяване на летящи чинии до център на езическо поклонение. Истината далеч не беше толкова впечатляваща. Всъщност Стоунхендж бе някогашен пункт за наземна продажба на храна върху сплескан хляб. Или, по човешки понятия, лавка за пица.

Един гном на име Тресавище беше забелязал колко много туристи забравят да си вземат сандвичи за наземните екскурзии и затова бе отворил будка зад терминала. Обслужването ставаше бързо. Докарваш совалката до едно от прозорчетата, казваш какво да има отгоре на хляба и след десет минути вече се тъпчеш до пръсване. Разбира се, когато човечите започнаха да говорят с цели изречения, Тресавище трябваше да премести бизнеса си под земята. А и без това от купчините кашкавал земята ставаше клисава. Няколко от прозорчетата дори се срутиха.

За редовите граждани на феиния народ беше трудно да получат визи за Стоунхендж заради постоянното оживление на повърхността. Но пък някои хипита виждаха феи всеки ден и това никога не предизвикваше сензация. Като полицейски служител Зеленика нямаше визови проблеми: едно показване на значката от Разузнаването можеше да отвори дупка в земната повърхност.

Но това, че беше офицер от Разузнаването, не помагаше, когато не се предвиждаше магмен поток. А шахтата на Стоунхендж беше пресъхнала от триста години. Нямаше и искрица. При липсата на експрес, който да яхне, Зеленика беше принудена да пътува на борда на туристическа совалка.

Първата совалка беше претъпкана, но за късмет някой бе отменил резервацията си в последния момент, така че не се наложи някой от пътниците да слиза.

Совалката беше луксозен модел с петдесет места. Тя бе наета специално от братството „Тресавище“ за посещение на обекта на техния патрон. Тези феи, предимно гноми, бяха посветили живота си на пицарството и всяка година честваха първия ден на Тресавище в

бизнеса с чартърен полет и пикник на земната повърхност. Менюто на пикника се състоеше от пица, грудкова бира и сладолед с вкус на пица. Няма нужда да споменаваме, че през целия ден те не сваляха от главите си гумените бонета във формата на пица.

И така в продължение на шестдесет и седем минути Зеленика седя притисната между двама гноми, които се наливаха с бира и пееха химна на пицата:

Пицо, пицо,
закръгли лице,
колкото по-бухнала,
толкоз по-добре!

Химнът имаше сто и четиринайсет куплета. И нататък не ставаше по-поносимо. Гледката на светлините на терминала при Стоунхендж никога не бяха изпълвали Зеленика с такава радост.

Самият терминал беше много обширен, с три платна за митническа проверка, комплекс за развлечения и безмитен магазин. Последният писък на модата в сувенирите беше една кукла Кално създание хипи, която като я натиснеш по коремчето, произнасяше: „Мир, човече“.

Като размахваше значката си, Зеленика мина през опашката от чакащи за митническа проверка, след което се качи на обезопасен ескалатор до повърхността. Напоследък беше станало по-лесно да се излиза на земната повърхност при Стоунхендж, защото Калните създания бяха сложили ограда. Човеците пазеха историческото си наследство или поне така мислеха. Странно, но като че ли бяха по-загрижени за миналото, отколкото за настоящето си.

Зеленика пристегна крилата си и след като от контрол полети й дадоха знак да тръгва, тя освободи въздушната спирачка и се издигна на седем хиляди фута височина*. Имаше дебел слой облаци, но въпреки всичко тя активира щита си. Сега никой не можеше да я забележи, тя беше невидима за човешкото и механичното око. Само плъховете и два вида маймуни можеха да виждат през феиния щит.

[* Около 2300 м. — Бел.прев.]

Зеленика включи бордовия навигатор в компютъра на крилата и остави уредите да управляват вместо нея. Приятно ѝ беше отново да лети над земната повърхност, особено при залез-слънце. Това бе любимото ѝ време от деня. На лицето ѝ се разля бавна усмивка. Въпреки ситуацията тя беше доволна. Това бе нейното призвание. Разузнаването. Когато вятърът плющи във визьора ти и стиснал зъби, летиш към предизвикателството.

Найтсбридж, Лондон

Бяха изминали почти два часа, откакто Бътлър беше прострелян. По принцип времето от спирането на сърцето до мозъчното увреждане е около четири минути, но този период може да бъде удължен, ако телесната температура на пациента значително се понижи. Жертвите на удавяне например могат да се съживят до час след видимата им смърт. Артемис можеше само да се моли импровизираната му криогенна камера да задържи Бътлър в стаза*, докато го премести в една от камерите на институт „Ледников период“.

[* Забавяне, застой (мед.). — Бел.прев.]

Институтът по криогеника разполагаше със специална кола за транспортиране на клиентите си от частните клиники, в които бяха издъхнали. Колата беше снабдена със собствен генератор и пълно хирургично оборудване. И макар че много лекари считаха криогениката за шарлатанство, самата кола би задоволила и най-строгите изисквания за апаратура и хигиена.

— Тези коли струват близо милион паунда едната — съобщи доктор Констанс Лейн на Артемис, след като седнаха в ослепително бялата подвижна хирургична зала. На хирургичната маса между тях беше привързана с ремъци цилиндрична криогенна камера.

— Колите се правят по поръчка в Мюнхен и са специално бронирани. Това нещо може да мине през пехотна мина и да излезе цяло и невредимо.

По изключение този път Артемис не беше заинтересован от предлаганата му информация.

— Много хубаво, докторе, но не можем ли да се движим по-бързо? Времето на съдружника ми изтича. Вече минаха сто двацет и седем минути.

Констанс Лейн направи опит да се намръщи, но кожата на челото ѝ беше прекалено опъната.

— Два часа? Никой досега не е бил съживяван след толкова време. Но всъщност _никой досега_ не е бил съживяван след престой в криогенна камера.

Движението в Найтсбридж беше както винаги хаотично. В „Хародс“ бяха обявили разпродажба за деня и сградата беше обсадена от напористи клиенти, които се редяха на опашка, за да влязат в луксозния магазин. Отне им още седемнайсет минути да стигнат до задния вход на „Ан Фен“.

Часът беше четири и трийсет и шест и, както бе обещал инспекторът, нямаше полицаи, с изключение на един. Самият инспектор Джъстин Бар стоеше на пост на задния вход. Той бе огромен мъж, потомец на народа на зулусите, както казваше Бътлър. Не беше трудно човек да си представи двамата рамо до рамо в някоя далечна земя.

Невероятно, но се намери свободно място за паркиране и Артемис слезе от колата.

— Криогеника — каза Бар, като забеляза надписа на колата. — Мислиш ли, че можеш да направиш нещо за него?

— Значи сте погледнали във фризера? — попита Артемис.

Инспекторът кимна.

— Как можех да устоя? Работата ми е да бъда любопитен. Съжалявам, той беше добър човек.

— Той _е_ добър човек — упорито го поправи Артемис. — Не съм готов да се откажа от него.

Бар отстъпи встрани, за да направи път на двама униформени санитарии от институт „Ледников период“.

— Според моите хора група въоръжени бандити са се опитали да

ограбят заведението, но е имало земетресение, което им е попречило. Ще си изям значката, ако наистина е било така. Едва ли можеш да хвърлиш светлина върху случилото се, нали?

— Един мой конкурент не одобри деловата ми стратегия.

Неодобрението му прерасна в насилие.

— Кой дръпна спусъка?

— Арно Тъпст. Новозеландец. Изрусена коса, обеци, татуировки по ръцете и врата. Повечето му зъби липсват.

Бар си записа.

— Ще изпратя описанието до всички летища. Кой знае, може и да го хванем.

Артемис разтърка очи.

— Бътлър ми спаси живота. Куршумът беше за мен.

— Типично за Бътлър — каза Бар и кимна. — Мога ли да помогна с нещо?

— Ако се наложи, веднага ще ви се обадя — отвърна Артемис. — Подчинените ви завариха ли някого в заведението?

Бар погледна в бележника си.

— Няколко клиенти и персонал. Всички се легитимираха, затова ги пуснахме. Крадците са избягали, преди да дойдем.

— Няма значение. Сам ще се разправям с престъпниците.

Бар полагаше неимоверни усилия да не обръща внимание на суетенето в кухнята зад гърба му.

— Артемис, можеш ли да ми гарантираш, че няма да загазя заради това? Технически погледнато, тук е извършено убийство.

Артемис погледна Бар втренчено, което не беше лесно.

— Инспекторе, няма труп — няма престъпление. Гарантирам ви, че утре Бътлър ще бъде жив и ще рита топка. Ще го накарам да ви се обади, ако това ще успокои съвестта ви.

— Ще я успокои.

Санитарите изкараха Бътлър на количка. Лицето му бе покрито със скреж. От увреждането на тъканите пръстите му вече започваха да посиняват.

— Хирургът, който ще го оправи от това състояние, трябва да е истински магьосник!

Артемис наведе глава.

— Такъв е планът, инспекторе. Такъв е планът.

В колата доктор Лейн направи няколко инжекции с глюкоза.

— Това е, за да спре унищожаването на клетките — обясни тя на Артемис, докато масажираше гърдите на Бътлър за раздвижване на глюкозата. — Иначе водата в кръвта ще замръзне на кристали и ще пробие стените на клетките.

Бътлър лежеше в отворена криогенна камера, снабдена със собствени жироскопи. Беше облечен в специален сребрист костюм за замразяване, а върху тялото му като пакетчета захар в чаша имаше натрупани пликосе с лед.

Констанс не беше свикнала хората наистина да слушат с интерес обясненията ѝ на процеса на замразяване, но този блед младеж поглъщаше информацията по-бързо, отколкото тя бе в състояние да му я предоставя.

— Нима водата няма пак да замръзне? Глюкозата не може да попречи на това.

Констанс остана поразена.

— Ами да, така е. Само че на по-малки кристалчета, така че ще може да се движи свободно между клетките.

Артемис записа нещо в джобния си компютър.

— Това не е необходимо. Аз само искам той да остане в стаза за няколко часа. После няма да има никакво значение.

— Не мисля, че разбирате, млади човече — каза доктор Лейн. — Настоящата медицина не се е развила до такава степен, че да излекува толкова нараняване. Ако скоро не направя пълна подмяна на кръвта, ще се получи сериозно увреждане на тъканите.

Колата подскочи, когато колелата ѝ минаха през една от множеството лондонски дупки. Ръката на Бътлър отскочи и за миг Артемис бе готов да се закълне, че телохранилителят е жив.

— Не се безпокойте за това, докторе.

— Но...

— Сто хиляди паунда, Констанс. Просто не спирайте да си повтаряте тази сума. Паркирайте колата пред Института и забравете за нас. На сутринта вече ще ни няма. И двамата.

Доктор Лейн се изненада.

— Да паркираме отвън? Дори не искате да го внесем?

— Не, Бътлър ще остане отвън — каза Артемис. — Моят... ъ-ъ-ъ... хирург има проблем със сградите. Но нали може аз да вляза и да ползвам телефона ви? Трябва да проведе малко особен телефонен разговор.

Въздушното пространство над Лондон

Светлините на Лондон грееха под Зеленика като звезди на някаква размирна галактика. По принцип столицата на Англия беше територия, забранена за полети на служители на Разузнаването заради четирите летища, които бълваха самолети в небето над града. Преди пет години капитан Риск Кафяво Водорасло се отърва на косъм от сблъсък с един „Еърбъс“, който летеше от „Хийтроу“ до „Кенеди“. Оттогава всички планове за полети над градове с летища се одобряваха лично от Вихрогон.

Зеленика заговори в микрофона в каската си.

— Вихрогоне! Предвиждат ли се полети, за които трябва да знам?

— Чакай да наглася радара. Добре, да видим. На твое място бих се спуснал до петстотин фута. След минута-две трябва да кацне един 747 от Малага. Няма да те удари, но компютърът в каската ти може да се намеси в системите му за навигация.

Зеленика свали задкрилките, докато слезе на необходимата височина. В небето над главата ѝ с писък профуча гигантски реактивен самолет. Ако не бяха тапите ѝ за уши, и двете ѝ тъпанчета щяха да се пръснат.

— Добре. Успешно избегнах самолет, пълен с туристи. Сега какво?

— Сега ще чакаме. Ако изникне нещо важно, ще се обадя.

Не се наложи да чака дълго. След по-малко от пет минути Вихрогон наруши радиомълчанието.

— Зеленика! Получихме нещо.

— Нов сигнал?

— Не. Нещо от системата „Страж“. Задръж, изпращам файла до каската ти.

На визъора на Зеленика се показва звуков файл. Вълната му приличаше на данни от сеизмограф.

— Какво е — подслушан телефонен разговор?

— Не точно — отвърна Вихрогон. — Това е един от милиардите файлове, които „Страж“ ни изпраща всеки ден.

Системата „Страж“ се състоеше от множество уреди за прихващане, които Вихрогон бе прикачил към стари американски и руски сателити. Функцията им беше да следят всички човешки телекомуникационни системи. Разбира се, не би било възможно да се прослушват всички телефонни разговори, провеждани всеки ден. Затова компютърът беше програмиран да търси ключови думи. Ако например в някой разговор се появяха думи като „фея“, „убежище“ и „подземен“, компютърът го маркираше. Колкото повече думи и изрази, свързани с Народа, се съдържаха в разговора, толкова по-напред в списъка попадеше.

— Това е обаждане от Лондон, направено преди няколко минути. Пълно е с ключови думи. Досега не съм чувал нищо подобно.

— Просвири — отчетливо произнесе Зеленика, за да задейства гласовата команда. Един вертикален курсор се втурна по звуковата вълна.

„Народът — каза нечий глас, трудно доловим поради смущенията. — Полиция на Нисшите елементи, Убежище, летища за совалки, елфи, Бюа Кел, тролове, спиране на времето, Разузнаване, Атлантида.“

— Това ли е?

— Не е ли достатъчно? Човекът, който се е обадил, би могъл да напише биографиите ни.

— Но това е само поредица от думи. Без смисъл.

— Хей, недей да спориш с мен — каза кентавърът. — Аз само събирам информация. Все пак трябва да има връзка със сигнала. Две неща от този род не могат просто ей така да се случат в един ден.

— Добре. Имаме ли точните координати?

— Обаждането е дошло от институт по криогеника в Лондон. Качеството, засечено от „Страж“, не е достатъчно добро, за да се пусне за разпознаване на гласа. Знаем само, че идва от вътрешността на сградата.

— И на кого е звъняло тайнственото Кално създание?

— Чудна работа. Обадило се е на горещата линия за кръстословици на вестник „Таймс“.

— Може би тези думи са отговорите в днешната кръстословица?
— попита Зеленика с надежда.

— Не. Проверих правилните отговори. Нищо общо с феиния народ.

Зеленика превключи крилата си на ръчно управление.

— Добре. Време е да разберем какво си е наумило Калното създание. Изпрати ми координатите на института.

Зеленика подозираше, че това е фалшива тревога. Всяка година имаше стотици подобни обаждания. Вихрогон беше такъв параноик, че всеки път, щом някой споменеше думата „магия“ в телефонен разговор, той мислеше, че Калните създания се готвят да ги нападнат. А с последната мода в човешките фантастични филми и видеоигри думите, свързани с магия, се споменаваха доста често. Полицията бе изгубила хиляди часове в обаждане на жилищата, от които бяха дошли обажданията, и накрая винаги се оказваше, че вътре някое дете играе на компютъра си.

По всяка вероятност това загадъчно телефонно обаждане бе последица от преплитане на линии или някой холивудски драккач разказваше новия си сценарий, или може би служител на ПНЕ под прикритие се бе опитал да звъгне у дома. Но все пак днес всичко съмнително трябваше да се проверява.

Зеленика ритна с крака и започна рязко да се спуска. Рязкото

спускане беше против правилата на Разузнаването. Всяко спускане на повърхността трябваше да се извършва контролирано и постепенно, но какъв е смисълът от летенето, ако не можеш да усетиш как попътната струя се удря в пръстите на краката ти?

Институт по криогеника „Ледников период“, Лондон

Артемис се облегна на задната броня на колата. Странно, колко бързо могат да се променят приоритетите на човек. Сутринта той бе загрижен за това кои обувки отиват повече на костюма му, а сега единственото, за което можеше да мисли, беше, че животът на най-близкия му приятел виси на косъм. И този косъм бързо изтъняваше.

Артемис избърса слоя скреж от очилата, които бе извадил от сакото на телохранителя си. Това не бяха обикновени очила. Бътлър имаше отлично зрение. Тези очила бяха направени от филтри, взети от каска на ПНЕ. Противощитови филтри. Бътлър ги носеше със себе си още откакто Бодлива Зеленика го беше причакала в имението Фоул.

„Човек никога не знае — казваше той. — Ние сме заплаха за сигурността на ПНЕ, а някой ден на мястото на началника Кореноплод може да дойде някой, на когото няма да сме толкова симпатични.“

Артемис не беше на същото мнение. Феите бяха, общо взето, миролюбив народ. Не му се вярваше, че ще тръгнат да преследват някого, пък бил той и Кално създание, за минали престъпления. В края на краищата, бяха се разделили като приятели. Или поне не като врагове.

Предполагаше, че обаждането ще свърши работа — нямаше основания да се съмнява: няколко правителствени агенции за сигурност следяха телефонните обаждания чрез системи за ключови думи, като записваха разговори, застрашаващи националната сигурност. А щом хората го правеха, Вихрогон трябваше да е поне две крачки напред.

Артемис си сложи очилата и седна в шофьорската кабина. Беше се обадил преди десет минути. Ако се предположеше, че Вихрогон е започнал веднага да работи по следата, щяха да минат поне два часа,

докато ПНЕ изпрати свой служител на повърхността. Още два часа. Това правеше почти шест часа, откакто сърцето на Бътлър бе спряло. Рекордът за оцеляване след спиране на сърцето беше два часа и петдесет минути, поставен от алпийски скиор, засипан от лавина. Никой досега не бе съживявал човек, мъртъв от шест часа. Може би нямаше и да се случи.

Артемис погледна към подноса с храна, изпратен от доктор Лейн. Във всеки друг ден той би се оплакал от абсолютно всичко в чиниите, но сега храната бе просто средство, което да го държи буден до идването на подкреплението. Артемис отпи голяма глътка от пластмасовата чаша с чай. Тя звучно се разплиска в празния му стомах. В подвижната хирургична зала отзад криогенната камера на Бътлър бръмчеше като най-обикновен домашен фризер. От време на време се разнасяше електронно пиукане и бръждене от компютъра, който се самодиагностицираше. Артемис си спомни за седмиците, прекарани в Хелзинки в очакване баща му да дойде в съзнание. В очакване да види какво може да направи феината магия...

Извадка от дневника на Артемис Фоул. Диск 2. Кодиран

Днес баща ми заговори. За пръв път от близо две години чух гласа му и той звучеше точно така, както го помнех. Но не всичко беше постарому.

Бяха изминали повече от два месеца, откакто Бодлива Зеленика бе използвала магия, за да излекува изтощеното му тяло, а той все така продължаваше да лежи в болницата в Хелзинки. Неподвижен, безчувствен. Лекарите бяха в недоумение.

„Трябваше вече да е буден — уведомиха ме те. — Мозъчните вълни са силни, дори необичайно силни. А сърцето му бие като часовник. Невероятно: човекът би трябвало да е на смъртно легло, а има мускулен тонус на двайсетгодишен младеж.“

Разбира се, за мен това не беше загадка. Магията на Зеленика бе ремонтирала основно тялото на баща ми с изключение на левия му крак, който бе изгубен при потъването на кораба край Мурманск. Той беше получил прилив на живот — телом и духом.

Въздействието на магията върху тялото му не ме безпокои, но не мога да не се питам какъв ефект ще има тази положителна енергия върху съзнанието на баща ми. За него такава промяна би могла да се окаже мъчителна. Той е патриархът на семейство Фоул и животът му се върти около правенето на пари.

В продължение на шестнайсет дни седяхме в болничната стая на баща ми в очакване на някакъв признак на живот. Дотогава се бях научил да следя уредите и на сутринта веднага забелязах, че мозъчните вълни на баща ми се раздвижват. Предположих, че скоро ще дойде в съзнание, затова повиках сестрата.

Изпъдиха ни от стаята, за да влезе лекарски екип от поне десет души. Двама кардиолози, анестезиолог, мозъчен хирург, психолог и няколко сестри.

Всъщност баща ми не се нуждаеше от лекарски грижи. Той просто седна в леглото, разтърка очи и промърмори една дума: „Анджелин“.

Пуснаха майка ми да влезе. Бътлър, Джулиет и аз останахме да чакаме още няколко мъчителни минути, докато тя отново се появи на вратата.

— Елате всички — каза. — Той иска да ви види.

Тогава изведнъж се уплаших. Баща ми, човекът, чието отсъствие се бях опитвал да компенсирам две години, беше дошъл в съзнание. Дали нямаше да ме разочарова? Дали аз нямаше да го разочаровам?

Влязох нерешително. Артемис Фоул Първи седеше подпрян на няколко възглавници. Първото, което забелязах, беше лицето му. Не следите от раните, които бяха почти напълно изчезнали, а изражението. Челото на баща ми, обикновено сбърчено в съсредоточено съзерцание, беше гладко и безоблачно.

След толкова дълга раздяла аз не знаех какво да кажа.

Баща ми нямаше подобни колебания.

— Арти! — извика и протегна ръце към мен. — Станал си мъж.
Млад мъж.

Аз се хвърлих в прегръдките му и докато той ме притискаше към себе си, всички планове и кроежи излязоха от главата ми. Отново имах баща.

Институт по криогеника „Ледников период“, Лондон

Потокут от спомени на Артемис беше прекъснат от леко движение горе на стената. Той подаде глава от прозореца и погледна нататък, като напругаше очи зад филтрите. На перваза на един прозорец на третия етаж беше приклепнала фея: офицер от Разузнаването, екипиран с крила и каска. Само след петнайсет минути! Хитрината му бе свършила работа. Вихрогон беше прихванал обаждането и бе изпратил някого да разследва. Оставаше само да се надява, че тази фея прелива от магия и е готова да помогне.

Към нея трябваше да се подходи деликатно. Последното, което искаше, беше да изплаши служителя на Разузнаването. Една погрешна стъпка — и щеше да се събуди след шест часа без каквото и да било спомен за събитията от деня. А това щеше да бъде фатално за Бътлър.

Артемис бавно отвори вратата на колата и слезе. Феята източи врат, за да проследи движенията му. За свое учудване Артемис видя как създаването насочи към него платинена пушка.

— Не стреляйте — каза Артемис и вдигна ръце. — Аз съм невъоръжен. И имам нужда от помощта ви.

Феята активира крилата си и плавно се спусна, докато визьорът ѝ стигна нивото на очите на Артемис.

— Не се тревожете — продължи момчето. — Аз съм приятел на Народа. Помогнах за разгромяването на Бюа Кел. Казвам се...

Феята свали щита си и матовото стъкло на визьора ѝ се плъзна нагоре.

— Знам как се казваш, Артемис — заговори капитан Бодлива

Зеленика.

— Зеленика! — възкликна Артемис, като я стисна за раменете. —
Ти си!

Зеленика се отърси от човешките ръце.

— Знам, че съм аз. Какво става тук? Предполагам, че ти си се
обадил?

— Да, да. Сега нямаме време за това. По-късно ще ти обясня.

Зеленика отвори клапана на крилата и се издигна до четири метра
височина.

— Не, Артемис. Искам да ми обясниш сега. Ако ти е трябвала
помощ, защо не се обади по собствения си телефон?

Артемис положи усилия да отговори на въпроса.

— Нали ми каза, че Вихрогон е свалил наблюдението от
комуникациите ми, пък и не бях сигурен, че ще дойдеш.

Зеленика се замисли.

— Добре де. Може би нямаше да дойда.

Тогава забеляза.

— Къде е Бътлър? Сигурно пак ни пази гърбовете, както
обикновено.

Артемис не отговори, но изражението на лицето му подсказа на
Зеленика защо Калното създание я беше повикало.

Артемис натисна един бутон и капакът на криогенната камера се
отвори с пневматично съскане. Вътре лежеше Бътлър, покрит с един
сантиметър лед.

— О, не — въздъхна Зеленика. — Какво се е случило?

— Спря куршум, който беше предназначен за мен — отговори
Артемис.

— Кога най-после ще се научиш, Кално създание? — избухна
феята. — Твоите малки кроежи имат свойството да нараняват хората.
Най-вече онези, които държат на теб.

Артемис не отговори. В края на краищата, което е вярно — вярно
е.

Зеленика отлепи един плик с лед от гърдите на телохранителя.

— Откога е така?

Момчето погледна часовника на мобилния си телефон.

— От четири часа и петнайсет минути. Плюс-минус минута-две.

Капитан Зеленика избърса слоя скреж и сложи длан върху гърдите на Бътлър.

— Четири часа и петнайсет минути. Не знам, Артемис. Нищо не улавям. Нито искрица.

Артемис вдигна поглед от криогенната камера.

— Можеш ли да го направиш, Зеленика? Можеш ли да го излекуваш?

Зеленика отстъпи назад.

— Аз? Аз не мога. Само професионален лечител би дръзнал да опита такова нещо.

— Но ти излекува баща ми!

— Това е друго. Баща ти не беше мъртъв. Дори не беше в критично състояние. Не ми е приятно да го кажа, но Бътлър си е отишъл. Отдавна.

Артемис извади изпод ризата си кожената връвчица, на която висеше златен медальон. Кръглата монетка беше пробита. Точно по средата.

— Помниш ли? Ти ми го даде, за да ми покажеш, че показалецът ти е зараснал добре. Каза, че ще ми напомня за искрицата почтеност в мен. Сега се опитвам да направя нещо почтено, капитане.

— Не става дума за почтеност. Това просто не може да се направи.

Артемис почука с пръсти по хирургическата маса. Размишляваше.

— Искам да говоря с Вихрогон — каза накрая.

— Аз говоря от името на Народа, Фоул — сопна се Зеленика. — Ние не приемаме нареждания от човеци.

— Моля те, Зеленика — каза Артемис. — Просто не мога да го оставя. Това е Бътлър.

Зеленика не можа да устои. В края на краищата, Бътлър беше спасявал задниците на всички, и то неведнъж.

— Много добре — отвърна тя и свали от колана си резервен комуникатор. — Само че и Вихрогон няма да има добри новини за теб.

Артемис нахлузи комплекта слушалки на едното си ухо, като нагласи микрофона така, че да бъде близо до устата му.

— Вихрогоне? Слушаш ли?

— Шегуваш ли се? — разнесе се отговорът в слушалките. — Това е по-хубаво от човешка сапунена опера.

Артемис събра мислите си. Трябваше да бъде убедителен, иначе Бътлър щеше да изгуби последния си шанс.

— Единственото, което искам, е лечение. Разбирам, че може и да не се получи, но какво ни струва да опитаме?

— Не е толкова просто, Кално създание — отговори кентавърът. — Лечението не е лесен процес. Необходими са дарба и концентрация. Зеленика е доста добра, гарантирам ти го, но за такова нещо ще ни трябва обучен екип от магьосници лечители.

— Няма време — отсече Артемис. — Бътлър е мъртъв от часове. Трябва да се направи веднага, преди глюкозата да се абсорбира в кръвта. Вече има увреждане на тъканите на пръстите.

— А може би и на мозъка? — предположи кентавърът.

— Не. Свалих температурата още в първите минути. Замразих черепа му веднага след инцидента.

— Сигурен ли си? Нали не искаме да възстановим тялото на Бътлър без умствените му способности?

— Сигурен съм. Мозъкът е наред.

Вихрогон запази мълчание за няколко секунди.

— Артемис, ако се съгласим да опитаме, нямам представа какви ще бъдат резултатите. Ефектът върху тялото на Бътлър може да бъде катастрофален, да не говорим за ума му. Операция от този вид никога не е правена на човек.

— Разбирам.

— Наистина ли, Артемис? Наистина ли разбираш? Готов ли си да се сблъскаш с последиците от това лечение? Може да възникнат множество непредвидими проблеми. Каквото и да излезе, ще бъде за твоя сметка. Готов ли си да поемеш тази отговорност?

— Готов съм — отвърна Артемис без колебание.

— Много добре, тогава решението е в ръцете на Зеленика. Никой не може да я принуди да използва магията си: това зависи от нея.

Артемис сведе поглед. Нямаше сили да погледне капитана.

— Е, Зеленика... Ще го направиш ли? Ще опиташ ли?

Зеленика избърса скрежа от челото на Бътлър. Той беше добър приятел на Народа.

— Ще опитам — отвърна тя. — Нищо не обещавам, но ще направя каквото мога.

Краката на Артемис се подкосиха от облекчение. След малко отново се овладя. Сега не беше време за разнежване.

— Благодаря ти, капитане. Осъзнавам, че решението не е било лесно. А сега какво да правя?

Зеленика посочи задната врата на колата.

— Излез. Имам нужда от стерилна обстановка. Когато свърша, ще те повикам. И каквото и да стане, каквото и да чуеш, не влизай, докато не те повикам.

Зеленика свали камерата от каската си и я закачи на капака на криогенния цилиндър, за да може Вихрогон да вижда по-добре пациента.

— Така добре ли е?

— Да — отговори Вихрогон. — Виждам отлично горната част на тялото. Криогеника. Този Фоул е направо гений за човек. Даваш ли си сметка, че е разполагал с по-малко от минута, за да измисли този план? Умно Кално създание.

Зеленика грижливо изтърка ръцете си над медицинския умивалник.

— Не достатъчно умно, за да не си търси белята. Не мога да повярвам, че го правя. Лечение на човек, мъртъв от четири часа и петнайсет минути. Това сигурно е първият подобен опит.

— Технически погледнато, лечението ще трае само две минути, ако наистина мозъкът е бил замразен веднага. Но...

— Но какво? — попита Зеленика, докато енергично бършеше пръстите си с кърпа.

— Замразяването оказва влияние на биоритмите и магнитното поле на тялото — неща, които дори Народът не разбира докрай. Тялото не е само кожа и кости. Нямаме представа как подобна травма ще се отрази на Бътлър.

Зеленика надникна в камерата.

— Сигурен ли си, че идеята е добра, Вихрогоне?

— Иска ми се да имахме време за обсъждане, Зеленика, но всяка секунда коства на стария ни приятел една-две мозъчни клетки. Ще говорим в хода на операцията. Първото, което трябва да направим, е да огледаме раната.

Зеленика отлепи няколко плика с лед и разкопча ципа на костюма от фолио. Входното отворствие беше малко и черно, точно по средата на локва кръв, подобна на разцъфнало цвете.

— Не е имал никакъв шанс. Точно под сърцето. Ще разгледам по-отблизо.

Зеленика затвори визъора си и използва филтрите на каската за уголемяване на образа.

— Вътре има нишки. Кевлар, струва ми се.

Вихрогон изцвили в слушалките.

— Само това ни липсваше. Усложнения.

— Какъв е проблемът с нишките? Сега наистина не е време за специализиран жаргон. Искам обяснение на прост гномски.

— Добре. Обяснявам като за идиоти. Ако бръкнеш с пръсти в раната, магията ще възпроизведе клетките на Бътлър заедно с нишките кевлар. Ще бъде мъртъв, но затова пък брониран.

Зеленика усети как от напрежение я полазват тръпки.

— И така, какво трябва да направя?

— Трябва да отвориш нова рана и да оставиш магията да потече оттам.

Страхотно, помисли си Зеленика, нова рана. Колко му е да пробиеш дупка в стар приятел.

— Но той е твърд като камък!

— Ами тогава ще трябва да го поразтопиш малко. Използвай „Неутрино 2000“ на ниска степен, но не прекалявай. Ако мозъкът се събуди по-рано, отколкото трябва, с Бътлър е свършено.

Зеленика извади неутрино то си, като нагласи мощността на минимум.

— Къде предлагаш да разтопя?

— Пак на гърдите. Имай готовност да лекуваш: топлината ще се разпространи бързо. Бътлър трябва да се излекува, преди кислородът да стигне до мозъка му.

Зеленика насочи лазера към гърдите на телохранителя.

— Само кажи кога.

— Приблужи малко. Горедолу петнайсет сантиметра. Две секунди.

Зеленика вдигна визъора си и няколко пъти вдиша дълбоко. „Неутрино 2000“ — хирургичен инструмент? Кой би помислил?

Тя натисна спусъка, докато чу първото щракване. При второто лазерът щеше да се активира.

— Две секунди, нали?

— Да. Хайде.

Щрак. От цевта на неутрино то изскочи оранжев лъч от концентриран огън, който обля гърдите на Бътлър. Ако беше жив, телохранителят щеше да изгуби съзнание. Образува се правилен кръг от изпаряващ се лед, който полепна на капки по тавана на подвижната хирургична зала.

— А сега — обади се Вихрогон с писклив от напрежение глас — свий лъча и фокусирай в една точка.

Зеленика ловко промени настройките с палец. Свиването на лъча щеше да усилва неговата мощност, но лазерът трябваше да се нагласи много внимателно, за да не среже от край до край тялото на Бътлър.

— Ще стрелям от петнайсет сантиметра.

— Добре, но побързай: топлината се разпространява.

Гърдите на Бътлър бяха възвърнали цвета си и ледът в цялото тяло

се топеше. Зеленика отново натисна спусъка, като този път направи малък разрез във формата на полумесец. На ръба на раната се оформи самотна капка кръв.

— Няма обилно кървене — отбеляза Вихрогон. — Това е добре. Зеленика прибра оръжието в кобура.

— А сега какво?

— Сега бръкни надълбоко и излей магията си до последната капка. Не я оставяй сама да изтече — изтласкай я.

Зеленика направи гримаса. Тази част никак не ѝ допаднаше. Макар че беше лекувала много пъти, така и не можа да свикне с пъхането на пръсти в чуждите вътрешности. Изпъна палци, опря кокалчетата им едно о друго и бръкна в разреза.

— Излекувай го — прошепна тя и магията потече по пръстите ѝ. Около раната на Бътлър подскачаха сини искрици и потъваха вътре като падащи звезди, които изчезваха зад хоризонта.

— Още, Зеленика — пришпори я Вихрогон. — Още един тласък.

Зеленика отново се напъна, този път по-силно. Отначало потокът беше обилен — кипяща маса от сини искрици, — но после, когато започна да се изчерпва, магията потече по-слабо.

— Това е — каза тя задъхана. — Имам само колкото да си сложа щита на път за вкъщи.

— Добре тогава — отвърна Вихрогон, — отдръпни се до второ нареждане, защото след малко ще настане ад.

Зеленика застана до стената. В първите няколко секунди нищо не се случи, после гърбът на Бътлър се огъна и той изпъчи гърди. Зеленика чу как няколко прешлена изпукаха.

— Сърцето заби — отбеляза Вихрогон. — Дотук беше лесното.

Бътлър се отпусна обратно в камерата. Прясната му рана започна да кърви. Магическите искрици се сплетоха, като образуваха трептяща ризница около туловището на телохранителя. Бътлър се затресе на масата като топче в дрънкалка — магията възстановяваше атомите. От порите му започна да излиза пара, чрез която токсините напускаха организма му. Сложат лед, който го бе сковал, моментално се разсея, като

образува облаци и дъжд от водните частици, полепнали по металния таван. Пликовете с лед се издуха като балони и кристалите скреж върху тях се разлетяха из помещението. Явлението приличаше на многоцветна буря.

— Сега върви при него! — изкомандва Вихрогон в ухото на Зеленика.

— Какво?

— Върви! Магията се движи по гръбначния му стълб. Задръж главата му неподвижна, докато трае лечението, иначе може да започне делене на увредени клетки. След като лечението приключи, нищо не можем да променим.

Чудно, помисли си Зеленика. Задръж Бътлър неподвижен. Няма проблем.

Тя с усилие си запробива път през вихрушката, като едва виждаше от ледените кристали, които се сипеха по визьора ѝ.

Човешкото тяло продължаваше да се мята в криогенната камера, забулено в облаци пара.

Зеленика стисна с две ръце главата на Бътлър. Вибрациите запълзяха по цялата им дължина и разтресоха тялото ѝ.

— Дръж го, Зеленика. Дръж го!

Тя се надвеси над камерата и затисна с цяло тяло главата на телохраниеля. В цялата суматоха изобщо не можеше да разбере дали усилията ѝ имат някакъв резултат.

— Наближава! — извика Вихрогон в ушите ѝ. — Пригответи се!

Потоъкът от магическа сила се разля по врата и лицето на Бътлър. Сините искрици се съсредоточиха около очите, плъзнаха по дължината на очния нерв до самия мозък. Очите на Бътлър рязко се отвориха и се завъртяха в орбитите си. Устата му също оживя и занарежда дълги върволици от думи на различни езици без никаква логическа връзка.

— Мозъкът му тества системите — обясни Вихрогон. — Просто проверява дали всичко работи.

Всеки мускул и става се напрягаха до крайност, извиваха се, въртяха се и се изпъваха. Фоликулите на космите работеха с бясна

скорост, като покриваха обикновено гладко избръснатата глава на Бътлър с гъста коса. Ноктите израснаха и щръкнаха като на тигър, а по лицето му набоде брада.

Зеленика се държеше с всички сили. Представяше си, че сигурно така се чувстват каубоите, когато укротяват някой своенравен бик.

Постепенно искриците се разпръснаха спираловидно и изтляха във въздуха като въглени, угасени от вятъра. Бътлър се успокои и се отпусна. Тялото му лежеше в петнайсет сантиметра вода и охладител. Дишаше бавно и дълбоко.

— Успяхме — каза Зеленика и се свлече на колене. — Жив е.

— Не бързай да се радваш — отвърна Вихрогон. — Има още много да се свърши. Той ще остане в безсъзнание най-малко два дни, а като се събуди, кой знае в какво състояние ще бъде умът му. Вече е очевидно, че имаме проблем.

Зеленика вдигна визъора си.

— Какъв проблем?

— Виж сама.

Капитан Бодлива Зеленика се страхуваше да погледне лежащото в камерата тяло. Въображението ѝ рисуваше гротескни картини. Какъв ли безформен човешки мутант бяха създали?

Първото, което забеляза, бяха гърдите на Бътлър. Дупката от куршума беше изчезнала напълно, но кожата бе почерняла. На тъмния фон се открояваше червена линия. Приличаше на главно „Р“.

— От кевлара е — обясни Вихрогон. — Част от нишките може да са се възпроизвели. За щастие, не са достатъчно, за да го убият, но ще забавят дишането му. С тези нишки около ребрата си Бътлър няма да участва в маратонско бягане.

— А червената линия?

— Прилича ми на боя. Може би върху бронираната жилетка е имало надпис.

Зеленика се огледа из хирургичната зала. Бронираната жилетка на Бътлър лежеше захвърлена в един ъгъл. На гърдите бяха изписани инициалите „ФБР“. В средата на буквата „Р“ имаше дупка.

— Е — обади се Вихрогон, — това е ниска цена за живота му. Може да казва, че е татуировка. В днешно време те са много популярни сред Калните създания.

Зеленика се надяваше, че бронираната от кевлара кожа е очевидният проблем, за който говореше Вихрогон. Но имаше и друго. То стана ясно веднага щом погледът ѝ се спря на лицето на телохранителя. Или по-скоро на космите, които стърчаха по лицето му.

— О, богове — прошепна тя. — На Артемис това няма да му хареса.

Артемис крачеше из двора, докато Зеленика подлагаше телохранителя му на магическата хирургична операция. Сега, когато планът му се осъществяваше на практика, съмнението започна да дъвче съзнанието му като охлюв — зелен лист. Това ли беше правилното решение? Ами ако Бътлър станеше друг човек? В края на краищата, откакто баща му се бе завърнал при семейството си, той беше коренно променен. Артемис никога нямаше да забрави онзи разговор...

Извадка от дневника на Артемис Фоул. Диск 2. Кодиран

Лекарите в Хелзинки бяха категорични, че трябва да напомним баща ми с витамини. Той беше не по-малко категоричен, че това не е необходимо. А когато един Фоул е категоричен, той обикновено получава своето.

— Много съм си добре — упорстваше баща ми. — Моля ви, дайте ми възможност да прекарам малко време със семейството си.

Лекарите се оттеглиха, безсилни пред обаянието му. Аз останах изненадан от този подход. От оръжията, с които си служеше, баща ми никога не бе наблягал на чара. В миналото той би предпочел да постигне целта си, прегазвайки като булдозер всеки, който бе

достатъчно глупав да се изпречи на пътя му.

Сега баща ми заемаше единствения фотьойл в болничната стая, подпрял по-късия си крак на табуретка. Майка ми бе приседнала на страничната облегалка. Изглеждаше ослепителна в палтото от бяла изкуствена кожа.

Баща ми забеляза, че гледам крака му.

— Не се тревожи, Арти — каза. — Утре ще ми вземат мерки за протеза. Доктор Херман Грубер ще долети от Дортмунд.

Бях чувал за Грубер. Той работеше за олимпийския отбор на Германия. Най-добрият.

— Ще поискам нещо по-спортно. Може би с кантове.

Шега. Необичайно за баща ми.

Майка ми разроши косата му.

— Престани с шегите, скъпи. На Арти му е трудно, знаеш. Когато замина, той беше още бебе.

— Какво ти бебе, майко — казах аз. — В края на краищата, бях на единайсет.

Баща ми топло се усмихна. Може би сега беше моментът да поговорим, преди доброто му настроение да се е сменило с обичайната строгост.

— Татко, след изчезването ти нещата се промениха. Аз се промених.

Той кимна важно.

— Да, прав си. Трябва да поговорим за бизнеса.

А, да. Да се върнем към бизнеса. Това беше бащата, когото помнех.

— Ще видиш, струва ми се, че семейните банкови сметки са в добро състояние, а се надявам и да одобриш портфолиото с акциите. За изминалата финансова година те донесоха осемнайсет процента дивидент. Осемнайсет процента е доста внушително за съвременния пазар, така че не съм те провалил.

— Явно аз съм те провалил, сине — каза Артемис-старши, — щом мислиш, че банковите сметки и акциите са най-важното. Сигурно си го

научил от мен — той ме придърпа към себе си. — Не бях съвършеният баща, Арти, съвсем не. Бях твърде зает със семейния бизнес. Винаги са ми казвали, че мой дълг е да управлявам империята Фоул. Престъпна империя, както и двамата знаем. Ако от това отвличане е имало някаква полза, тя е, че преразгледах приоритетите си. Искам нов живот за всички ни.

Не можех да повярвам на ушите си. Един от най-ясните ми спомени беше как баща ми постоянно цитираше мотото на семейството: „Aurea est potestas“ — „Златото е могъщество“. А ето че сега загърбваше принципите на Фоул. Какво беше направила магията с него?

— Златото не е най-важното, Арти — продължи той. — Нито могъществото. Всичко, от което се нуждаем, е тук. Това сме ние тримата.

Бях крайно изненадан. Но не неприятно.

— Но, татко... Винаги си казвал... Това не си ти. Ти си нов човек. Майка ми се присъедини към разговора.

— Не, Арти. Не нов, а предишният. Човекът, в когото се влюбих и за когото се омъжих, преди империята Фоул да вземе връх. И сега си го върнах: отново сме семейство.

Погледнах родителите си — колко щастливи бяха заедно! Семейство? Възможно ли беше Фоул отново да станат нормално семейство?

Артемис се върна в настоящето, стреснат от суматохата в колата на институт „Ледников период“. Тя започна да се клатушка, изпод вратата се процеждаше синя светлина.

Не се паникьоса. И преди беше виждал лечение. Миналата година, когато Зеленика поправяше откъснатия си показалец, магическите искрици бяха разтопили половин тон лед — и всичко това заради едно малко пръстче. Представете си какви поражения би могъл да нанесе организъмът на Бътлър, възстановяващ се от фатална рана.

Суматохата продължи няколко минути, през които две от гумите на микробуса отхвърчаха, а окачването бе напълно съсипано. За щастие, институтът беше затворен за през нощта, иначе доктор Лейн със сигурност щеше да прибави към сметката и автосервизните услуги.

Накрая магическата буря утихна и колата се отпусна като вагон от влакче на ужасите след бясно препускане. Зеленика отвори задната врата и се облегна с цялото си тяло на касата. Беше изтощена, изцедена. Мургавето ѝ лице светеше с болнава бледност.

— Е? — попита Артемис. — Жив ли е?

Тя не отговори. Интензивното лечение често предизвикваше гадене и преумора. Капитан Бодлива Зеленика пое няколко дълбоки глътки въздух и се отпусна на задната броня.

— Жив ли е? — повтори момчето.

Зеленика кимна.

— Жив е. Да, жив е. Но...

— Но какво, Зеленика? Кажете ми!

Феята свали каската си. Тя се изплъзна от пръстите ѝ и се търкулна на двора.

— Съжалявам, Артемис. Направих всичко, което беше по силите ми.

По-лошо нещо от това едва ли можеше да каже.

Артемис се качи в колата. Подът беше хлъзгав от вода и цветни кристали. През натрошената решетка на вентилационната система се процеждаше пара, а неоновата лампа на тавана примигваше като светкавица в бутилка.

Криогенната камера лежеше разнебитена в ъгъла, от жироскопите ѝ капеше течност. През ръба се подаваше една от ръцете на Бътлър и хвърляше страховита сянка на стената.

Контролното табло на камерата още работеше. Артемис изпита облекчение, когато погледна екрана и забеляза, че иконката със сърдечния пулс леко примигва. Бътлър беше жив! Зеленика отново бе

успяла! Но нещо безпокоеше феята. Според нея имаше проблем.

Още щом надникна в криогенната камера, Артемис разбра какъв е проблемът. Порасналата коса на телохранителя беше силно прошарена: Бътлър беше влязъл в камерата четиридесетгодишен, а човекът, когото сега виждаше пред себе си, бе поне на петдесет. Може би дори по-възрастен. В разстояние на малко повече от четири часа Бътлър беше остарял.

Зеленика надникна през рамото на Артемис.

— Поне е жив — каза феята.

Момчето кимна.

— Кога ще се събуди?

— След два дни. Приблизително.

— Как се случи това? — попита Артемис, като отметна кичур коса от челото на Бътлър.

Зеленика сви рамене.

— Не знам със сигурност. Това е от компетентността на Вихрогон.

Артемис извади от джоба си комплекта слушалки, закачи ги на ухото си и нагласи микрофона.

— Някакви предположения, Вихрогоне?

— Не съм сигурен — обади се кентавърът. — Предполагам обаче, че магията на Зеленика не е била достатъчна. За лечението е била необходима и част от жизнените сили на Бътлър. Ако се съди по вида му, около петнайсет години.

— Може ли да се направи нещо?

— Боя се, че не. Каквото е излекувано, не може да се поправи. Ако това може да ти послужи за утеха, той вероятно ще живее по-дълго от нормалното. Но не можем да върнем младостта му и което е по-важно, не можем да определим състоянието на ума му. Лечението може да е изличило всичко от мозъка му и той сега да е празен като форматираният диск.

Артемис дълбоко въздъхна.

— Какво ти причиних, стари приятелю!

— Няма време за това — прекъсна го Зеленика. — И двамата

трябва да се махате от тук. Сигурна съм, че целият този гръм и трясък е привлякъл нечие внимание. Имате ли превозно средство?

— Не. Пристигнахме с полет на гражданската авиация. От „Хийтроу“ дойдохме с такси.

Зеленика сви рамене.

— Бих искала да помогна, Артемис, но вече изгубих достатъчно време тук. Изпълнявам мисия. Изключително важна мисия, с която трябва да се заема незабавно.

Артемис отстъпи от криогенната камера.

— Зеленика, относно мисията ти...

Капитанът бавно се обърна.

— Артемис...

— Разкрити сте, нали? Някой е пробил защитните системи на Вихрогон, това ли е?

Зеленика извади от раницата си голям лист камуфлажно фолио.

— Трябва да отидем някъде да поговорим. На спокойствие.

През следващите четиридесет и пет минути за Артемис всичко беше като в мъгла. Зеленика уви двамата човеци в камуфлажно фолио и ги закачи за Лунния си пояс. Този пояс ефективно намали теглото им до една пета от земната им маса.

Но дори тогава механичните ѝ крила с усилие издигнаха тримата в нощното небе. Фейта трябваше да отвори клапана до дупка, за да ги издигне на петстотин фута надморска височина.

— Сега ще си сложа щита — предупреди тя в микрофона си. — Гледай да не се мяташ много насам-натам. Не искам някой от вас да се откачи.

После изчезна и на мястото ѝ леко заблещукаха звезди, наредени по очертанията на фигурата ѝ. От вибрациите халките на колана дрънчаха и зъбите на Артемис се тресяха в устата му. Чувстваше се като насекомо в пашкула си от фолио, откъдето се подаваше само лицето му, брулено от нощния вятър. В началото усещането беше почти приятно,

той летеше високо над града и гледаше как колите блещукат с фарове по пътищата. После Зеленика се остави на западния вятър и тримата се понесоха по въздушните течения над океана.

Изведнъж за Артемис цялата Вселена се превърна във вихрушка от пронизващи ветрове, самолети с дъвчеши пътници и стъписани птици. До него Бътлър висеше отпуснат в импровизирания вързоп от фолио. То се сливаше с цветовете наоколо, като отразяваше преобладаващите нюанси. В никакъв случай не стигаше до съвършено пресъздаване на обстановката, но определено вършеше работа за нощен полет над океана към Ирландия.

— Това фолио неуловимо ли е за радарите? — попита Артемис по микрофона. — Не искам някой усърден пилот на изстребител да ме вземе за НЛО.

Зеленика обмисли думите му.

— Прав си. Може би трябва да се спуснем малко по-ниско, за всеки случай.

След две секунди Артемис горчиво съжаляваше, че изобщо се е обадил: Зеленика нагласи крилата си на стръмно спускане и тримата се понесоха с бясна скорост към нощните вълни. Спряха в последния момент, когато Артемис вече мислеше, че кожата ще отлети от лицето му.

— Така достатъчно ниско ли е? — попита Зеленика с едва доловима нотка на присмех в гласа си.

Те обраха пяната от върховете на вълните и по камуфлажното фолио на Артемис заискриха капки вода. Тази вечер океанът беше бурен и Зеленика следваше очертанията на водната повърхност, като ту се спускаше, ту се изкачваше по хребетите на вълните. Пасаж гърбави китове доловиха присъствието им и забраздиха пенестите води на бурното море, като скачаха на трийсет метра през вълните и се скриваха в черните дълбини. Нямаше делфини. Дребните бозайници се криеха от бурята в тесните заливи и подводните пещери покрай ирландския бряг.

Зеленика заобиколи корпуса на един пътнически ферибот, прелитайки толкова близо край него, че Артемис долови пулса на

двигателя. На палубата няколко пасажери групово повръщаха през борда, като едва не улучиха невидимите пътници отдолу.

— Очарователно — промърмори Артемис.

— Не се тревожи — обади се гласът на Зеленика от прозрачния въздух над главата му. — Почти пристигнахме.

Те минаха над фериботното пристанище Рослеър и поеха по бреговата линия на север, прелитайки над планините Уиклоу. Дори в дезориентираното състояние, в което се намираше, Артемис не можеше да не се възхити на скоростта им на придвижване. Тези крила бяха фантастично изобретение. Колко пари можеха да се спечелят от такъв патент! Артемис се овладя. Продажбата на феини технологии беше основната причина за сегашното състояние на Бътлър.

Те намалиха скоростта достатъчно, за да се видят очертанията на отделните градове. Дъблин беше на изток — над мрежата от магистрали блещукаше нимб от жълти светлини. Зеленика заобиколи града и се насочи към по-слабо населената северна част на областта. По средата на голямо тъмно парче земя се издигаше самотна сграда, която изглеждаше бяла на светлината на външните прожектори: потомственото имение Фоул, домът на Артемис.

Имението Фоул, Дъблин, Ирландия

— А сега ми обясни — каза Зеленика, след като бяха сложили Бътлър в леглото му.

Тя седеше на най-долното стъпало на голямото стълбище. От маслените портрети на стените я гледаха поколения Фоул. Капитанът от Полицията на Нисшите елементи активира микрофона в каската си и го превключи на високоговорител.

— Вихрогоне, запиши това, моля те. Имам чувството, че ще ни се наложи да го чуем отново.

— Всичко стана на една делова среща този следобед — започна Артемис.

— Продължавай.

— Разговарях с Джон Спайро, американски индустриалец.

Зеленика дочу тракане на клавиши. Несъмнено Вихрогон търсеше сведения за този Джон Спайро.

— Джон Спайро — почти веднага се обади кентавърът. — Тъмна личност дори по човешките понятия. Агенциите за сигурност на Калните създания отдавна се опитват да го тикнат зад решетките. Компаниите му са екологични убийци. И това е най-малкото: промишлен шпионаж, отвличане, изнудване, връзки с мафията. За каквото и да се сетиш, той вече го е правил и се е измъкнал.

— Това е човекът — каза Артемис. — Та, бях си уговорил среща с господин Спайро...

— Какво си искал да му продадеш? — прекъсна го Вихрогон. — Човек като Спайро не прекосява Атлантическия океан за чаша чай с кифлички.

Артемис се намръщи.

— Всъщност нямах намерение да му продавам каквото и да било. Само му предложих да изчакам с пускането в продажба на едно революционно изобретение — срещу възнаграждение, естествено.

Гласът на Вихрогон отекна хладно:

— Какво революционно изобретение?

Артемис се поколеба за секунда.

— Помните ли онези каски, които Бътлър взе от Отряда по изтеглянето?

— О, не! — изстена Зеленика.

— Деактивирах механизмите им за саморазрушаване и от сензорите и чиповете конструирах куб: В-куб, миникомпютър. Не беше трудно да инсталирам фиброоптичен блокатор, за да не можете да поемете контрола върху Куба, ако го засечете.

— Дал си феина технология на човек като Джон Спайро?

— Очевидно е, че не съм му я дал! — отсече Артемис. — Той сам си я взе.

Зеленика размаха показалец пред момчето.

— Не се прави на жертва, Артемис. Не ти отива. Какво си си

въобразявал? Че Джон Спайро ще си тръгне и ще ти остави изобретение, което може да го направи най-богатият човек на повърхността на планетата?

— Значи твоят компютър ни е засякъл? — попита Вихрогон.

— Да — призна Артемис. — Неволно. Спайро поиска тест за следене и феините вериги на Куба прихванаха сателитните лъчи на ПНЕ.

— Не можем ли да блокираме бъдещи засичания? — попита капитан Зеленика.

— Дефлекторите на Убежище са безсилни срещу собствените ни технологии. Рано или късно Спайро ще научи за Народа. А ако това стане, не виждам как такъв човек просто ще живее в хармония с нас.

Зеленика изгледа кръвнишки Артемис.

— Да ти напомня за някого?

— Аз не съм като Джон Спайро — възпротиви се момчето. — Той е хладнокръвен убиец!

— След още няколко години и ти ще си същият — отвърна Зеленика.

Вихрогон въздъхна. Сложи Артемис Фоул и Бодлива Зеленика в една стая — и скандалът е неизбежен.

— Стига, Зеленика — обади се кентавърът. — Нека се държим като професионалисти. Първо трябва да отменим запечатването. Следващата ни задача е да измъкнем Куба от Спайро, преди той да е разгадал тайните му.

— Имаме известна преднина — каза Артемис. — Кубът е кодиран.

— Как е кодиран?

— Вградих Код на вечността в твърдия диск.

— Код на вечността? — попита Вихрогон. — Впечатлен съм.

— Не беше чак толкова трудно. Изобретих съвсем нов основен език, така че Спайро няма да има база за сравнение.

Зеленика започна да не разбира.

— И колко време ще му отнеме да разбие този Код на вечността?

Артемис не се сдържа да не повдигне вежди.

— Цяла вечност — каза. — На теория. Но с възможностите на Спайро значително по-малко.

Зеленика реши да не обръща внимание на тона му.

— Добре тогава, значи сме в безопасност. Няма нужда да търсим Спайро, щом единственото, с което разполага, е някаква кутийка с безполезни вериги.

— Съвсем не са безполезни — възрази Артемис. — Само дизайнът на чиповете може да отведе изследователския му екип в интересни посоки. Но за едно си права, Зеленика: няма нужда да търсим Спайро. След като разбере, че съм още жив, той сам ще дойде да ме търси. В края на краищата, аз съм единственият, който може да отключи целия потенциал на В-куба.

Зеленика обхвана главата си с ръце.

— Значи всеки момент тук може да нахлуе отряд от наемни убийци, за да търси ключа към твоя Код на вечността. В такива моменти е добре наблизно да има някой като Бътлър.

Артемис свали телефонната слушалка от стойката на стената.

— В нашето семейство има повече от един Бътлър — каза той.

Глава 4: Да влезеш в семейството

Сфакс, Тунис, Северна Африка

За осемнайсетия си рожден ден Джулиет Бътлър поиска и получи предпазна ластична жилетка за джудо, два тежки ножа за мятане и видеокасата с финалите от Световното състезание по кеч — неща, които обикновено не присъстват в списъка с желани подаръци на едно младо момиче. Но Джулиет Бътлър не беше като другите млади момичета.

Джулиет правеше изключение в много отношения. Първо, тя можеше да поразии движеща се цел с всяко оръжие, което ви дойде наум, и, второ, можеше да запрати противника си на разстояние, достатъчно голямо, за да се счита за безопасно.

Разбира се, Джулиет не беше научила всичко това само с гледане

на записи от състезания по кеч. Тя бе започнала обучението си на четиригодишна възраст. Всеки ден, след като я вземеше от детската градина, Домовой Бътлър водеше малката си сестричка в дожото на имението Фоул, където я обучаваше на различните видове бойни изкуства. На осем години Джулиет беше трети дан с черен колан в седем дисциплини. На единайсет вече излизаше извън йерархията на коланите.

По традиция всички мъже от семейство Бътлър се записваха в Академията за лична охрана на мадам Ко на дванайсетия си рожден ден, като всяка година в продължение на шест месеца изучаваха занаята на телохранителя, а през останалите шест работеха като охрана на някого, който не беше изложен на голям риск. Жените Бътлър обикновено ставаха прислужници в различни заможни семейства по света. Джулиет обаче беше решила да комбинира двете професии, като през половината година прислужваше на Анджелин Фоул, а през другата усъвършенстваше бойните си умения в лагера на мадам Ко. Тя беше първата жена Бътлър, записала се в Академията, и едва петата от основаването ѝ насам, успяла да издържи изпита за физическа подготовка. Тренировъчни лагери никога не се организираха в една и съща страна за повече от пет поредни години. Бътлър беше преминал обучението си в Швейцария и Израел, а малката му сестра се обучаваше в планините Уцукушигахара в Япония.

Спалните помещения на мадам Ко бяха далеч от луксозната обстановка в имението Фоул. В Япония Джулиет спеше на сламеник, не носеше никакви други дрехи освен два груби памучни халата и се хранеше само с ориз, риба и протеинови шейкове.

Денят ѝ започваше в пет и половина, когато заедно с другите възпитаници тя пробягваше четири мили до близкия поток, където ловеше риба с голи ръце. След като сваряваха рибата и я поднасяха на своя сенсей, учениците връзваха на гърбовете си празни двайсетгалонови бидони и се изкачваха нагоре до линията на снега. След като напълнеха бидоните със сняг, те ги търкаляха обратно до базовия лагер и там започваха да тъпчат снега с боси крака, докато се

стопи, за да може сенсеят да го използва за банята си. После започваха тренировките.

Уроците включваха подготовка по Кос Та'па, бойно изкуство, разработено лично от мадам Ко и предназначено специално за телохранители, чиято основна цел е не самозащитата, а защитата на господаря. Възпитаниците на Академията преминаваха още задълбочен курс по оръжейно дело, учеха информационни технологии, устройство и поддръжка на автомобила и техники за преговаряне с похитители на заложници.

На осемнайсет години Джулиет можеше с вързани очи да разглоби и сглоби деветдесет процента от световната оръжейна продукция, да управлява всеки вид автомобил, да се гримира за по-малко от четири минути и въпреки поразителната си външност — резултат от евроазиатска смесица — да се впише в която и да било тълпа по света като местен жител. Брат ѝ много се гордееше с нея.

Последен етап от обучението ѝ беше полева симулация в непозната среда. Ако преминеше този изпит, мадам Ко щеше да бележи рамото на Джулиет със синя диамантена татуировка. Татуировката, идентична с тази на рамото на Бътлър, говореше не само за добрата физическа форма на възпитаника, но и за разностранния характер на подготовката му. В кръговете на личните охранители бодигардовете със синя диамантена татуировка не се нуждаеха от допълнителни препоръки.

Мадам Ко беше избрала град Сфакс в Тунис за последния изпит на Джулиет. Задачата ѝ беше да преведе господаря си през шумния пазар на града, така наречената медина. Обикновено един телохранител би посъветвал господаря си да не минава през такъв оживен район, но мадам Ко изтъкна, че господарите рядко се вслушват в съветите на телохранителите си и затова е добре те бъдат подготвени за всякакви ситуации. Не стигаше това, ами мадам Ко предложи лично да изиграе ролята на господаря.

В Северна Африка беше невероятно горещо. Джулиет присвиваше очи зад големите слънчеви очила, като не изпускаше от поглед

дребничката фигура, която си пробиваше път през тълпата пред нея.

— По-бързо — пришпори я мадам Ко. — Ще ме изпуснеш.

— Мечтайте си, мадам — невъзмутимо отговори Джулиет.

Мадам Ко просто се опитваше да я разсее с приказки. А в околната обстановка и без това имаше достатъчно неща, които я разсейваха. По десетките сергии наоколо искряха синджири от злато, на дървени рамки се полюшваха тунизийски килими — идеалното прикритие за един убиец. Местните се притискаха към нея, създавайки неудобна близост, любопитни да надзърнат в лицето на тази привлекателна млада жена; теренът беше коварен: една погрешна стъпка можеше да доведе до изкълчен глезен или провал.

Джулиет машинално обмисляше цялата тази информация, преди да предприеме следващия ход. Тя здраво притисна длан в гърдите на някакъв тийнейджър, който ѝ се усмихваше, заобиколи една мазна локва, блеснала с цветовете на дъгата, и последва мадам Ко в поредната малка уличка от безкрайния лабиринт на медина.

Изведнъж пред лицето ѝ изникна мъж. Един от многото търговци на пазара.

— Имам хубав килими — каза той на развален френски. — Идва с мен. Аз покажа!

Мадам Ко продължаваше да върви. Джулиет се опита да я последва, но мъжът се беше изпречил на пътя ѝ.

— Не, благодаря. Килимите не ме вълнуват. Аз живея на открито.

— Много смешен, мадмоазел. Ти прави хубав шега. Сега идва види килими на Ахмед.

Тълпата започна да се оглежда, хората източваха вратове като пипала на гигантски организъм, надничаха в лицето ѝ. Мадам Ко се отдалечаваше. Джулиет щеше да изгуби господаря си.

— Казах — не. Отдръпнете се, господин Килими. Не ме карайте да си чупя ноктите.

Тунизиецът не беше свикнал да получава заповеди от жена, а и приятелите му го гледаха.

— Аз даде добър цена — упорстваше той, като сочеше сергията си.

Най-хубав килими в Сфакс.

Джулиет отстъпи встрани, но тълпата се размърда и ѝ препречи пътя.

В този момент цялата симпатия, която Джулиет изпитваше към Ахмед, се изпари. Дотогава той беше просто невинен местен, попаднал на погрешното място в погрешния момент. Но сега...

— Да вървим — каза тунизиецът и уви ръка около кръста на русото момиче. Това определено не влизаше в списъка с десетте му най-добри идеи.

— Грешка, господин Килими!

И преди да му мигне окото, Ахмед се намери увит в един килим, а от Джулиет не бе останала и следа. Никой не разбра какво стана, докато не изгледаха запис на инцидента от камерата на Камал, продавача на пилета. На забавен каданс търговците видяха как момичето с евроазиатски черти хвана Ахмед за врата и колана и сръчно го метна на най-близката сергия за килими. Един от продавачите на злато дори позна хватката: прашка, популяризирана от американския кечист Папа Хог. Търговците така се смяха, че някои чак се обезводниха. Това беше най-забавната случка на годината. Записът дори спечели награда в тунизийската версия на шоуто „Най-смешните видеоклипове“. Три седмици по-късно Ахмед се пресели в Египет.

Но да се върнем към Джулиет. Кандидат-телохранителят спринтираше между сергиите, като заобикаляше стъписаните търговци. Накрая сви вдясно по една уличка. Мадам Ко едва ли беше стигнала далеч. Джулиет все още можеше да изпълни задачата си.

Тя се ядосваше на себе си. Точно за такъв капан я беше предупреждавал брат ѝ.

— Внимавай с мадам Ко — съветваше я Бътлър. — Никога не знаеш какво може да ти скрои на полевата задача. Чувал съм, че веднъж пуснала стадо слонове в Калкута, само за да отвлече вниманието на един ученик.

Проблемът беше, че нямаше как да се знае със сигурност. Този търговец на килими можеше да е нает от мадам Ко, но можеше и да е

невинен гражданин, случайно попаднал където не му е работата.

Уличката стана толкова тясна, че хората по нея се движеха в една редица. Над главата на Джулиет висяха импровизирани простори за пране с ветреещи се на тях влажни ризи и шалвари, от които се вдигаше пара. Тя се пъкна под прането и започна да снове между шляещите се купувачи. Стъписани пуйки отскачаха встрани, доколкото им позволяваха въженцата, с които бяха вързани.

И изведнъж Джулиет излезе на открито. Мрачен площад с надвиснали триетажни къщи. По горните балкони седяха мъже и пушеха от наргилета с плодови ухания. Под краката ѝ имаше безценна поочукана мозайка, която изобразяваше сцена от римска баня.

По средата на площада лежеше мадам Ко, притиснала колене към гърдите си. Беше нападната от трима мъже. Тези не бяха местни търговци. И тримата бяха облечени в черно като на специалните части и атакуваха с увереността и точността на обучени професионалисти. Това не беше проверка. Мъжете наистина се опитваха да убият нейната сенсей.

Джулиет бе невъоръжена: такава беше изискването. Внасянето на оръжие в африканска държава автоматично можеше да я вкара в затвор до живот. За щастие, противниците ѝ също като че ли не носеха оръжие, но ръцете и краката им със сигурност бяха достатъчни за онова, с което се бяха захванали.

Тук ключът към оцеляването беше импровизацията. Нямахме смисъл да се предприема пряко нападение. Ако тези тримата бяха повалили мадам Ко, Джулиет не би могла да им се опре в обичайна схватка. Време беше да опита нещо нетрадиционно.

Докато тичаше, Джулиет подскочи и в движение дръпна едно въже с дрехи. Халката в стената оказа съпротивление за секунда, след това изскочи от изсъхналия гипс. Въжето тежко се повлече след нея заедно с прострените пътеки, дрехи и забрадки. Джулиет се дръпна наляво, доколкото товарът ѝ позволяваше, после се насочи право към мъжете.

— Хей, момчета! — извика тя не от безразсъдство, а защото така щеше да ги накара да вдигнат глави.

Мъжете погледнаха нагоре и в същия момент устите им се напълниха с мокри камилски косми. Тежките черги и дрехи се увиха около тях, а найлоновото въже мина точно под брадичките им. За по-малко от секунда и тримата бяха повалени. А Джулиет ги обездвижи допълнително, като притисна нервните възли на вратовете им.

— Мадам Ко! — извика тя и се зарови в прането в търсене на своя сенсей. Възрастната жена лежеше разтреперана в маслинозелената си рокля. Лицето ѝ беше забулено с проста кърпа.

Джулиет ѝ помогна да се изправи.

— Видяхте ли тази хватка, мадам? Напълно обезвредих тримата глупаци. Обзалагам се, че никога досега не са виждали подобно нещо. Импровизация. Бътлър винаги е казвал, че тя е ключът към успеха. Знаете ли, мисля, че сенките ми за очи ги разсеяха. Лъскаво зелено. Винаги върши работа...

Джулиет млъкна, защото в гърлото ѝ беше опрян нож. Държеше го самата мадам Ко, която всъщност не беше мадам Ко, а някаква друга дребничка азиатка в маслинозелена рокля. Капан.

— Мъртва си — каза жената.

— Да — съгласи се мадам Ко, излизайки от една сянка. — А щом ти си мъртва, и господарят ти е мъртъв. Провали се.

Джулиет опря длани една в друга и се поклони ниско.

— Това беше подъл номер, мадам Ко — каза тя, като се стараше тонът ѝ да звучи почтително.

Сенсеят се разсмя.

— Разбира се. Такъв е животът. Ти какво очакваше?

— Но убийците... аз им сригах зад... аз ги обезвредих!

Мадам Ко махна с ръка на възражението ѝ.

— Чист късмет. За твое щастие, те не бяха убийци, а възпитаници на Академията. Каква беше тази нелепа идея с въжето за пране?

— Бойна хватка. Нарича се „Въже за пране“.

— Неблагонадеждна е — отбеляза японката. — Успя само защото извади късмет. Но в нашата работа късметът не е достатъчен.

— Вината не беше моя! — запротестира Джулиет. — Един тип на

пазара ми попречи. Залепи се за мен. Наложил се да го укротят.

Мадам Ко чукна с пръст Джулиет между очите.

— Стига, момиче. Помисли малко. Какво трябваше да направиш?

Джулия наведе глава още по-ниско.

— Трябваше веднага да обезвреди търговеца.

— Точно така. Животът му не струва нищо. Той е незначителен в сравнение със сигурността на господаря.

— Не мога просто така да убивам невинни хора! — възрази Джулиет.

Мадам Ко въздъхна.

— Знам, дете. И тъкмо затова още не си готова. Притежаваш всички умения, но ти липсват концентрация и решителност. Може би догодина.

Джулиет посърна. Брат ѝ беше получил синята диамантена татуировка на осемнайсетгодишна възраст. Най-рано дипломиралият се възпитаник на Академията. Тя се беше надявала да постигне същото. Сега трябваше да опитва отново след дванайсет месеца. Нямахше смисъл да възразява повече. Мадам Ко никога не променяше решенията си.

От уличката забързано изскочи млада жена в униформа на Академията с малко куфарче в ръка.

— Мадам — каза тя, като се поклони. — Търсят ви по сателитния телефон.

Мадам Ко взе протегнатия телефон и няколко секунди внимателно слуша. Накрая каза:

— Съобщение от Артемис Фоул.

Джулиет изпита непреодолимо желание да се изправи от приведената поза, но това щеше да бъде непростимо нарушение на протокола.

— Да, мадам?

— Съобщението гласи: „Домовой има нужда от теб.“

Джулиет се намръщи.

— Искате да кажете, че Бътлър има нужда от мен.

— Не — невъзмутимо отвърна мадам Ко. — Казах, че Домовой

има нужда от теб. Само повтарям каквото ми бе предадено.

Изведнъж Джулиет усети как слънцето безмилостно пече във врата ѝ, чу как комарите бръмчат в ушите ѝ като машинката на зъболекар и ѝ се прииска само да се изправи и да тича презглава чак до летището.

Бътлър никога не би казал името си на Артемис. Единствено в случай... Не, тя не можеше да повярва в това. Не можеше дори да си го помисли.

Мадам Ко замислено почука по брадичката си.

— Не си готова. Не мога да ти позволя да напуснеш. Влагаш твърде много емоции, за да бъдеш полезен телохранител.

— Моля ви, мадам — каза Джулиет.

Нейната сенсей мисли цели две минути.

— Е, добре — каза накрая. — Върви.

Джулиет изхвърча, преди още ехото от последната дума да е заглъхнало, и тежко на всеки търговец на килими, който ѝ се изпречеше на пътя.

Глава 5: Железният човек и маймуната

Кулата „Спайро“, Чикаго, Илинойс, САЩ

Джон Спайро прелетя с „Конкорд“ от „Хийтроу“ до международното летище „О’Хеър“ в Чикаго. Дълга лимузина го откара в центъра на града до кулата „Спайро“ — тънък небостъргач от стомана и стъкло, който се извисяваше с осемдесет и шестте си етажа над чикагския хоризонт. „Спайро Индъстрис“ заемаше офисите от петдесети до осемдесет и пети етаж. На осемдесет и шестия се помещаваше личната резиденция на Спайро. До нея се стигаше или с частния асансьор, или от площадката за хеликоптери.

Джон Спайро не мигна през цялото пътуване, твърде въодушевен от малкия куб, скрит в куфара му. Шефът на техническия екип също се въодушеви, когато Спайро му обясни какво може тази безобидна наглед кутийка, и тутакси се зае да разбулва тайните на В-куба. Шест часа по-късно той пристигна в конферентната зала на съвещание.

— Безполезно е — каза ученият, чието име бе доктор Пиърсън. Спайро завъртя маслинката в чашата си с мартини.

— Не мисля така, Пиърсън — отвърна той. — Всъщност знам със сигурност, че тази машинарийка е всичко друго, но не и безполезна. Мисля, че може би ти си безполезният тук.

Спайро беше в отвратително настроение. Арно Тъпст току-що се бе обадил, за да го уведоми, че Фоул е оцелял. А когато Спайро беше в лошо настроение, около него започваха да изчезват хора, и то ако бяха късметлии.

Пиърсън имаше чувството, че погледът на третия присъстващ в залата пробива дупка в главата му. Тази жена не беше от хората, които бихте искали да ядосате: ученият знаеше, че ако на Спайро му хрумнеше да го хвърли през прозореца, тя не би се поколебала да подпише свидетелски показания, в които се кълне, че го е видяла да скача.

Пиърсън заговори, като внимателно подбираше думите:

— Този уред...

— В-куб. Така се нарича. Вече ти го казах, така че използвай името му.

— Този В-куб несъмнено притежава огромен потенциал. Но е кодиран.

Спайро замери главата на учения с маслинката. Унизително преживяване за Нобелов лауреат.

— Тогава разбий кода. За какво ви плащам бе, хора?

Пиърсън почувства как пулсът му се учестява.

— Не е толкова просто. Този код... е неразбиваем.

— Дай да изясним нещо — каза Спайро, като се облегна назад в коженото си кресло с цвят на бича кръв. — Всяка година аз влагам два милиона в твоя отдел, а ти не можеш да разбиеш нищо и никакъв код, измислен от вчерашно хлапе?

Пиърсън се опита да не мисли за звука, който щеше да произведе тялото му при удара в паважа. Следващото изречение можеше да го спаси или да го погуби.

— Кубът се активира чрез глас и е нагоден към гласовите данни на Артемис Фоул. Никой не може да разбие кода. Невъзможно е.

Спайро не отговори: това бе знак за учения да продължи.

— И преди съм чувал за нещо подобно. Ние, учените, теоретизираме много по въпроса. Този код е Код на вечността. Той има милиони възможни пермутации и не само това, ами има за основа непознат език. Изглежда, че момчето е създадо език, известен само на него. Ние дори не знаем как се съотнася той с английския. Съществуването на такъв код е научно недопустимо. Ако Фоул е мъртъв, то тогава, господин Спайро, колкото и да ми е неприятно да ви го кажа, В-кубът е умрял заедно с него.

Джон Спайро пъкна пура в ъгълчето на устата си. Не я запали. Докторите му бяха забранили. Много учтиво.

— Ами ако Фоул е жив?

Пиърсън можеше да познае кога му подават животоспасяваща сламка, за която да се улови.

— Ако Фоул е жив, много по-лесно би било да разбием него, отколкото Кода на вечността.

— Добре, докторе — каза Спайро. — Свободен си. Едва ли искаш да чуеш какво следва по-нататък.

Пиърсън събра бележките си и забързано тръгна към вратата. Постара се да не гледа жената в лицето. Ако не чуеше какво следва по-нататък, можеше след време да се залъгва, че съвестта му е чиста. А ако не погледнеше към жената на масата за съвещания, можеше и да не я посочи при евентуално разпознаване.

— Изглежда, че имаме проблем — каза Спайро на жената в тъмния костюм.

Тя кимна. Всичко на нея беше черно. Строг черен костюм, черна блуза, черни обувки с токчета. Дори часовникът „Радо“ на китката й беше гарвановочерен.

— Да. Но този проблем е от моята област.

Карла Фрацети беше кръщелница на Спац Антонели, бос на онази част от престъпния клан Берти, който държеше центъра на града. Карла служеше за свързка между Джон Спайро и Антонели — двамата може би най-влиятелни мъже в Чикаго. Спайро отрано се беше научил, че всеки бизнес, свързан с мафията, неизбежно процъфтява.

Карла огледа безупречно оформените си нокти.

— Струва ми се, че имаш само една възможност: да отвлечеш хлапето Фоул и да го притиснеш за кода.

Спайро задъвка незапалената си пура: размишляваше.

— Не е толкова просто. Хлапето е много предвидливо. Имението Фоул е като крепост.

Карла се усмихна.

— Говорим за тринайсетгодишно дете, нали?

— След шест месеца ще стане на четиринайсет — отбеляза Спайро в своя защита. — Така или иначе, има някои затруднения.

— Като например?

— Арно е ранен. Фоул е успял някак да му избие зъбите.

— Оле-ле! — възкликна Карла и потрепери.

— Не може да стои на вятър, камо ли да изпълнява операция.

— Срамота.

— Всъщност хлапето обезвреди най-добрите ми хора. Всички са се записали за зъболекар. Това ще ми струва цяло състояние. Не, този път ми трябва помощта на външни хора.

— Искаш да ни наемеш да свършим работата?

— Точно така. Но трябва да са подбрани хора. Ирландия е в Стария свят. Наемните убийци се познават от километри. Трябват ми хора, които да се впишат в средата и да убедят хлапето да дойде тук с тях. Това са лесни пари.

Карла присви очи.

— Ясно ми е, господин Спайро.

— Е, имате ли такива хора? Момчета, които могат да вършат работа, без да бият на очи?

— Както виждам, ще ти трябват железен човек и маймуна.

Спайро кимна: той беше добре запознат с мафиотския жаргон. Железен човек беше човек с оръжие, а маймуна означаваше такъв, който прониква в труднодостъпни места.

— Имаме такива хора в списъците. Гарантирам, че няма да привличат нежелано внимание в Ирландия. Но няма да е евтино.

— Добри ли са? — попита Спайро.

Карла се усмихна. В един от предните ѝ зъби беше инкрустиран мъничък рубин.

— О, добри са — отвърна тя. — Тези момчета са най-добрите.

Железният човек

Два следобед. Салон за татуировки „Мастиленото петно“, центърът на Чикаго

Мокарина Магуайър тъкмо си правеше нова татуировка. Череп във формата на асо пика. Беше по негов собствен проект и той много се гордееше с това. Всъщност толкова се гордееше, че беше поискал да му направят татуировката на врата. Бъртън Мастилото, човекът, който работеше в салона, успя да накара Мокарина да промени мнението си, като му обясни, че татуировките на врата са като документи за самоличност, когато ченгетата търсят да идентифицират заподозрян. Мокарина отстъпи.

— Добре — каза. — Сложи я на рамото ми.

Мокарина си правеше татуировка след всяка свършена работа. По тялото му не беше останала много кожа, запазила първоначалния си цвят. Ето колко търсен беше Мокарина Магуайър в работата си.

Истинското име на Мокарина беше Алойзиъс, той бе родом от ирландския град Килкени. Сам си беше измислил прякора Мокарина, защото според него звучеше по-мафиотски от Алойзиъс. През целия си живот Мокарина бе мечтал да стане гангстер точно като онези във филмите. Когато опитите му да основе келтска мафия се провалиха, той дойде в Чикаго.

Чикагската мафия го посрещна с разтворени обятия. Всъщност

един от босовете ѝ го стисна в мечешка прегръдка. Мокарина изпрати човека заедно с шестима души от охраната му в болницата „Милосърдна Майка Божия“. Не беше зле за момче, високо метър петдесет и два. Осем часа след като бе слязъл от самолета, Мокарина беше зачислен в списъците на мафията.

И ето че сега, две години и няколко поръчки по-късно, той вече беше най-добрият железен човек на Фрацети. Специалностите му бяха въоръжени обири и рекетиране. Далеч не най-обичайното занимание за хора, високи метър петдесет и два. Но Мокарина не беше като другите хора, високи метър петдесет и два.

Той се облегна назад в подвижния стол на салона.

— Харесват ли ти обувките ми, Мастило?

Мастилото примигна, за да пропъди капките пот от клепачите си. Човек трябваше да внимава с Мокарина. И най-невинният въпрос можеше да се окаже капан. Един погрешен отговор — и щеше да се озове в компанията на свети Петър.

— Да. Харесват ми. Как им викаха?

— Мокасини! — отсече нисичкият гангстер. — Мокасини, глупако. Те са запазената ми марка.

— А, да, мокасини. Забравих. Гот е да имаш запазена марка.

Мокарина погледна рамото си, за да провери как върви татуирането.

— Не свърши ли вече с иглата?

— Ей сега свършвам — отвърна Мастилото. — Нарисувах контурите. Трябва само да ги запълня с нова игла.

— Няма да боли, нали?

Естествено, че ще боли, идиот такъв, помисли си Мастилото. Нали ти бода рамото с игла.

Но на глас каза:

— Не много. Намазах рамото ти с анестетик.

— Гледай да не боли — предупреди го Мокарина. — Иначе след малко и теб ще те заболи.

Никой освен Мокарина Магуайър не заплашваше Мастилото. Той

правеше татуировките на цялата мафия. Беше най-добрият в щата.

В салона влетя Карла Фрацети. В непретенциозната обстановка на помещението елегантният ѝ черен костюм изглеждаше неуместен.

— Здравейте, момчета — каза тя.

— Здравейте, госпожице Карла — отговори Мастилото, като силно се изчерви. В „Мастиленото петно“ не влизаха много жени.

Мокарина скочи на крака. Дори той изпитваше страхопочитание пред кръщелницата на боса.

— Госпожице Фрацети, можехте да ми звъннете. Нямахте нужда да идвате в тази бърлога.

— Сега нямаме време за това. Случаят е спешен. Тръгваш веднага.

— Добре, тръгвам. Къде ще ходя?

— В Ирландия. Чичо ти Пат е болен.

Мокарина се намръщи.

— Чичо ми Пат? Аз нямам чичо Пат.

Карла почука с токчето на обувката си.

— Той е болен, Мокасин. Много болен, ако схващаш за какво говоря.

Мокарина най-после схвана.

— А, разбрах. Значи трябва да го навестя.

— Точно така. Толкова е болен, че трябва да го навестиш.

Мокарина взе един парцал, за да избърше мастилото от рамото си.

— Добре, готов съм. Направо на летището ли отиваме?

Карла хвана под ръка дребничкия гангстер.

— След малко, Мокасин. Но първо трябва да вземем брат ти.

— Аз нямам брат — възрази Мокарина.

— Разбира се, че имаш. Той държи ключовете от къщата на чичо ти Пат. Често ходи там да храни маймунката.

— А! — досети се Мокарина. — Този брат, значи.

Мокарина и Карла се качиха в лимузината и поеха към Ийст Сайд. Мокарина не можеше да се начуди на огромните американски сгради. В

Килкени най-високата сграда беше на пет етажа, а самият той бе отрасъл в малка къщичка в покрайнините. Никога обаче не би признал това пред приятелите си бандити. Пред тях той разказваше, че е сирак, прекарал детството си в различни сиропиталища.

— Кой е маймуната? — попита Мокарина.

Карла Фрацети извади огледало и започна да оправя гарвановочерната си коса. Тя беше къса и пригладена назад.

— Едно ново момче. Слам Копам. И той е ирландец като теб. Така е много по-удобно. Няма нужда от визи, документи, сложни истории за прикритие. Просто две нисички момчета се прибират у дома за празниците.

Мокарина се наежи.

— Какво искаш да кажеш с това „две нисички момчета“?

Карла затвори с трясък капака на огледалото си.

— На кого говориш, Магуайър? Защото едва ли говориш на мен. Не и с този тон.

Мокарина пребледня и изведнъж целият му живот премина като на лента пред очите му.

— Извинете ме, госпожице Фрацети. Просто мразя тази дума „нисичък“. Цял живот я слушам.

— А как искаш да ти викат хората? Върлина? Ти си нисък, Мокасин. Преживей го. Затова си и толкова спривав. Кръстникът ми все казва, че няма нищо по-опасно от нисък мъж, който има нещо да доказва. Затова ти дадохме работа.

— Предполагам.

Карла го потупа по рамото.

— Горе главата, Мокасин. В сравнение с другото момче ти си направо гигант.

Това видимо ободри Мокарина.

— Наистина ли? Колко е висок Слам Копам?

— Нисък е — отвърна Карла. — Не знам с точност до сантиметри, но ако беше само малко по-нисък, щяхме да му сменяме памперсите и да го возим в количка.

Мокарина се усмихна. Тази работа щеше да му хареса.

Маймуната

Слам Копам беше живял и по-добре. Само допреди четири месеца той държеше луксозна мансарда в Лос Анджелис и имаше над милион долара в банката. Но сега средствата му бяха замразени от Бюрото за разследване на престъпни авоари и той работеше на повикване за чикагската мафия. А Спац Антонели не се славеше с щедрост към момчетата на повикване. Разбира се, Слам винаги можеше да се махне от Чикаго и да се върне в Лос Анджелис, но там името му фигурираше в списъците на местната полиция и ударната група по залавянето му само го чакаше да се върне. Всъщност за Слам нямаше сигурно убежище нито на земята, нито под нея, защото истинското име на Слам Копам беше Сламчо Челустокопач, джудже клептоман и беглец, преследван от ПНЕ.

Някога Сламчо копаяше тунели, но един ден реши, че животът в мините не е за него, и намери друго приложение на уменията си на миньор, а именно отнемане на ценни вещи от Калните създания и продаването им на черно сред феите. Разбира се, влизането в чужд дом без позволение довеждаше до загуба на магическите способности, но Сламчо не страдаше от това. Джуджетата и без това не притежават големи магически способности, а след заклинания на него винаги му прилошаваше.

Джуджетата имат някои физически особености, които ги правят идеалните крадци. Те могат да откачат челюстите си и да поглъщат няколко килограма пръст в секунда. Организмът усвоява полезните минерали в пръстта и след това я изхвърля във вид на изпражнения. Джуджетата притежават и способността да пият през порите в кожата си, което може да бъде много полезно при срутвания в тунелите. Също така порите могат да служат като вендузи — голямо удобство за всеки крадец. И накрая, космите на джуджетата са нещо като живи антени по подобие на котешките мустаци: с тях може да се прави всичко — от

ловене на бръмбари до прихващане на звукови вълни в тунелите.

Сламчо бързо се издигаше във феиния свят, докато досието му не попадна в ръцете на полицейския началник Юлиус Кореноплод. Оттогава му се събираха около триста години престой в затвора. В момента го издирваха за кражба на няколко кюлчета злато от откупа за Бодлива Зеленика. За него нямаше сигурно скривалище под земята, дори сред събратята му джуджета. Затова Сламчо беше принуден да се представя за човек и да приема каквато работа му предложат, пък било то и от чикагската мафия.

Представянето му за човек криеше някои опасности. Разбира се, niskият му ръст привличаше вниманието на всеки срещнат. Но Сламчо скоро откри, че Калните създания намираха причина да се съмняват в почти всички себеподобни: ръст, тегло, цвят на кожата, религиозна принадлежност. Това, че е различен, дори го караше да се чувства в по-голяма безопасност.

По-сериозен проблем за него беше слънцето. Джуджетата са крайно чувствителни към светлината и за по-малко от три минути могат да изгорят. За щастие Сламчо обикновено работеше нощем, но когато му се налагаше да излезе някъде през деня, той грижливо покриваше всеки милиметър от кожата си със специален дълготраен слънцепредпазен крем.

Джуджето бе наело апартамент на приземен етаж в сграда от червено-кафяв камък, строена в началото на XX век. Не беше кой знае какво, но напълно задоволяваше нуждите на Сламчо. Той махна паркета в спалнята и изсипа върху паянтовите основи на сградата два тона почва, примесена с тор. По стените имаше достатъчно влага и мъх, така че нямаше нужда да добавя нищо. След няколко часа стаята вече гъмжеше от насекоми. Сламчо можеше да си лежи в ямата и да лови хлебарки с космите на брадата си. Истински домашен уют. Сега апартаментът приличаше на разкопан тунел, а ако ПНЕ случайно го откриеха, за един миг джуджето можеше да се озове на петдесет метра под земята.

В следващите няколко дни Сламчо щеше да съжалява, че не е

предприел дълго замисляното бягство още в мига, когато е чул на вратата да се чука.

На вратата се почука. Сламчо изпълзя от леглото си в импровизирания тунел и погледна монитора, свързан с видеокамерата. Карла Фрацети оправяше косата си, като се оглеждаше в лъскавото медно чукче.

Кръщелницата на боса? Лично! Явно поръчката беше голяма. Може би заплащането щеше да му стигне за преселване в друг щат. Вече три месеца живееше в Чикаго и само въпрос на време беше ПНЕ да надушат следите му. Все пак не би напуснал Съединените щати. Щом ти се налага да живееш на земната повърхност, по-добре да е някъде, където има кабелна телевизия и много богаташи, от които да крадеш.

Сламчо натисна копчето на интеркома.

— Изчакайте минутка, госпожице Фрацети, обличам се.

— Побързай, Слам — сопна се Карла и гласът ѝ отекна като гръмотевица в евтините тонколони. — Ще остареея тук.

Сламчо сложи халат, който си беше ушил сам от стари картофени чували. Тъканта им, която му напомняше за пижамите в затвора на Убежище, му се струваше странно уютна. Бързо вчеса брадата си, за да махне заплелите се в нея насекоми, и отвори вратата.

Карла Фрацети бързо мина покрай него, влезе в хола и се настани на единственото кресло. До вратата имаше още един човек, застанал извън обхвата на видеокамерата. Сламчо мислено си отбеляза да пренасочи обектива. Всяка фея би могла да се промъкне отдолу, дори щит не ѝ трябваше.

Мъжът изгледа Сламчо с присвити очи. Типично поведение на мафиот. Тези хора смятаха, че само защото убиват гангстери, имат право да се държат грубо.

— Няма ли друг стол? — попита дребното човешко създание, след като влезе в хола.

Сламчо затвори вратата.

— При мен не идват много гости. Всъщност вие сте първите. Обикновено Бруно ми се обажда и аз отивам в автосервиза.

Бруно Сиренето беше местният надзирател на мафията. Той ръководеше бизнеса си от един квартален склад за авточасти. Носеше се слух, че от петнайсет години не е ставал от бюрото си.

— Страхотно си се обзавел — саркастично отбеляза Мокачина. — Плесен и дървеници. Харесва ми.

Сламчо нежно прокара пръст по една зелена ивица влага на стената.

— Когато се нанесох, тази плесен си стоеше тук, покрита с тапет. Какви хубави неща имат хората и ги крият, да не повярваш.

Карла Фрацети извади флакон парфюм от чантата си и напръска въздуха около себе си.

— Добре, стига приказки. Имам интересна работа за теб, Слам.

Сламчо положи усилие да запази хладнокръвие. Това беше големият му шанс. Може би най-после щеше да се засели в някоя уютна влажна дупка и да намери покой за известно време.

— Тази работа от онези ли е, за които се плаща добре, ако се справиш?

— Не — отговори Карла. — Тази работа е от онези, за които плащаш скъпо, ако се издъниш.

Сламчо въздъхна. Никой ли не се държеше мило в днешно време?

— Защо аз? — попита той.

Карла Фрацети се усмихна и рубинът на зъба ѝ блесна в полумрака.

— Ще ти отговоря на този въпрос, Слам, макар че нямам навика да давам обяснения на наемниците. Особено на маймуни като теб.

Сламчо преглътна. Понякога забравяше колко безцеремонни са тези хора. Но не за дълго.

— Избрахме те за тази работа, Слам, защото се справи отлично с онзи Ван Гог.

Той се усмихна скромно. Алармената сигнализация в музея беше

детска играчка. Дори кучета нямаше.

— А и защото имаш ирландски паспорт.

Един избягал гном, който се укриваше в Ню Йорк, му беше направил ирландски документи на ксерокс, откраднат от ПНЕ. Ирландците открай време бяха любимите човешки същества на Сламчо и той избра да стане един от тях. Трябваше да предположи, че това ще му докара неприятности.

— Тази работа трябва да се свърши в Ирландия, което би могло да се окаже проблем. Но за вас двамата ще бъде като безплатна разходка.

Сламчо кимна към Мокарина.

— Коя е мутрата?

Мокарина още повече присви очи. Джуджето знаеше, че ако госпожица Фрацети нареди, човекът ще го убие на място.

— Мутрата е Мокарина Магуайър, партньорът ти. Той е железният човек. Работата е за двама. Ти отваряш вратата. Мокарина хваща мишената и я придружава дотук.

Придружава я дотук. Сламчо знаеше какво означава това и не искаше да участва. Кражбата беше едно, отвличането беше друго. Но джуджето бе наясно, че не може да откаже поръчката. Можеше обаче при първа възможност да зареже железния човек и да побегне към южните щати. Беше чувал, че във Флорида има приятни бластисти местности.

— Е, кой е мишената? — попита Сламчо, като се престори на заинтересован.

— Това е поверителна информация — отбеляза Мокарина.

— Нека позная: не е моя работа да знам.

Карла Фрацети извади снимка от джоба на палтото си.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-малко ще те гризе съвестта. Това ти стига: къщата. За момента разполагаме само с тази снимка. Когато пристигнеш, ще огледаш на място.

Сламчо взе снимката. Това, което видя, го зашемети, сякаш бе получил пристъп на газове. Беше имението Фоул. Значи мишената бе Артемис. Този дребен психопат трябваше да отвлече Артемис Фоул.

Фрацети долови объркването му.

— Проблем ли има, Слам?

Не се издавай, каза си Сламчо. Не им давай да разберат.

— Не. Това е... ъ-ъ-ъ... Това е цяла крепост. Представям си каква алармена система има, с камери на всяка крачка. Няма да е лесно.

— Ако беше лесно, щях сама да си свърша работата — каза Карла.

Мокарина пристъпи напред и изгледа Сламчо от горе на долу.

— Какво става, дребосък? Не ти стиска, а?

Сламчо трябваше да мисли бързо. Ако Карла Фрацети сметнеше, че той не става за тази работа, щеше да изпрати друг. Някой, който без угризения да вкара мафията в дома на Артемис. Джуджето с изненада установи, че не може да допусне това. Ирландското момче бе спасило живота му по време на гоблинското въстание и беше най-близко до онова, което се нарича приятел — направо нелепо, като се замислиш. Трябваше да приеме поръчката, дори само за да обърка плановете на мафията.

— Хей, не се тревожете за мен. Още не е построена такава сграда, в която Слам Копам да не може да влезе. Дано само Мокарина да си свърши работата.

Мокарина грабна джуджето за реверите.

— Какво искаш да кажеш, Копам?

Сламчо обикновено избягваше да обижда хора, които биха могли да го убият, но сега можеше да се окаже полезно, ако поядосаше малко Мокарина. Особено след като смяташе да хвърли вината за провала върху него.

— Едно е да си дребен, когато си маймуна, но доколко може да се разчита на дребен железен човек?

Мокарина пусна Сламчо и разкъса ризата си, за да открие гърди, покрити с плетеница от татуировки.

— Виждаш ли колко ме бива, Копам? Преброй татуировките. Преброй ги.

Сламчо погледна многозначително Карла Фрацети. Погледът му казваше: „Наистина ли вярваш на този тип?“

— Стига! — отсече Карла. — Тестостеронът тук започва да смърди повече от мухлясалите стени. Работата е много важна. Ако вие не можете да се справите, ще намеря друг екип.

Мокарина започна да оправя ризата си.

— Добре, госпожице Фрацети. Ще се справим. Една работа е добра, когато е свършена.

Карла стана и изтръска сакото си от няколко стоновежи, които лазеха по него. Тя не се гнусеше от насекоми. За двама и пет годишния си живот беше виждала далеч по-отвратителни неща.

— Радвам се да го чуя. Слам, облечи се и си вземи всички маймунски инструменти. Ние ще те чакаме в лимузината.

Мокарина смушка Сламчо в гърдите.

— Имаш пет минути. После ще дойдем да те вземем.

Сламчо ги видя да си тръгват. Това беше последната му възможност да се измъкне. Можеше да прояде пода на спалнята и преди Карла Фрацети да се е опомнила, той да пътува в някой влак към юга.

Джуджето сериозно се замисли. Това никак не отговаряше на характера му. Не че беше лоша фея, просто нямаше навика да помага. Особено ако не можеше да извлече полза от това. В решението да помогне на Артемис Фоул нямаше абсолютно нищо егоистично. Сламчо потръпна. Съвестта беше последното, от което се нуждаеше сега. Скоро можеше и да стане член на някоя скаутска организация.

Глава 6: Нападение на имението Фоул

Извадка от дневника на Артемис Фоул. Диск 2. Кодирани

Баща ми най-последно беше в съзнание. Разбира се, изпитвах облекчение, но последните му думи от онзи ден не преставаха да се въртят в главата ми.

„Златото не е най-важното, Арти. Нито могъществото. Всичко, от

което се нуждаем, е тук. Това сме ние тримата.“

Възможно ли бе магията да е променила баща ми? Трябваше да разбера. Необходимо беше да поговоря с него насаме. Затова още в три сутринта на другия ден Бътлър ме докара с наетия мерcedes в Университетската болница в Хелзинки.

Баща ми не спеше — четеше „Война и мир“ на нощна лампа.

„Не е много забавна“ — отбеляза той. Пак се шегуваше. Направих опит да се усмихна, но лицето ми не поддаде.

Баща ми затвори книгата.

— Очаквах те, Арти. Трябва да поговорим. Има някои неща, които се налага да изясним.

Аз стоях като вкопан до леглото му.

— Да, татко. Съгласен съм.

Баща ми се усмихна малко тъжно.

— Какво протоколно поведение. Помня, че и аз говорех така с баща си. Понякога си мисля, че той изобщо не ме е познавал, и се безпокоя, че същото може да стане и с нас. Ето защо искам да поговорим, синко, и не за банкови сметки. Не за акции и проценти. Не за корпоративно управление. Не искам да говорим за бизнес, искам да поговорим за теб.

Страхувах се от това.

— За мен? Ти си приоритетът сега, татко.

— Може би, но не мога да се чувствам щастлив, докато майка ти не се успокои.

— Майка ми? — попитах аз, сякаш не знаех накъде отива разговорът.

— Не се прави на невинен, Артемис. Обадох се на някои познати от органите на реда в Европа. Очевидно в мое отсъствие ти си развивал дейност. Голяма дейност.

Аз свих рамене: не знаех дали ми се кара или ме хвали.

— Преди време сигурно бих останал приятно изненадан от кроежите ти. Такава дързост, при това от дете. Но сега ти говоря като баща: положението трябва да се промени, Арти. Трябва да се върнеш

към детството. Такова е и моето желание, и желанието на майка ти: след ваканцията ще се върнеш в училище и ще оставиш семейните дела на мен.

— Но, татко...

— Повярвай ми, Арти, аз съм бил в този бизнес по-дълго от теб. Обещах на майка ти, че отсега нататък семейство Фоул ще излезе начисто. Това важи за всички Фоул. Даден ми е втори шанс и аз няма да го пропиляя от алчност. Сега сме семейство. Почтено семейство. Отсега името Фоул ще значи чест и достойнство. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — казах аз и стиснах ръката му.

Но какво да правя със срещата си с Джон Спайро от Чикаго? Реших да действам по план. Последно приключение — и след това Фоул щяха да бъдат почтено семейство. В края на краищата, Бътлър щеше да е с мен. Какво би могло да се обърка?

Имението Фоул

Бътлър отвори очи. Беше си у дома. Артемис спеше във фотьойла до леглото. Момчето приличаше на стогодишен старец. Нищо чудно след всичко, което беше преживял. Но вече край с това. Завинаги.

— Има ли някой вкъщи? — обади се икономът.

Артемис моментално се сепна.

— Бътлър, ти се върна при нас!

Бътлър с мъка се изправи на лакът. Това му костваше големи усилия.

— Учуден съм. Изобщо не очаквах да те видя — нито теб, нито когото и да било — отново.

Артемис напълни чаша с вода от каната до леглото.

— Ето, стари приятелю. Само не се напрягай.

Бътлър пиеше бавно. Беше уморен, но не само това. И преди се бе случвало да чувства умора след битка, но това надхвърляше обичайното изтощение.

— Артемис, какво се е случило? Изобщо не би трябвало да съм жив. А ако приемем, че съм, сега би следвало да изпитвам непоносима болка.

Артемис отиде до прозореца и хвърли поглед надолу, към земите на имението.

— Тъпст те простреля. Раната беше смъртоносна, а Зеленика не беше наблизко, за да помогне, затова те замразих, докато дойде.

Бътлър поклати глава.

— Криогеника! Само Артемис Фоул би се сетил. Използвал си фризерите за риба, предполагам?

Артемис кимна.

— Надявам се, че не съм се превърнал в пъстърва, нали?

Когато момчето се обърна, на лицето му нямаше следа от усмивка.

— Получиха се усложнения.

— Усложнения?

Артемис въздъхна.

— Лечението беше трудно, нямаше начин да се предвиди резултатът. Вихрогон ни предупреди, че организъмът ти може да не го понесе, но аз настоях да продължим.

Бътлър седна.

— Артемис, всичко е наред. Аз съм жив. Всичко е за предпочитане пред алтернативата.

Момчето не изглеждаше успокоено. То извади от шкафчето огледало със седефена дръжка.

— Пригответи се да се погледнеш.

Бътлър пое дълбоко дъх и погледна. Изпъна надолу челюст и опипа торбичките под очите си.

— Откога съм в безсъзнание? — попита той.

Презатлантически полет, „Боинг“ 747

Сламчо бе решил, че най-лесният начин да провали мисията е да дразни Мокалина, докато го подлуди. Подлудяването на хората беше

талант, който джуджето притежаваше по рождение, а не го използваше достатъчно често.

Двамата нисички господа седяха един до друг в салон на „Боинг“ 747 и гледаха как облаците прелитат долу под тях. Първа класа: едно от предимствата да се работи за клана Антонели.

Сламчо изискано отпи от крехката чаша с шампанско.

— Е, Чехъл...

— Искаш да кажеш Мокасин.

— А, да, Мокасин. Какъв е номерът с татуировките?

Мокасина навигира си и откри тюркоазеносиня змия с капки кръв вместо очи. Също негов проект.

— Правя си по една след всяка свършена работа.

— А-ха — каза Сламчо. — Значи боядисваш една кухня и после си правиш татуировка?

— Не такава работа, глупако.

— Каква работа тогава?

Мокасина скръцна със зъби.

— Трябва ли да ти го кажа буква по буква?

Сламчо си взе няколко фъстъка от минаващ покрай него поднос.

— Няма нужда. И без това не съм ходил на училище. Ако го кажеш на прост английски, ще разбере.

— Е, не може да си чак толкова тъп! Спац Антонели не наема тъпаци.

Сламчо му смигна присмехулно.

— Сигурен ли си?

Мокасина опипа колана си в търсене на някакво оръжие.

— Чакай само всичко да свърши, умнико. Тогава двамата с теб ще си разчистим сметките.

— Приказвай си, Ботуш.

— Мокасин!

— Както и да е.

Сламчо се скри зад едно списание. Беше повече от лесно.

Гангстерът вече излизаше от кожата си. Още няколко часа и Мокасина

Магуайър щеше да бълва огън и жупел.

Летище Дъблин, Ирландия

Сламчо и Мокасина минаха без проблем ирландската митническа проверка. В края на краищата, те бяха просто ирландски граждани, които се прибираха у дома за празниците. А и изобщо нямаха вид на престъпници. Кой би повярвал? Къде се е чуло и видяло такива ниски хора да участват в организирана престъпност? Никъде. Но може би тъкмо затова ги биваше в работата им.

Паспортната проверка даде поредната възможност на Сламчо да ядоса партньора си.

Служителят полагаше всички усилия да не забелязва височината на Сламчо или по-скоро липсата ѝ.

— Е, господин Копам, прибирате се у дома при роднините?

Сламчо кимна.

— Да. Родът на майка ми е от Киларни.

— О, така ли?

— О'Райли, не О'Такали, но какво са една-две срички между приятели.

— Много забавно. Би трябвало да станете комик.

— Интересно, че го споменавате...

Служителят изпъшка. Още десет минути — и смяната му щеше да свърши.

— Само се пошегувах... — промърмори той.

— ... Защото заедно с приятеля ми господин Магуайър участваме в коледното представление. Играем „Снежанка“. Аз съм Знайко, а той е Глупи.

Служителят принудено се усмихна.

— Много добре. Следващият.

Сламчо заговори така, че цялата опашка да чуе:

— Разбира се, господин Магуайър е направо роден за ролята на Глупи, ако разбирате какво искам да кажа.

Мокарина избухна насред терминала:

— Гаден дребосък! — изрева той. — Ще те убия! Ти ще си следващата ми татуировка. Ти ще си следващата ми татуировка!

Сламчо зацъка с език, когато видя Мокарина да изчезва между десетина полицаи.

— Актьори — каза той. — Толкова са докачливи.

Три часа по-късно, след обстойно претърсване и няколко телефонни разговора с енорийския свещеник в родния му град, Мокарина беше пуснат на свобода. Сламчо го чакаше в предварително наетата кола, специално подобрен модел с по-плавни педали за газта и спиращките.

— Този твой нрав сериозно застрашава операцията — отбеляза джуджето с безизразно лице. — Ако не можеш да се владееш, ще бъда принуден да се обадя на госпожица Фрацети.

— Карай — изръмжа железният човек. — Да приключваме с това.

— Добре тогава. Но ти давам последна възможност. Още един такъв епизод — и ще ти строша главата със зъби.

Мокарина за пръв път забеляза зъбите на партньора си. Те бяха емайлирани блокове като надгробни камъни и изглеждаха ужасяващо много за една-единствена уста. Способен ли беше Копам наистина да изпълни заплахата си? Не, реши Мокарина. Чисто и просто митническата проверка го беше изнервила. И все пак имаше нещо в усмивката на това джудже. Някаква искрица в очите, която говореше за скрити и страховити способности. Железният човек предпочиташе те да останат скрити.

Сламчо караше колата, докато Мокарина говореше по мобилния си телефон. За него беше проста работа да се свърже с неколцина стари приятели и да уреди една брезентова чанта с оръжие, заглушител и два комплекта слушалки с микрофони да го чака зад знака на алеята за коли

към имението Фоул. Приятелите на Мокарина дори приемаха плащания с кредитни карти, така че нямаше нужда от обичайните тежкарски сцени с размяна на пари и оръжие, които най-често съпровождаха престъпните сделки.

В колата Мокарина провери механизмите и прицелите на оръжията. Отново почувства, че държи нещата в свои ръце.

— Бам-Слам — каза той и се изкиска, сякаш тази проста рима беше най-смешната шега, която някога е измислял. И което бе най-тъжното, наистина беше така. — Имаш ли вече план?

Сламчо не сваляше очи от пътя.

— Не. Мислех, че ти си умникът тук. Плановете са по твоята част. Аз само се промъквам и отварям вратата.

— Така си е. Аз съм умникът и, повярвай ми, онова хлапе Фоул също ще го разбере, когато ми падне в ръчичките.

— Хлапе? — невинно попита Сламчо. — Дошли сме тук заради някакво дете?

— Не е просто някакво дете — заговори Мокарина, нарушавайки заповедите. — То е Артемис Фоул. Наследник на престъпната империя Фоул. В главата му има нещо, което госпожица Фрацети иска да измъкне. И ние трябва да обясним на малкия колко важно е да дойде с нас и да си изпее всичко.

Сламчо стисна по-здраво волана. Досега трябваше да е измислил нещо. Но номерът беше не да обезвреди Мокарина, а да убеди Карла Фрацети да не изпраща други хора.

Артемис щеше да намери изход. Сламчо трябваше да стигне до момчето преди Мокарина. Един мобилен телефон и ходене до тоалетна — нищо повече не му трябваше. За съжаление, досега не си беше направил труда да се сдобие с телефон, а нямаше и на кого да се обажда. Освен това от Вихрогон всичко можеше да се очаква. Този кентавър можеше да определи местоположението на пеещ щурец.

— Трябва да спрем да си напазаруваме — каза Мокарина. — Кой знае колко дни ще отидат за оглеждане на къщата.

— Няма нужда. Познавам мястото. На младини съм влизал да

крада там. Лесна работа.

— И защо досега не обели дума за това?

Сламчо направи обиден жест на един шофьор, който караше и в двете платна.

— Знаеш как е. Работя на парче. Заплащането зависи от трудността на работата. Кажа ли, че вече съм влизал в къщата, ще ми намалят парите с десет хилядарки.

Мокарина не възрази. Вярно беше. И той винаги преувеличаваше сложността на работата, само и само да оскубе работодателя си с няколко хиляди долара отгоре.

— Значи можеш да ни вкараш вътре?

— Мога да вкарам _себе си_ вътре. После ще се върна за теб.

Мокарина се усъмни.

— Защо просто не дойда с теб? Много по-лесно е, отколкото да се навъртам наоколо посред бял ден.

— Първо, аз няма да тръгна, преди да се е стъмнило. И, второ, можеш да дойдеш с мен, ако нямаш нищо против да се гмурнеш в септичната яма и после да пълзиш по деветметрова канализационна тръба.

Само от мисълта за това Мокарина изпита нуждата да отвори прозореца.

— Добре. Ще дойдеш да ме вземеш. Но през цялото време ще държим връзка. Ако нещо се обърка, веднага ще ми кажеш.

— Слушам, сър, шефе — отвърна Сламчо, докато наместваше слушалката в косматото си ухо и закачаше микрофона на сакото си. — Няма да те оставя да пропуснеш срещата си с опасното хлапе.

Сарказмът прелетя покрай ушите на Мокарина с едва доловимо свистене.

— Точно така — каза момчето от Килкени. — Аз съм шефът. И ти ще се постарая да не закъснея за срещата.

Джуджето трябваше да се съсредоточи върху брадата си, за да накара космите ѝ да спрат да се къдрят. Космите на джуджетата са чувствителни към настроения, особено към враждебност, а

враждебността на този човек струеше от всяка негова пора. Космите на Сламчо никога не го подвеждаха. Това партньорство нямаше да свърши добре.

Джуджето паркира колата в сянката на стената, която опасваше границите на имението Фоул.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — попита Мокарина.

Сламчо посочи с дебелия си пръст към портата от ковано желязо.

— Виждаш ли надписа: „Имение Фоул“?

— Да.

— Бих казал, че със сигурност това е мястото.

Дори Мокарина не можа да пропусне тази открита подигравка.

— Гледай да ме вкараш вътре, Копам, щото иначе...

Сламчо му се озъби.

— Иначе какво?

— Иначе госпожица Фрацети много ще се подразни — неуверено довърши изречението Мокарина, като ясно съзнаваше, че губи словесната битка. Той твърдо реши при първа възможност да покаже на Копам с кого си има работа.

— Никой не иска да дразни госпожица Фрацети — отвърна Сламчо. Той слезе от високата седалка и извади чантата си с инструменти от багажника. Вътре имаше някои необичайни приспособления, които беше набавил от приятеля си гном в Ню Йорк. Надяваше се никое от тях да не влезе в действие тук. Поне планът му за проникване в имението не ги включваше.

Сламчо почука по прозореца на задната седалка. Мокарина го отвори.

— Какво?

— Не забравяй: стоиш тук, докато не дойда да те взема.

— Това ми прилича на заповед, Копам. Сега и заповеди ли ще ми даваш?

— Аз ли? — попита Сламчо и оголи всичките си зъби. — Да ти

давам заповеди? Не бих си го и помислил.

Мокарина затвори прозореца.

— По-добре недей — отвърна той, щом се увери, че между него и зъбите отсреща има дебел слой стъкло.

Вътре в имението Бътлър тъкмо привърши с подстригването и бръсненето си. Започваше отново да прилича на себе си. В остарял вариант.

— Кевлар, казваш? — попита той, като оглеждаше потъмнялата кожа на гърдите си.

Артемис кимна.

— Явно няколко нишки са останали в раната. Магията ги е умножила. Според Вихрогон новата тъкан ще ограничава дишането ти, но не е достатъчно здрава, за да те пази от куршуми, освен ако са малък калибър.

Бътлър закопча ризата си.

— Всичко е различно, Артемис. Не мога да те пазя вече.

— Няма да се наложи. Зеленика беше права. Моите планове имат свойството да нараняват хората. Щом свършим със Спайро, смятам да се посветя на образованието си.

— Щом свършим със Спайро? Говориш така, сякаш вече е станало. Джон Спайро е опасен човек, Артемис. Мислех, че си го разбрал.

— Разбрах го, стари приятелю. Повярвай ми, занапред няма да го подценявам. Вече започнах да съставям план. Трябва да си върнем Вкуба и да неутрализираме господин Спайро, като се надявам, че Зеленика ще се съгласи да помогне.

— Къде е Зеленика? Трябва да ѝ благодаря. Отново.

Артемис погледна през прозореца.

— Отиде да изпълни Ритуала. Сигурно се досещаш къде.

Бътлър кимна. За пръв път бяха срещнали Зеленика на едно свещено за феите място на югоизток по време на Ритуала ѝ за възвръщане на силите. Макар че „срещнали“ не беше думата, която

Зеленика би употребила. „Отвлекли“ беше по-близо до истината.

— Трябва да се върне до час. Предлагам ти дотогава да си починеш.

Бътлър поклати глава.

— Мога да си почивам и после. Сега трябва да огледам имението. Не е много вероятно Спайро да е успял да изпрати свои хора тук. Но човек никога не знае.

Телохранителят отиде до екрана на стената, който беше свързан със системата за наблюдение. Артемис виждаше, че всяка крачка е усилие за него. С новата тъкан на гърдите си Бътлър не би могъл да изкачи стълбите, без да се задъха като след маратонско бягане.

Икономът раздели монитора на сектори, за да вижда едновременно изображенията от всички камери. Един от секторите го заинтересува повече от останалите, затова той го увеличи.

— Гледай ти, гледай ти — подсмихна се Бътлър. — Я виж кой е дошъл да ни навести.

Артемис се приближи към екрана. Един много дребен човек показваше среден пръст на камерата над кухненската врата.

— Сламчо Челюстокопач. Тъкмо това джудже ми трябваше.

Бътлър прехвърли изображението на Сламчо на целия екран.

— Може би. Но ти за какво си му притрябвал?

С типичния за себе си мелодраматичен тон джуджето поиска сандвич, преди да обясни положението. За негово съжаление Артемис предложи лично да му го направи. След малко Фоул-младши се появи от кухненския бокс с чиния, на която сякаш бе избухнала бомба.

— Оказа се по-трудно, отколкото си го представях — обясни момчето.

Сламчо разтвори масивните си челюсти и изсипа в устата си цялата купчина наведнъж. След като дъвка няколко минути, той бръкна с цяла ръка и извади от гърлото си парче печена пуйка.

— Следващия път сложи повечко горчица — каза той и изтръска

няколко трохи от ризата си, като неволно включи закачения на самото микрофон.

— Ще се постарая — отвърна Артемис.

— Би трябвало да ми благодариш, Кално създание — продължи Сламчо. — Дойдох чак от Чикаго да ти спася живота. Със сигурност това заслужава един непохватно направен сандвич. И като казвам сандвич, имам предвид най-отвлечения смисъл на думата.

— От Чикаго? Джон Спайро ли те изпраща?

Джуджето поклати глава.

— Може би, но не лично. Аз работя за семейство Антонели. Разбира се, те нямат представа, че аз съм джудже от Феиния народ: мислят ме за най-добрия крадец в престъпния свят.

— Областният прокурор на Чикаго смята, че в миналото Спайро е имал връзки със семейство Антонели. Поне се опита да го докаже.

— Както и да е. Значи, планът е аз да вляза тук и после партньорът ми да те убеди да ни придружиш до Чикаго.

Бътлър седеше облегал на масата.

— Къде е сега партньорът ти, Сламчо?

— Отвън, пред портата. Той е гневен дребосък. Между другото, радвам се да те видя жив, здравеняко. В подземния свят се носеше слух, че си мъртъв.

— Бях, но сега съм по-добре — каза Бътлър и се запъти към контролния център на охранителните системи.

Мокарина извади от джоба на гърдите си малко тефтерче със спирала. В него си записваше гангстерски лафове, които според него вършеха работа в опасни ситуации. Остроумен диалог — това беше запазената марка на всеки добър гангстер, поне във филмите. Той разлисти страниците и нежно се усмихна.

„Време е да закриеш сметката си. Завинаги“ — Лари Феригамо. Бивш банкер. 9 август.

„Боя се, че харддискът ти току-що се изтри“ — Дейвид Спински.

Компютърен хакер. 23 септември.

„Правя това, понеже свърших с месенето на тестото“ — Морти пекаря. 17 юли.

Добър материал. Може би някой ден Мокарина щеше да напише мемоарите си.

Той още се усмихваше, когато чу гласа на Слам в слушалката си. Отначало помисли, че маймуната говори на него, но после осъзна, че този така наречен негов партньор разправя всичко на мишената им.

„Би трябвало да ми благодариш, Кално създание — каза Копам. — Дойдох чак от Чикаго да ти спася живота.“

Да му спаси живота! Дребният идиот Слам работеше за другата страна и съвсем бе забравил, че има микрофон.

Мокарина слезе от колата и се погрижи да я заключи. Тя беше взета под наем и ако някой я откраднеше, щяха да изгубят депозита и госпожица Фрацети щеше да си го удържи от заплатата му. В стената до главната порта имаше малък вход за пешеходци. Слам Копам беше оставил вратата отворена. Мокарина се промъкна вътре и забърза по алеята, като се стараеше да се движи в сенките на дърветата.

Слам продължаваше да бърбори в ухото му. Изложи целия им план на хлапето Фоул без каквато и да било заплаха от изтезания. Направи го съвсем доброволно. Изглежда, Копам от самото начало работеше за ирландското момче. Нещо повече: Слам не беше Слам, а Сламчо. Що за име е това? Сламчо, джудже от Феиния народ. Това ставаше от странно по-странно. Може би Феиният народ беше някаква банда. Макар че името не подходеше много на банда. „Джуджетата от Феиния народ“ трудно можеха да всеят ужас в душите на конкуренцията.

Мокарина заприпка по главната алея, като подмина редица изящни сребристи брези и истинско игрище за крокет. Край изкуственото езеро се разхождаха два пауна. Гангстерът изсумтя презрително. Изкуствено езеро! В дните преди телевизионните предавания за градинарство и дизайн това щеше да бъде просто голяма локва вода.

Мокарина тъкмо се чудеше къде е входът за доставки, когато видя надпис: „За доставки минете отзад“. Много благодаря. Той още веднъж

провери заглушителя и пълнителя и тръгна на пръсти по посипаната с чакъл пътека.

Артемис подуши въздуха.

— На какво мирише?

Сламчо подаде глава иззад вратата на хладилника.

— Боя се, че на мен — избоботи той, докато предъвкваше невъзможно голямо количество храна. — Слънцепредпазен крем. Отвратително е, знам, но без него щях да мириша още по-лошо. Представи си как миришат парчета бекон върху плосък камък в Долината на смъртта.

— Очарователна картина.

— Джуджетата са подземни създания — обясни Сламчо. — Ние живеем под земята още от времето на династията Вейка...

Вейка беше първият елфически крал. По време на царуването му феите и хората живееха заедно на земната повърхност.

— ... Това, че сме чувствителни към светлината, затруднява живота ни сред хората. Да ви кажа честно, този живот започна да ми омръзва.

— Желанието ти е заповед за мен — обади се глас зад него. Беше Мокарина. Той стоеше на вратата на кухнята и държеше в ръце много голям пистолет.

Трябва да признаем, че Сламчо бързо се окопоти.

— Нали ти казах да ме чакаш отвън.

— Вярно, каза ми. Но аз реших все пак да вляза. И познай: нямаше септична яма, нямаше канализационна тръба. Задната врата беше широко отворена.

Сламчо имаше навика да скърца със зъби, когато мисли. Звукът беше като от стържене на нокти по черна дъска.

— А... да. Тук извадихме късмет. И аз се възползвах, но за нещастие момчето ме видя. Тъкмо бях спечелил доверието му, когато влезе ти.

— Не си прави труда — каза Мокарина. — Микрофонът ти е включен. Чух всичко, Слам. Или може би Сламчо, джуджето от Феиния народ.

Сламчо преглътна наполовина сдъвканата храна. Отново голямата му уста го беше вкарала в затруднение — може би щеше да успее и да го отърве. Не беше никак трудно да откачи челюстта си и да погълне дребния наемен убиец. Беше лапал и по-големи зальци. Един бърз залп от газове щеше да го завърти като спирала из стаята. Надяваше се само оръжието да не гръмне, преди да го е прокарал през стомашно-чревния си тракт.

Мокарина забеляза погледа в очите на Сламчо.

— Точно така, дребосък — каза той, като вдигна дулото на пистолета си. — Само опитай да мръднеш. Да видим къде ще стигнеш.

Артемис също размишляваше. Знаеше, че за момента е в безопасност. Новодошлият нямаше да наруши заповедта и да го нарани. Но времето на Сламчо изтичаше и нямаше кой да го спаси. Дори да беше наблизко, Бътлър бе твърде слаб, за да се намеси. Зеленика беше заета да изпълнява Ритуала. А самият Артемис не се справяше особено добре в ситуации, изискващи физическо натоварване. Налагаше се да преговаря.

— Знам за какво си дошъл — започна той. — За тайните на Куба. Ще ти ги кажа, но само ако оставиш приятеля ми на мира.

Мокарина размаха пистолета.

— Ти ще направиш каквото поискам когато поискам. Сигурно ще се разреवेश като момиче. Понякога и това се случва.

— Много добре. Ще ти кажа каквото искаш да знаеш. Само не стреляй по никого.

Мокарина преглътна усмивката си.

— Разбира се. Няма проблем. Бъди добро момче, ела с мен и никой няма да пострада. Имаш думата ми.

В кухнята влезе Бътлър. Лицето му лъщеше от пот, той дишаше на пресекулки.

— Погледнах на монитора — каза телохранителят. — Колата е

празна, другият трябва да е...

— Тук — довърши Мокарина. — Не е новина за никого, освен за теб, деденце. А сега без резки движения, да не получиш сърдечен удар.

Артемис видя как очите на Бътлър зашариха из стаята. Търсеше нещо, което да използва. Нещо, с което да ги спаси. Може би вчерашният Бътлър би успял, но днешният беше с петнайсет години по-стар и още се възстановяваше след магическата хирургия. Положението беше безнадеждно.

— Можеш да вържеш останалите — предложи Артемис. — После ще тръгнем.

Мокарина се плесна по челото.

— Страхотна идея! После може да опитаме и друга тактика за забавяне, само че аз не съм чак такъв аматьор.

Гангстерът усети как по гърба му пълзи сянка. Той рязко се обърна и видя, че на вратата стои момиче. Още един свидетел. Карла Фрацети щеше да получи допълнителна сметка за тези усложнения. От самото начало нещата не се развиваха така, както тя му ги бе описала.

— Добре, госпожице — каза Мокарина. — Ела при останалите. И не върши глупости.

Момичето на вратата отметна косата си назад и примигна с лъщящи зелени клепачи.

— Аз не върша глупости — отвърна то. После рязко протегна ръка към пистолета на Мокарина. Грабна пълнителя и сръчно го извади от дръжката. Сега оръжието не ставаше за нищо, освен за зачукване на гвоздеи.

Мокарина отскочи назад.

— Хей, хей! Внимавай. Не ми се иска да те нараня по погрешка. Това чудо може да гръмне.

Само така си мислеше.

Той продължи да ги плаши с безполезния метален предмет.

— Назад, момиченце: не ме карай да повтарям.

Джулиет размаха пълнителя под носа му.

— Иначе какво? Ще ме убиеш с това?

Мокарина се опули при вида на пълнителя.

— Хей, това ми прилича на...

Джулиет така го фрасна в гърдите, че той се озова зад бара.

Сламчо погледна към зашеметения гангстер, после към момичето на вратата.

— Бътлър, само налучквам, но ми се струва, че това е сестра ти.

— Прав си — каза прислужникът и прегърна Джулиет. — Как позна, за бога?

Глава 7: Най-добре скроените планове

Имението Фоул

Време беше за съвещание. Същата нощ групата се събра в залата за съвещания на имението пред два монитора, които Джулиет бе донесла от контролния център. Вихрогон се беше включил на честотата на мониторите, така че присъстващите имаха жива връзка с него и с подполковник Кореноплод.

За свое неудоволствие, Сламчо също беше в групата. Той тъкмо се опитваше да изкопчи някакво възнаграждение от Артемис, когато Зеленика дойде и го закопча с белезници за един стол.

Димът от пурата на Кореноплод замъгляваше екрана.

— Изглежда, групата вече се е събрала — каза той, възползвайки се от дарбата на феите да говорят чужди езици, сред които и английски. — А знаете ли какво? Аз никак не обичам групови събирания.

Зеленика беше сложила микрофона и слушалките си по средата на масата за съвещания, така че всички присъстващи да участват в разговора.

— Мога да обясня, подполковник.

— О, изобщо не се съмнявам. Но кой знае защо имам предчувствието, че обяснението ти няма да ме трогне и до края на смяната значката ти ще се озове в чекмеджето ми.

Артемис опита да се намеси.

— Моля ви се, подполковник. Зеленика... капитан Бодлива Зеленика е тук само защото аз я подмавих да дойде.

— Така ли? Ами тогава защо е още с вас? Поканили сте я на обяд, а?

— Сега не е време за саркастични забележки, подполковник. Имаме сериозен проблем. Потенциална катастрофа.

Кореноплод изпусна облак зеленикав дим.

— Какво правите вие, хората, си е ваша работа. Ние не сме лична охрана, Фоул.

Вихрогон се изкашля.

— И ние сме замесени, независимо дали ни харесва или не: Артемис е човекът, който ни е засякъл. И това не е най-лошото, Юлиус.

Кореноплод стрелна с поглед кентавъра. Вихрогон се обръщаше към него на малко име. Значи положението беше сериозно.

— Много добре, капитане — каза началникът. — Продължете съвещанието.

Зеленика отвори един доклад на джобния си компютър.

— Вчера аз отговорих на сигнал от предупредителната ни система. Имаше телефонно обаждане от Артемис Фоул, Кално създание, добре известно на ПНЕ поради участието си в потушаването на бунта на Бюа Кел. Сътрудникът на Фоул Бътлър е бил смъртно ранен от друго Кално създание, Джон Спайро, и Артемис ме помоли да помогна с лечение.

— И ти отказа, а после поиска техническо подкрепление за заличаване на паметта, както пише в правилника.

Зеленика можеше да се закълне, че екранът пред нея се нагорещява.

— Не. Като взех предвид дейната подкрепа на Бътлър по време на гоблинската революция, аз извърших лечението и транспортирах Бътлър и Фоул до дома им.

— Кажете ми, че не си летяла с тях!

— Нямаше друга възможност. Те бяха увити в оптично фолио.

Кореноплод потърка слепоочията си.

— Едно стъпало стига! Само едно стъпало да е стърчало навън, до

утре в Интернет ще гъмжи от наши снимки. Зеленика, защо ми причиняваш това?

Зеленика не отвърна. Какво можеше да каже?

— Има и друго. Задържахме един от служителите на Спайро. Неприятна работа.

— Той видя ли те?

— Не. Но е чул Сламчо да казва, че е джудже от Феиния народ.

— Няма проблем — обади се Вихрогон. — Заличи му паметта и го върни у дома.

— Не е толкова просто. Човекът е убиец. Може отново да го изпратят тук да довърши работата си. Мисля, че трябва да го преместим по-надалеч. Повярвайте ми. На никого няма да липсва.

— Добре — каза Вихрогон. — Приспи го, направи заличаване на паметта и го отърви от всичко, което би могло да върне спомените му. После го изпрати някъде, където не може никому да навреди.

Подполковникът дръпна няколко пъти от пурата си, за да се успокои.

— Добре. Кажи ми за засичането. И ако това е работа на Фоул, можем ли да отменим тревогата?

— Не. Човешкият бизнесмен Джон Спайро е откраднал от Артемис феина технология.

— Която пък Артемис е откраднал от нас — допълни Вихрогон.

— Този Спайро е твърдо решен да разкрие тайната на технологията, без да подбира средствата — продължи Зеленика.

— А кой знае тайната? — попита Кореноплод.

— Артемис е единственият, който може да работи с В-куба.

— Трябва ли да знам какъв е този В-куб?

Оттук пое Вихрогон:

— Артемис е сглобил микрокомпютър от стара техника на ПНЕ. Повечето неща са безвъзвратно остарели под земята, но по човешките стандарти тази техника е приблизително с петдесет години напред в техния ход на развитие.

— И следователно струва цяло състояние — заключи

подполковникът.

— И следователно струва неவிжданo състояние — съгласи се Вихрогон.

Изведнъж Сламчо се заинтригува.

— Неவிжданo състояние? Колко неவிжданo?

Кореноплод с облекчение установи, че има на кого да се разкреши.

— Затваряй си устата, престъпник! Това изобщо не те засяга.

Съсредоточи се върху последните няколко глътки въздух на свобода, на които можеш да се насладиш. Утре по това време ще се ръкуваш със съкилийника си и дано този път се окаже трол.

Сламчо остана невъзмутим.

— Хайде стига, Юлиус. Всеки път, когато възникне проблем с Фоул, аз спасявам окаяните ти задни части. Не се съмнявам, че какъвто и план да скроите с Артемис, в него ще участва твоят покорен слуга. Може би дори с риск за живота си.

Цветът на лицето на Кореноплод премина от тъмнорозов в кървавочервен.

— Е, Артемис? Планираш ли да използваш този престъпник?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали ще ми дадете Зеленика или не.

Главата на Кореноплод изчезна зад гъст облак дим. Остана да лъщи само червеното му теме като предницата на локомотив, който излиза от тунел. Част от дима отиде и на екрана на Вихрогон.

— Изгледите не са благоприятни — отбеляза кентавърът.

Накрая Кореноплод се успокои достатъчно, за да може да говори.

— Да ти дам Зеленика? Богове, дайте ми търпение! Имаш ли представа колко спешни задачи отлагам само заради това съвещание?

— Доста, предполагам.

— Цяла планина, Артемис. Цяла планина! Изобщо не бих си направил труда да говоря с теб, ако не беше историята с Бюа Кел. Ако това някога излезе наяве, ще свърша като началник на канализацията в Атлантида.

Сламчо смигна срещу екрана.

— Може би не биваше да чувам това.

Кореноплод не му обърна внимание.

— Артемис, имаш трийсет секунди да ме убедиш.

Момчето се изправи и застана точно срещу екрана.

— Спайро разполага с феина техника. Не е много вероятно да успее да я използва, но кубът ще открие на учените му йонната технология. Този човек е мегаломан, не зачита нито живота, нито околната среда. Кой знае каква чудовищна машина ще създаде на базата на феината технология! Освен това съществува възможност собствената му нова технология да му помогне да открие Убежище, а ако това се случи, животът на всяко създание на земята и под нея е застрашен.

Кореноплод се премести заедно със стола си извън обсега на камерата и след малко се появи на екрана на Вихрогон. Наведе се към ухото на кентавъра и тихо му зашепна нещо.

— Не вярвам да се получи — каза Зеленика. — Може би ще се прибера у дома още със следващата совалка.

Артемис забарабани с пръсти по масата. Трудно можеше да си представи как ще притисне Спайро без феина помощ.

След няколко секунди подполковникът се върна на своя екран.

— Положението е сериозно. Не можем да рискуваме този Спайро да ни засече още веднъж. Колкото и малка да е вероятността за това, тя все пак съществува. Ще се наложи да сформирам отряд за бързо реагиране. С подкрепление от Отряд по изтеглянето в пълно бойно снаряжение.

— Цял отряд? — възрази Зеленика. — В градска среда? Подполковник, знаете какви са в Изтеглянето. Това може да предизвика катастрофа. Нека сама се опитам.

Кореноплод се замисли.

— Подготовката на операцията ще отнеме четиридесет и осем часа, така че това е времето, с което разполагаш. Мога да те покрия за ден-два. Челюстокопач също може да помогне, ако желае: това зависи от него. Склонен съм да му опростя една-две присъди за кражба с

взлом, но пак ще му останат от петдесет до сто години затвор за кражбата на златото. Само толкова мога да направя. Ако се провалиш, Отрядът по изтеглянето е готов за излитане.

Артемис обмисли думите му.

— Много добре.

Кореноплод пое дълбоко дъх.

— Има едно условие.

— И аз така си помислих — каза Артемис. — Заличаване на паметта, прав ли съм?

— Точно така, Артемис. Ти ставаш много опасен за Народа. Ако искаш да ти помогнем сега, след това ти и хората ти ще трябва да се подложите на операция по заличаване на паметта.

— А ако не се съгласим?

— Тогава преминаваме директно към план „Б“ и пак ще ти заличим паметта.

— Не се обиждайте, подполковник, но това е технически въпрос...

Вихрогон пристъпи напред.

— Има два вида заличаване на памет. Цялостно заличаване, което изтрива всичко за избран период от време. Зеленика може да направи това с оборудването в раницата си. Има и фино заличаване, което изтрива само някои спомени. Това е по-специална процедура, при която опасността от рязко падане на коефициента на интелигентност е по-малка. На вас ще направим фино заличаване. Аз ще пусна вирус в компютърната ти система, който автоматично ще премахне всички файлове, свързани с Феиния народ. Освен това ще ми трябва разрешението ти да обискирам къщата — за всеки случай, ако там са останали някакви предмети, които да ти напомнят за феи. На практика в деня след операцията вие ще се събудите без какъвто и да било спомен за Феиния народ.

— Говорим за близо две години спомени.

— Те няма да ти липсват. Мозъкът ти ще изфабрикува нови, за да запълни празнините.

Това беше трудно решение. От една страна, познанието за Народа

сега заемаше важна част в психологическата същност на Артемис. От друга страна, той не можеше повече да застрашава живота на феите.

— Добре — каза момчето. — Приемам предложението ви.

Кореноплод хвърли пурата в близкия инсинератор.

— Хубаво. Разбрахме се. Капитан Зеленика, дръж постоянна връзка с нас.

— Да, сър.

— Зеленика...

— Подполковник?

— Внимавай. Кариерата ти няма да издържи на още един провал.

— Разбрано, сър — отвърна Зеленика.

— А, престъпник!

Сламчо въздъхна.

— Предполагам, че говориш на мен, Юлиус?

Кореноплод се намръщи.

— Всичко свърши, Сламчо. Този път няма да ми избягаш, затова се пригответи за студена храна и твърди стени.

Сламчо стана и обърна гръб на екрана. По някаква случайност капакът на специално пригодените му за копаене панталони се отвори и разкри пред Кореноплод чудна гледка към задните части на джуджето. В света на джуджетата, както и в повечето култури, показването на задника беше тежка обида.

Подполковникът прекъсна връзката. В края на краищата, такава обида не можеше да се преглътне.

Западно от Ваджир, Кения, Източна Африка

Мокарина Магуайър се събуди с непоносимо главоболие. Така го болеше, че почувства необходимост от някакво сравнение, за всеки случай, ако после се наложеше да обясни. Реши, че главата му стърже отвътре така, сякаш в черепа му пълзи ядосано бодливо прасе. Не е лошо, каза си Мокарина. Трябва да си го запиша в тефтерчето.

После си помисли: „Какво е тефтерче?“ Следващата му мисъл

беше: „Кой съм аз?“ Обувки, нещо свързано с обувки.

Винаги става така, когато лица с имплантирана памет дойдат в съзнание. В първите секунди старата самоличност витае наоколо, опитвайки да се наложи, но постепенно външните стимули я пропъждат.

Мокарина седна и бодливото прасе в черепа му побесня: започна да забива иглите си във всеки милиметър от меката тъкан на мозъка.

— Ох! — изпъшка Мокарина и обхвана с ръце болната си глава. Какво означаваше всичко това? Къде се намираше той? И как бе попаднал тук?

Погледна ръцете си. За секунда мозъкът проектира татуировки по кожата, но образите бързо изчезнаха. Кожата му беше чиста. Слънчевите лъчи се търкаляха по сгъвките на лактите като бели гръмотевични кълба.

Навсякъде около него се простираше полупустинна местност. Теракотовокафявата земя опираше в мастиленосини хълмове в далечината. Златният диск на слънцето печеше безмилостно трепкащата земя. През горещите вълни тичаха две фигури, изящни като рисове.

Мъжете бяха гиганти, високи поне два метра. Всеки от тях носеше овален щит, тънко копие и мобилен телефон. Косите, вратовете и ушите им бяха окичени с пъстри мъниста.

Мокарина скочи на крака. Забеляза, че е обут в кожени сандали. Мъжете бяха с маратонки „Найк“.

— Помощ! — извика той. — Помогнете ми!

Мъжете се отклониха от пътя си и дотичаха до объркания гангстер.

— Джамбо, братко. Загуби ли се? — попита единият.

— Извинете — отвърна Мокарина на перфектен суахили. — Аз не говоря суахили.

Човекът погледна спътника си.

— Ясно. А как е името ти?

„Мокарина“, отвърна мозъкът на Мокарина.

— Нуру — произнесе устата му.

— Добре, Нуру. Унатака уапи? Откъде си?

Преди Мокарина да се усети, думите сами излязоха от устата му:
— Не знам откъде съм, но искам да тръгна с вас. Искам да отида в селото ви. Там ми е мястото.

Кенийските воители изгледаха дребния странник. Вярно, цветът на кожата му беше различен, но всичко друго изглеждаше наред.

По-високият от двамата откачи мобилния телефон от колана си от леопардова кожа. Набра номера на вожда.

— Джамбо, вожде, Боби се обажда. Земните духове са ни оставили още един — Боби се разсмя и огледа Мокарина от главата до петите. — Ами, доста е нисък, но изглежда силен и има усмивка, по-голяма от обелен банан.

За по-убедително Мокарина разтегли докрай усмивката си, в случай че това беше от значение. По някаква причина единственото, което искаше на този свят, бе да отиде в селото и да живее ползотворен живот.

— Добре, вожде, ще го доведе. Можем да му дадем старата колиба на мисионера.

Боби отново закачи мобилния телефон на колана си.

— Хубаво, братко Нуру. Приет си в селото. Ела с нас и гледай да не изоставаш.

Воините чевръсто побягнаха напред. Мокарина, който отсега щеше да се нарича Нуру, се втурна след тях и кожените сандали на краката му зашляпаха. Нямаше да е зле да си намери чифт маратонки.

Сто и петдесет метра над главите им капитан Бодлива Зеленика кръжеше зад прикритието на щита си и записваше всичко, което се случваше долу.

— Преместване завършено — каза тя по микрофона в каската си. — Субектът се приспособи успешно. Няма видими следи от първоначалната му самоличност. Но трябва да се следи веднъж месечно, за всеки случай.

Вихрогон се обади в другия край на линията:

— Отлично, капитане. Незабавно се върни при шахта за совалки Е77. Ако дадеш газ докрай, може да успееш за вечерната совалка. След

два часа трябва да те върнем в Ирландия.

Зеленика нямаше нужда от повтаряне. Не се случваше често да й разрешат да лети с максимална скорост. Тя активира радара си, за да избегне случаен сблъсък с ястреб, и пусна хронометъра на визьора си.

— Да видим сега дали ще ступя рекорда по скоростно летене — каза тя.

Рекорд, поставен преди осемдесет години от Юлиус Кореноплод.

Част втора

Ответен удар

Глава 8: Въдици, стръв и прочее

Извадка от дневника на Артемис Фоул. Диск 2. Кодиран

Днес идваха да вземат мерки на баща ми за протезата. Той се шегуваше през цялото време, сякаш му вземаха мерки за нов костюм на „Графтън Стрийт“. Трябва да призная, че доброто му чувство за хумор е заразително и аз се улових, че си търся извинения, за да мога просто да седя в ъгъла на болничната му стая и да се радвам на присъствието му.

Преди не беше така. В миналото човек трябваше да има основателна причина, за да влезе при баща ми. Разбира се, той често отсъстваше от дома, а когато беше къщи, нямаше много време. Никой не можеше да нахълтва в кабинета му без предупреждение. Но сега чувствам, че присъствието ми е желано. Приятно чувство.

Баща ми винаги е обичал да дава мъдри съвети, но сега те са по-скоро от философско, отколкото от финансово естество. Навремето той насочваше вниманието ми към последните данни от стоковата борса, публикувани във „Файненшъл Таймс“.

— Виж, Артемис — казваше баща ми. — Всичко друго пада, но златото не мърда. Така е, защото го няма в изобилие. И никога няма да

го има. Купувай злато, момче, и го пази като очите си.

Обичах да слушам тези бисери на бащината ми мъдрост, но сега ми става все по-трудно да вниквам в тях.

На третия ден след идването на баща ми в съзнание аз заспах на леглото му, докато той правеше упражненията си. Когато се събудих, го видях да ме гледа замислен.

— Да ти кажа ли нещо, Арти?

Аз кимнах, макар че не знаех какво да очаквам.

— Докато бях затворник, размишлявах за живота си, за това как съм го пропилял в трупане на богатства, без да си давам сметка за цената, която плащат семейството ми и хората около мен. Човек рядко има възможността да промени живота си. Да постъпи правилно. Да стане герой, ако искаш. Аз възнамерявам да опитам.

Това не беше онази мъдрост, която бях свикнал да чувам от баща си. Природният нрав на баща ми ли говореше или феината магия? Или може би комбинация от двете?

— Никога досега не съм се вълнувал от тези неща. Винаги съм смятал, че светът не може да се промени.

В погледа на баща ми гореше нова страст.

— Но сега всичко е различно. Приоритетите ми са други. Искам да живея пълноценно всеки ден, да бъда героят, който всеки баща трябва да бъде.

Той седна на леглото до мен.

— А ти, Арти? Ще извървиш ли този път с мен? Когато настъпи моментът, ще се възползваш ли от възможността да станеш герой?

Не можех да отговоря. Не знаех отговора. И още не го знам.

Имението Фоул

Артемис се затвори за два часа в кабинета, където седя с кръстосани крака в медитативната поза, на която го бе научил Бътлър. От време на време изказваше на глас някоя идея, а дигиталното

записващо устройство, поставено на килима пред него, улавяше думите му. Бътлър и Джулиет знаеха, че не бива да прекъсват мисловния му процес. Това беше от решаващо значение за успеха на начинанието им. Артемис притежаваше способността да си представя нагледно хипотетични ситуации и да предвижда вероятните последици. Той се намираше в състояние на полусън и всяко смущение би могло да накара идеите му да се изпарят като дим.

Накрая момчето излезе уморено, но доволно. В ръката си държеше три записващи диска.

— Искам да проучите тези файлове — каза Артемис. — В тях излагам в подробности указания по задачите ви. Щом запаметите съдържанието, унищожете дисковете.

Зеленика ги взе.

— Си ди. Колко примитивно. Ние държим такива в музеите си.

— В кабинета има няколко компютъра — продължи Артемис. —

Използвайте който си изберете.

Бътлър остана с празни ръце.

— За мен нищо ли няма, Артемис? — попита той.

Артемис изчака останалите да се отдалечат.

— На теб ще дам устни инструкции — започна момчето. — Не искам Вихрогон да ги намери в компютъра.

Бътлър дълбоко въздъхна и се настани в кожено кресло до камината.

— Не идвам с теб, нали?

Артемис седна на страничната облегалка.

— Не, стари приятелю. Но имам важна задача за теб.

— Стига, Артемис — каза Бътлър. — Пропуснал съм кризата на средната възраст. Няма нужда да ми измисляш работа, само за да ме накараш да се чувствам полезен.

— Не, Бътлър. Задачата ти е от особена важност. Свързана е със заличаването на паметта. Ако планът ми успее, ще трябва да се съгласим на това. Не виждам как бих могъл да саботирам самия процес, затова трябва да се погрижа нещо да остане след обиска на Вихрогон.

Нещо, което ще възстанови спомените ни за Народа. Веднъж Вихрогон ми каза, че един силен стимул може да доведе до пълно възстановяване на паметта.

Бътлър се намести в креслото и присви очи. Гърдите продължаваха да му създават проблеми. Нищо чудно. Та той беше жив едва от два дни.

— Имаш ли идея?

— Трябва да оставим една-две фалшиви следи. Вихрогон ще го очаква.

— Разбира се. Можем да скрием файл в сървъра. Аз мога да изпратя мейл до нашия адрес, но без да го отварям. После при първото проверяване на пощата цялата информация ще излезе.

Артемис подаде на телохранителя сгънат лист формат А4.

— Със сигурност ще ни хипнотизират и разпитват. Преди се криехме зад слънчеви очила с огледални стъкла. Но този път няма да се измъкнем. Затова трябва да измислим нещо друго. Давам ти списък с инструкции.

Бътлър проучи написаното.

— Възможно е. Познавам човек в Лимърик. Най-добрият в страната за този вид работа.

— Отлично — каза Артемис. — Сега трябва да качиш цялата ни информация за Народа на диск. Всичко: документи, видеозаписи, описания. И не забравяй дневника ми. Цялата история е вътре.

— И къде ще скрием този диск? — попита телохранителят.

Артемис свали феиния медальон от врата си.

— Бих казал, че това като размер пасва идеално на диска. Не мислиш ли?

Бътлър прибра златния медальон в джоба на самото си.

— Скоро ще пасне — отвърна той.

Бътлър приготви обяд. Нищо претенциозно. Вегетариански пролетни рулца, ризото с гъби и крем карамел за десерт. Сламчо си

поръча кофа червеи и бръмбари, нарязани на кубчета и леко подварени в дъждовна вода, подправени с мъх във вид на сос винегрет.

— Всички ли прегледаха файловете си? — попита Артемис, когато групата се оттегли в библиотеката.

— Да — отговори Зеленика. — Но като че ли ми липсват някои ключови моменти.

— Никой не разполага с целия план. Само с частите, които го засягат. Мисля, че така е по-сигурно. Получихме ли оборудването, което поръчах?

Зеленика изсипа цялото съдържание на раницата си върху килима.

— Пълен комплект уреди за наблюдение, в това число камуфлажно фолио, микрофони и видеокамери и аптечка за оказване на първа помощ.

— Освен това имаме две непокътнати полицейски каски и три лазерни пушки, останали от обсадата — добави Бътлър. — И, разбира се, един прототип на Куба в лабораторията.

Артемис подаде на Сламчо безжичен телефон.

— Отлично. Значи можем да започваме.

Кулата „Спайро“

Джон Спайро седеше в луксозния си кабинет и мрачно се взираше във В-куба на бюрото си. Хората си мислеха, че е лесно да си Джон Спайро. Как жестоко се заблуждаваха. Колкото повече пари имаш, толкова по-напрегнато живееш. Той имаше осемстотин служители само в тази сграда и всички до един разчитаха на него за заплатите си. Искане ежегодни повишения, медицински услуги, детски ясли, обедни почивки, двойно заплащане за труд в извънработно време и дори акции, за бога. Понякога Спайро изпитваше носталгия по времето, когато изхвърляха несговорчивите работници през прозорците и никой не се интересуваше от съдбата им. В днешно време ако хвърлиш някого през прозореца, той ще звънне на адвоката си, докато пада надолу.

Но този Куб можеше да се окаже отговорът на всичките му

молитви. Сделката на живота му, разковничето на успеха. Ако можеше да накара тази машинария да работи, за него вече нямаше да има граници. В най-буквалния смисъл. Той щеше да контролира всички сателити на света. Пълнен контрол на разузнаваческите сателити, на военните лазери, на комуникационните мрежи и най-вече на телевизиите. Спайро можеше да управлява света.

Секретарката му се обади от приемната.

— Господин Тъпст иска да ви види, сър.

Спайро натисна с всичка сила бутона на интеркома.

— Добре, Марлийн, покани го. И му кажи, че искам да личи, че се разкайва.

Когато влезе през двойната врата, Тъпст наистина имаше вид на човек, който се разкайва. Самата врата допринасяше за това с внушителния си вид. Спайро беше поръчал да му я откраднат от балната зала на потъналия „Титаник“. Тя бе съвършеният символ на безумно могъщество.

Арно Тъпст далеч не изглеждаше толкова самодоволен, колкото при посещението си в Лондон. А и е трудно да изглеждаш наперен, когато челото ти не се вижда от синини, а в устата ти има само голи венци.

При вида на оклюмалата му физиономия Спайро се намръщи.

— Колко зъба загуби?

Тъпст предпазливо опипа долната си челюст.

— Т'итките. Т'ъболекауют кат'а, т'е коуените т'а т'упени.

— Това да ти е за урок — делово отсече Спайро. — Какво да те правя, Арно? Поднесох ти Артемис Фоул на тепсия, а ти оплеска всичко. Кажи ми какво стана. И не искам да чувам за никакви земетресения. Искам истината.

Тъпст избърса мехурче слюнка от ъгълчето на устата си.

— Не уат'биуам. Нет'о ит'бухна. Не 'нам как'о. Нет'о като т'уко'а граната. Но мога да уи кад'я, т'е Бътль' е мьуть'. Ат' го т'атуелях. Куай т' него.

— О, млъкни! — изсъска Спайро. — Главата ме заболя да те

слушам. Колкото по-бързо си сложиш нови зъби, толкова по-добре.

— До утуе уент'тите ми т'е отуауеят.

— Не ти ли казах да млъкнеш?

— Ит'уинете, т'ефе.

— Постави ме в много трудно положение, Арно. Заради твоята некадърност се наложи да наема хора от Антонели. Карла не е глупава, може да реши, че им дължа процент от печалбата. Това може да ми струва милиарди.

Арно се постара да си придаде вид на човек, който съжالياва.

— И не ме гледай с този кучешки поглед, Тъпст. Изобщо няма да ме размекнеш. Ако нещо се обърка, ще загубиш нещо повече от шепа зъби.

Арно реши да смени темата.

— Е, ут'ените ут'пяха ли да накауат д'яд'ята да уаботи?

— Не — каза Спайро и завъртя златната гривна на китката си. — Фоул добре го е кодирал. С някакъв Код на вечността, или нещо такова. Онзи идиот Пиърсън не можа да изкопчи нищо от машинката.

И точно в този драматичен момент от миниатюрните колонки на В-куба се разнесе глас.

— Господин Спайро? — каза гласът. — Тук Ирландия. Чувате ли, господин Спайро?

Джон Спайро не беше от хората, които се стряскат лесно. Той още не беше гледал такъв филм на ужасите, който да го накара да трепери от страх, но гласът от колонките едва не го събори от стола. Качеството на звука бе невероятно. Ако затвореше очи, можеше да се закълне, че гласът идва от човек, застанал пред него.

— Да т'е обадя ли?

— Казах ти да мълчиш! Пък и не знам как се говори по това чудо.

— Чувам ви, господин Спайро — обади се гласът. — Няма нужда да правите нищо. Просто говорете. Останалото е работа на кутиката.

Спайро забеляза, че на екрана на Куба се е появила вълнообразна

линия. Когато заговори, тя подскочи нагоре.

— Добре. Свързахме се. А сега ми кажете кой, по дяволите, се обажда. И как накарахте тази кутийка да работи?

— Името ми е Слам Копам, господин Спайро. Аз съм маймуната от екипа на Карла Фрацети. Не знам как точно изглежда кутийката при вас, но аз говоря от най-обикновен телефон.

— Тогава кой набра номера?

— Едно хлапе, което съм стиснал за врата. Обясних му колко важно е да се свържа с вас.

— А кой ви каза, че трябва да говорите с мен? Откъде знаете името ми?

— Пак от хлапето. То побърза да ми разкаже всичко, след като видя какво направих с железния човек.

Спайро въздъхна. Ако железният човек беше пострадал, Антонели щяха да му искат допълнителна сума.

— Какво направихте с железния човек?

— Нищо сериозно. Но известно време няма да размахва пистолети пред деца.

— Защо сметнахте за необходимо да нараните партньора си, Копам?

В другия край на линията се възцари мълчание, докато Сламчо подреждаше събитията в главата си.

— Ето как стана, господин Спайро. Инструкциите бяха да придружим момчето до Съединените щати. Само че Мокалина превъртя и започна да размахва пистолет. Аз прецених, че това е погрешно и се наложи да го укротя. Със сила. Така или иначе, хлапето здравата се уплаши и ми разказа всичко, което исках да знам. И ето че сега говоря с вас.

Спайро потри ръце.

— Постъпили сте правилно, Копам. Ще получите премия за това. Аз лично ще се погрижа.

— Благодаря, господин Спайро. Повярвайте ми, удоволствието е изцяло мое.

— Фоул там ли е?

— Точно до мен. Малко е блед, но иначе е жив и здрав.

— Дай ми го — заповяда Спайро, внезапно забравил за депресията си.

— Спайро, аз съм — със сдържан, но леко треперещ глас се обади Артемис.

Спайро сви юмруци във въздуха, сякаш стискаше врата на момчето.

— Вече не си вириш носа, а, хлапе? Нали ти казах: не ти стиска да бъдеш като мен. От друга страна, ако не получа каквото искам, ще накарам Слам да те избави от мъките ти. Разбрахме ли се?

— Да. Съвсем ясно беше.

— Добре — каза Спайро и стисна със зъби дебела кубинска пура. Щеше да я дъвче, докато стане на каша, но нямаше да я запали. — А сега говори. Какво трябва да направя, за да тръгне този Куб?

Гласът на Артемис се разтрепери повече от преди.

— Не е толкова просто, господин Спайро. В-кубът е кодиран. С нещо като Код на вечността. Аз мога да задействам от разстояние някои функции: телефон, MP3 плейър и така нататък, но за да деактивирам напълно кода и да отключа потенциала на Куба, трябва да го имам пред себе си. Ако можехте да го донесете тук...

Спайро изплю пурата.

— Спри, Фоул. За такъв глупак ли ме мислиш? Вярваш ли, че ще върна тази безценна технология обратно в Европа? Забрави! Ако ще деактивираш нещо, ще го направиш тук. В кулата „Спайро“!

— А инструментите ми? Лабораторията ми?

— Аз имам достатъчно инструменти тук. И лаборатория. Най-добрата в света. Ще дойдеш тук.

— Добре. Както кажете.

— Точно така, хлапе. Както аз кажа. Искам да сипеш гориво в онзи твой „Лиър“, който знам, че Фоул притежават, и бързичко да долетиш в „О’Хеър“. Там ще те чака хеликоптер.

— Едва ли имам избор.

— Правилно. Нямаш. Но ако направиш каквото ти казвам, може да те пусна да си вървиш. Ти разбра ли, Копам?

— Разбрах, господин Спайро.

— Добре. Разчитам да докараш хлапето тук без произшествия.

— Смятайте го за уредено.

Връзката прекъсна.

Спайро се подсмихна.

— Мисля, че имам повод да празнувам — каза той и натисна бутона на интеркома. — Марлийн, донеси ми кана кафе, и не от онази помия без кофеин. Искам истинско кафе.

— Но, господин Спайро, лекарите казаха...

Спайро изчака, докато секретарката му осъзнае на кого противоречи.

— Извинете, сър. Веднага, сър.

Той се облегна назад и сплете пръсти зад главата си.

— Виждаш ли, Тъпст? Нещата ще се наредят въпреки твоята некадърност. Сипах момчето, точно както исках.

— Да, т'ъ'. Отлит'но, т'ъ'.

Спайро се разсмя.

— Затвори си устата, смешник. Говориш като някой анимационен герой.

— Да, т'ъ'. Много т'абауно, т'ъ'.

Спайро облиза устни, предвкусвайки кафето.

— За компютърен гений това момче е доста наивно. Направи каквото ти казвам и ще те пусна да си вървиш! Хвана се на въдицата, на лапа стръвта и прочее.

Тъпст опита да се усмихне. Гледката не беше от приятните.

— Да, готподин Тпайуо. Уъдит'а, 'туъу и пуот'ее.

Имението Фоул

Артемис затвори телефона, поруменял от вълнение.

— Какво мислите? — попита той.

— Мисля, че се хвана — отвърна Бътлър.

— Хвана се на въдицата, налапа стръвта и както там се казва — добави Сламчо. — Имаш самолет? Надявам се, че вътре има кухня.

Бътлър ги откара на летище Дъблин в семейното бентли. Това беше последното му участие в настоящия етап от операцията. Зеленика и Сламчо се бяха свили на задната седалка, доволни, че стъклата на прозорците са затъмнени.

Двамата Бътлър седяха отпред, облечени в еднакви черни костюми от „Армани“. Джулиет бе решила да освежи своя с розова вратовръзка и ярък грим. Приликата помежду им беше очевидна: еднакви тънки носове и дебели устни. Еднакви очи, изпъкнали като топчета за рулетка. Нашрек, винаги нашрек.

— За това пътуване не ти трябва обикновено оръжие. Използвай феин бластер. Няма нужда от зареждане, стреля без прекъсване и не е смъртоносно. Дадох на Зеленика два от личната си колекция.

— Схванах, Дом.

Бътлър зави към входа на летището.

— „Дом“! Откога не са ме наричали така. Станеш ли телохранител, нямаш нищо свое. Забравяш, че някога си имал личен живот. Сигурна ли си, че искаш това, Джулиет?

Джулиет сплете косата си на стегната плитка. В края ѝ сложи нефритена шнола във формата на пръстен. Опасно украшение.

— Къде другаде ще мога да се бия извън ринга? Засега това ме задоволява.

Бътлър понижи тон:

— Разбира се, Артемис не може да ти бъде господар, това е против всички правила. Той вече знае малкото ти име, а и, честно казано, мисля, че е привързан към теб.

Джулиет стисна в дланта си нефритения пръстен.

— Това е само временно. Все още не съм истински телохранител. Мадам Ко не одобрява стила ми.

— Нищо чудно — отбеляза Бътлър и посочи нефритения пръстен.
— Откъде се сдоби с това?

Джулиет се усмихна.

— Сама го измислих. Малка изненада за всеки, който подценява жените.

Бътлър подкара към сектора за излитане.

— Чуй ме, Джулиет — каза той и хвана ръката на сестра си. — Спайро е опасен човек. Виж какво стана с мен, а при цялата ми скромност, аз бях най-добрият в бранша. Ако тази мисия не беше толкова важна за хората и феите, изобщо нямаше да те пусна.

Джулиет докосна лицето на брат си.

— Ще внимавам.

Те влязоха в чакалнята. Скрита зад щита си, Зеленика запърха над главите на множеството търговски пътници и отпускарни. Сламчо си беше сложил пресен слой слънцепредпазен крем и миризмата му отблъскваше всеки човек, който имаше нещастieto да го доближи.

Бътлър сложи ръка на рамото на Артемис.

— Ще се справиш ли?

Момчето сви рамене.

— Честно казано, не знам. Когато те няма край мен, имам чувството, че съм останал без ръка или крак.

— Джулиет ще те пази. Начинът ѝ на работа е малко необичаен, но в края на краищата и тя е Бътлър.

— Последна мисия, приятелю. След това няма да ми трябва телохраниел.

— Жалко, че Зеленика не може просто да хипнотизира Спайро чрез Куба.

Артемис поклати глава.

— Няма начин. Дори ако установим постоянна връзка, феята се нуждае от контакт очи в очи, за да хипнотизира силен характер като Спайро. А аз не искам да рискувам с такъв човек. Трябва да го премахнем. Ако феите просто го преместят на друго място, той пак може да навреди.

— А планът ти? — попита Бътлър. — От това, което ми каза, виждам, че е доста сложен. Сигурен ли си, че ще успееш?
Артемис му намигна: твърде необичайна проява на безгрижие.
— Сигурен съм — каза. — Имай ми доверие. Нали съм гений.

Джулиет пилотираше частния „Лиър“ над Атлантическия океан. Зеленика седеше до пилота и се дивеше на обстановката в самолета.

— Хубава машина — отбеляза тя.

— Никак не е лоша, фейо — отвърна Джулиет, като включи на автопилот. — Не прилича на феините летателни апарати, а?

— Полицията на Нисшите елементи не вярва в удобството — каза Зеленика. — В полицейската совалка не можеш и един червей да размахаш.

— Ако ти хрумне да размахваш червей.

— Така е — Зеленика се вгледа в пилота. — Доста си пораснала за две години. Последния път, когато те видях, беше още момиченце.

Джулиет се усмихна.

— За две години могат да се случат много неща. Аз през повечето време се борих с едри космати мъже.

— Да можеше да видиш борба на феи. Двама напompани гноми се затварят в камера с нулево земно притегляне. Гледката не е от най-приятните. Ще ти изпратя видеодиск.

— Няма да ми изпратиш.

Зеленика си спомни за заличаването на паметта.

— Права си — каза. — Няма да ти изпратя.

В пътническия салон на лиъра Сламчо си припомняше дните на слава.

— Хей, Артемис — каза той с уста, пълна с хайвер. — Помниш ли как за малко да отнеса главата на Бътлър с един залп газове?

Артемис не се усмихна.

— Помня, Сламчо. Ти успя да саботираш най-съвършения ми план.

— Честно казано, стана случайно. Просто се бях изнервил. Дори не видях, че великанът е зад мен.

— От това направо ми олекна. Планът ми се е провалил заради проблема ти с червата.

— А помниш ли как ти отървах кожата в лабораториите „Гномски“? Ако не бях аз, сега щеше да гниеш в Ревльов връх. Кога изобщо си се оправял без мен?

Артемис отпи от минералната вода в кристалната си чаша.

— Явно никога. Да се чудиш как съм доживял до днес.

В коридора се появи Зеленика.

— Трябва да те подготвим, Артемис. След трийсет минути кацаме.

— Добра идея.

Зеленика изсипа всичко от раницата си на масата.

— Така, какво ни трябва? Гърлен микрофон и ирисова камера.

Капитанът от ПНЕ избра от купчината нещо, което приличаше на кръгла лепенка. Махна горния слой и залепи парчето лейкопласт на врата на Артемис. То веднага се сля с цвета на кожата му.

— Оптичен латекс — обясни Зеленика. — Почти невидим е. Може би ако по врата ти полази мравка, ще го забележи, но иначе...

Материалът не пропуска рентгенови лъчи, така че микрофонът не може да се открие. Улавя всеки звук в радиус от десет метра и го записва на чип в каската ми. За съжаление не можем да рискуваме със слушалка — прекалено забележима е. Така че ние ще те чуваме, но ти няма да ни чуваш.

Артемис преглътна и усети как микрофонът се плъзга по адамовата му ябълка.

— А камерата?

— Ето я.

Зеленика извади контактна леща от малък контейнер с течност.

— Това е истинско чудо. Има висока разделителна способност, дигитално качество, записва изображение с няколко филтриращи опции, включително увеличение на образа и топлинни настройки.

Сламчо изсмука мозъка от една пилешка кост.

— Започваш да говориш като Вихрогон.

Артемис разгледа лещата.

— Може и да е техническо чудо, но е с лешников цвят.

— Естествено, че е с лешников цвят. Моите очи са с лешников цвят.

— Радвам се за теб, Зеленика. Само че моите са сини, както ти е известно. Тази ирисова камера не върши работа.

— Не ме гледай така, Кално създание. Ти си геният тук.

— Не мога да отида там с едно синьо и едно кафяво око. Спайро ще забележи.

— Ами да беше помислил за това, докато медитираше. Сега е малко късно.

Артемис разтърка кокалчето на носа си.

— Права си, разбира се. Аз съм мозъкът на операцията. Мисленето е моя работа, не твоя.

Зеленика подозрително присви очи.

— Това обида ли беше, Кално хлапе?

Сламчо изплю пилешката кост в близкото отделение за боклук.

— Да ти призная, Арти, такъв гаф още в началото на операцията не ме изпълва с увереност. Надявам се да си толкова умен, колкото непрекъснато разправяш.

— На никого не разправям _колко_ съм умен. Не искам да плаша хората. Добре, ще се наложи да рискуваме с ирисова камера с лешников цвят. При повече късмет Спайро може и да не забележи. Ако забележи, ще измисля някакво оправдание.

Зеленика сложи камерата на върха на пръста си и плъзна лещата под клепача на Артемис.

— Ти решаваш. Надявам се само Джон Спайро да ти отстъпва по ум.

11 вечерта, летище „О’Хеър“, Чикаго

Спайро ги чакаше в хангара за частни самолети на „О’Хеър“. Носеше палто с кожена яка върху бял костюм собствена марка. Пистата се осветяваше от ослепителни халогенни лампи и сенките от витлото на хеликоптера падаха върху краищата на палтото му. Гледката беше много кинематографична.

Липсва само музика за фон, помисли си Артемис, докато слизаше по подвижната стълба на самолета.

Като по сценарий Сламчо влезе в ролята на гангстера.

— Мърдай, хлапе — доста убедително изръмжа той. — Не можем да караме господин Спайро да чака.

Артемис понечи да му отвърне, но си спомни, че от него се иска да играе ролята на уплашено дете. Нямаше да му е лесно. Покорството беше сериозен проблем за Артемис Фоул.

— Казах, мърдай! — повтори джуджето, като подсили репликата си със здраво побутване.

Артемис прескочи последните няколко стълби и едва не се сблъска с ухиления до уши Арно Тъпст. Това не беше каква да е усмивка. Зъбите на Тъпст бяха сменени с изработени по поръчка порцеланови челюсти. Върховете на зъбите бяха заострени. Арно приличаше на хибрид между човек и акула.

Той забеляза погледа на Артемис.

— Харесват ли ти? Имам и още един чифт. Съвсем равни отгоре. За хрускане и трошене.

На устата на момчето се оформяше цинична усмивка, когато си спомни за ролята на уплашен хлапак и бързо смени усмивката с треперещи устни. Артемис черпеше вдъхновение за изпълнението си от въздействието, което Бътлър обикновено оказваше върху хората.

Спайро не се хвана.

— Добро превъплъщение, синко. Но да ме прощаваш, малко се съмнявам великият Артемис Фоул да се размеква така бързо. Арно, огледай самолета.

Тъпст кимна делово и влезе в частния самолет. Джулиет беше облечена в униформа на стюардеса и оправяше калъфките по

облегалките. При цялата си атлетичност тя едва успяваше да пази равновесие на високите си токчета.

— Къде е пилотът? — избоботи Тъпст с изражение, което напълно отговаряше на името му.

— Господарят Артемис сам пилотира самолета — отвърна Джулиет. — Прави го, откакто стана на единайсет.

— Така ли? Това законно ли е?

Джулиет надяна най-невинната си физиономия.

— Не знам кое е законно и кое — не, господине. Моята работа е да поднасям напитките.

Тъпст изръмжа, очарователен както винаги, и бързо огледа вътрешността на самолета. Накрая реши да повярва на думите на стюардесата. Правилно решение, защото ако му бе хрумнало да се усъмни, щяха да се случат две неща. Първо, Джулиет щеше да го цапардоса с нефритения си пръстен. И, второ, Зеленика, която лежеше невидима зад щита си в едно шкафче над седалките, щеше да го зашемети с един залп от своето „Неутрино 2000“. Разбира се, тя би могла просто да хипнотизира телохранителя, но след онова, което беше сторил с Бътлър, зашеметяването ѝ се струваше по-уместно.

Тъпст подаде глава през вратата.

— Никой, освен една тъпа стюардеса.

Спайро не се изненада.

— Така си и мислех. Но те са някъде тук. Ако щеш вярвай, Копам, Артемис Фоул едва ли се е стреснал от мафиот като теб. Той е дошъл, защото е поискал да дойде.

Това умозаключение не учуди Артемис. От Спайро се очакваше да бъде подозрителен.

— Не знам за какво говорите — каза момчето. — Дойдох, защото този злобен дребосък заплаши да строши черепа ми със зъби. Защо иначе да си правя труда? Вие не знаете как да използвате В-куба, а аз лесно мога да си направя друг.

Спайро дори не го слушаше.

— Да бе, да, както кажеш. Но нека и аз ти кажа нещо. Тази лъжица

е голяма за твоята уста. Кулата „Спайро“ има най-добрата охранителна система в света. Вътре има такива работи, каквито даже военните нямат. Щом вратата се хлопне зад гърба ти, оставаш сам. Никой не може да те спаси. Никой. Разбра ли?

Артемис кимна. Разбираше какво му казва Спайро. Но това не означаваше, че е съгласен с него. Джон Спайро можеше и да има _такива работи_, каквито военните нямат, но Артемис Фоул имаше _такива работи_, за каквито хората не бяха и сънували.

Един служебен хеликоптер „Сикорски“ с бръмчене ги откара в центъра на града, където се издигаше кулата „Спайро“. Кацнаха на покрива на небостъргача. Артемис знаеше как се управлява хеликоптер и си представи колко е трудно да се кацне на такава малка площадка над града, прочут със силните си ветрове.

— На такава височина скоростта на вятъра трябва да е много коварна — небрежно отбеляза той. Информацията се записваше на чипа в каската на Зеленика.

— На мен ли го казваш? — провикна се пилотът сред шума на двигателите. — На върха на Кулата стига до над шестдесет мили в час. При бурно време площадката се люлее, като може да се отклони до десет метра.

Спайро изръмжа и кимна на Тъпст. Арно протегна ръка и фрасна пилота по каската.

— Млъкни, глупако! — сопна му се Спайро. — Като си започнал, що не му дадеш и план на сградата? — той се обърна към Артемис. — Ако си си наумил нещо, Арти, да знаеш, че никъде не може да се намери проект на сградата. Когато и да попиташ в Градския съвет, ще видиш, че досието на кулата „Спайро“ е изчезнало. Само при мен има план на сградата, така че няма смисъл да караш хората си да се ровят в Интернет.

Дотук никакви изненади. Артемис вече лично беше търсил в Интернет, въпреки че не очакваше Спайро да прояви такава непредпазливост.

Те слязоха от хеликоптера. Артемис се стараше да насочва

ирисовата камера към всички елементи от охранителната система — информация, която после можеше да се окаже полезна. Бътлър често казваше, че дори незначителни подробности като броя на стъпалата по стълбището могат да се окажат много важни при планиране на операция.

Един асансьор ги отведе от площадката за хеликоптери до врата с кодирано заключване. На стратегически места бяха поставени камери, които обхващаха целия покрив. Спайро тръгна напред към кодираната ключалка. Артемис усети рязко убождане в окото и изведнъж ирисовата камера увеличи изображението четворно. Въпреки разстоянието и полумрака той успя да види кода за влизане.

— Надявам се, че го записа — промърмори момчето и усети как микрофонът на гръкляна му вибрира.

Арно Тъпст присви колене и доближи зъбите си на сантиметър от носа на Артемис.

— Говориш ли на някого?

— Аз ли? — попита момчето. — На кого бих могъл да говоря? В случай че не си забелязал, ние се намираме на осемдесет и няколко етажа над земята.

Тъпст сграбчи Артемис за реверите и го надвесил над ръба на покрива.

— Може би имаш бръмбар. Може би някой в момента слуша какво си говорим.

— Откъде ще имам бръмбар, горила такава? Вашият дребен мафиот не ме е изпускарал от поглед през целия път дотук. Не ме оставяше дори да ходя сам до тоалетната.

Спайро шумно се изкашля.

— Хей, господин Умник, ако това хлапе падне от покрива, добре ще е и ти да паднеш с него, защото то ми струва повече от цяла армия пазачи.

Тъпст остави Артемис на мира.

— Няма вечно да си толкова ценен, Фоул — прошепна заплашително Арно. — Ще чакам да ти паднат акциите.

Те се качиха в огледален асансьор, който ги свали на осемдесет и петия етаж. Там ги чакаше доктор Пиърсън заедно с двама мускулести умници. По погледите им Артемис можеше да отгатне, че те определено не са мозъчни хирурзи. Всъщност приличаха повече на ротвайлери, само че двукраки. Сигурно беше полезно да държиш такива около себе си, за да трошат разни неща и да не задават въпроси.

Спайро повика единия.

— Плочка, случайно да знаеш колко искат Антонели за изгубен персонал?

Плочката се замисли. Докато мислеше, устните му мърдаха от усилие.

— Ъ-ъ-ъ, да, сещам се. Двайсет хилядарки за железен човек и петнайсет за маймуна.

— При смърт, нали?

— Смърт или осака... осакат... счупване.

— Добре — каза Спайро. Искам двамата с Чипса да отидете при Карла Фрацети и да й кажете, че й дължа трийсет и пет хиляди за екипа. Утре сутринта ще ги преведа на кайманската й сметка.

Естествено, Сламчо беше заинтригуван и сериозно уплашен.

— Моля? Трийсет и пет хиляди? Но аз съм жив! Дължите само дваайсет хиляди за Мокарина, освен ако останалите петнайсет не са моята премия.

Спайро въздъхна с почти искрено съжаление.

— Така стоят нещата, Слам — каза той и закачливо тупна джуджето по рамото. — Това е огромна сделка. Гигантска. Говорим за суми, дълги колкото телефонни номера. Не мога да си позволя да рискувам. Може да знаеш нещо, може и да не знаеш. Но ако ти хрумне да подшушнеш това-онова на „Фонетикс“ или на останалите ми конкуренти? Сигурен съм, че ме разбираш.

Сламчо разтегли устни и разкри ред зъби като камъни.

— Всичко разбирам, Спайро. Ти си коварна змия. Знаеш ли, че хлапето ми предложи два милиона долара, за да го пусна?

— Да беше ги взел — обади се Арно Тъпст и блъсна Сламчо в

гигантските лапи на Плочката.

Докато го влачеха по коридора, джуджето продължаваше да говори:

— Гледай да ме заровиш дълбоко, Спайро! Гледай да ме заровиш дълбоко!

Спайро присви очи така, че те заприличаха на влажни цепки.

— Чухте какво каза човекът, момчета! Преди да идете при Фрацети, заровете го дълбоко!

Доктор Пиърсън поведе групата към трезора. Преди да влязат в строго охранявания сектор, те минаха през малко преддверие.

— Моля, стъпете на скенера — каза ученият. — Тук не се допускат никакви бръмбари. Особено електронни.

Артемис стъпи на подложката. Тя потъна като гъба под краката му и покри обувките му с пяна.

— Антисептична пяна — обясни Пиърсън. — Убива всякакви вируси, които бихте могли да внесете. В момента в трезора се пазят някои резултати от биотехнологични опити. Много са податливи на зарази. Пяната има и допълнително предимство: предизвиква късо съединение във всички възможни устройства за наблюдение в обувките ви.

Подвижен скенер над главите им обля Артемис в пурпурна светлина.

— Мое лично изобретение — каза Пиърсън. — Комбиниран скенер. Има вградени топлинни и рентгенови лъчи, а също служи като детектор на метали. В общи линии, снопът лъчи разделя тялото ви на съставните му части и ги показва на този екран тук.

На малкия плазмен екран Артемис видя триизмерно изображение на самия себе си. Той затаи дъх, като се молеше уредите на Вихрогон да се окажат толкова съвършени, колкото кентавърът смяташе.

На екрана се появи червена точка, която запулсира по предната част на сакото му.

— А-ха! — възкликна доктор Пиърсън и откъсна едно от копчетата. — Какво има тук?

Той отвори копчето и вътре се показа миниатюрен чип с микрофон и батерия.

— Много хитро. Микроподслушвател. Нашият млад приятел се опитва да ни шпионира, господин Спайро.

Джон Спайро не се ядоса. Всъщност дори приветства предоставилата му се възможност да позлорадства.

— Виждаш ли, момче? Може да си гений, но аз си изкарвам хляба със следене и шпионаж. За мен нищо не остава незабелязано. И колкото по-скоро го разбереш, толкова по-бързо ще приключим с това, за което сме дошли.

Артемис слезе от скенера. Фалшивият микрофон бе свършил работа, а истинските бръмбари бяха неуловими за системата. Колкото и умен да бе Пиърсън, Вихрогон беше по-умен.

Момчето се постара да огледа добре преддверието. Там имаше какво да се види. На всеки квадратен сантиметър от металната повърхност бе поставен елемент от охранителната система или сигнално устройство. Артемис заключи, че и невидима мравка трудно би се промъкнала вътре. Да не говорим за две човешки същества плюс елф и джудже, ако последното се измъкнеше живо от лапите на Плочката и Чипса.

Самият трезор беше внушителен. Повечето фирмени трезори изглеждаха внушителни с хромираните си повърхности и кодирани ключалки, но те целяха само да направят впечатление на акционерите. В трезора на Спайро нямаше и едно излишно резе. Артемис забеляза, че двойната титанова врата е снабдена с най-модерната компютърна брава. Спайро въведе сложна поредица от цифри и дебелият един метър врати се плъзнаха, за да открият поредната преграда. Допълнителна врата.

— Да речем, че си крадец — заговори той като актьор, представящ пиеса — и си успял някак да влезеш в сградата въпреки камерите и заключените врати. Да речем, че си намерил начин да излъжеш лазерите и скенера, да набереш кода и да отвориш първата врата, което впрочем е

невъзможно. И понеже всичко това е в сферата на въображението, нека си представим, че си успял да се скриеш от десетките камери и дори тогава, дори след като си направил всички останали неща, дали ще можеш да се справиш с това?

Спайро стъпи върху малка червена плочка на пода пред вратата. Постави палец върху скенер за отпечатъци с гел, задържа лявото си око отворено и ясно произнесе:

— Джон Спайро. Аз съм шефът, тъй че отваряй бързо.

Станаха четири неща. Ретинов скенер направи снимка на лявото му око и изпрати образа към компютъра. Покритата с гел подложка за отпечатъци сканира десния му палец, а гласов анализатор обстойно проучи произношението, тембъра и интонацията на Спайро. След като компютърът потвърди цялата тази информация, алармата се изключи и втората врата се отвори с плъзгане, за да разкрие просторен трезор.

Точно по средата върху направена по поръчка стоманена колона стоеше В-кубът. Беше поставен в сандъче от устойчив плексиглас и имаше поне шест камери, които го следяха от различни ъгли. Двама едри пазачи, застанали с гръб един към друг, създаваха човешка преграда пред феината технология.

Спайро не устоя на изкушението да подразни момчето.

— За разлика от теб — каза той — аз пазя технологиите си. Този трезор е единствен по рода си в цял свят.

— Жива охрана в херметизирано помещение. Интересно.

— Тези момчета са преминали подготовката си на висока надморска височина. Освен това пазачите се сменят на всеки час и си носят по един цилиндър кислород, за да могат да издържат. Какво си очаквал? Че ще сложа вентилационна система в трезора?

Артемис се намръщи.

— Стига си се перчил, Спайро. Аз съм тук: ти печелиш. Не може ли да говорим по същество?

Спайро въведе последната поредица от цифри в кодираната ключалка на колоната и плексигласовото сандъче се отвори. Той взе Куба от стиропоровата поставка.

— Малко е прекалено, не мислиш ли? — отбеляза Артемис. —
Едва ли има нужда от всичко това.

— Човек никога не знае. Някой алчен бизнесмен може да се опита да ми отнеме ценната придобивка.

Спайро обърна лице към миниатюрен микрофон на колоната.

Артемис се възползва от възможността да го подразни с добре премерена саркастична забележка.

— Хайде, Спайро. Наистина ли мислиш, че бих се опитал да вляза с взлом тук? Може би си очаквал да долетя тук с помощта на няколко феи и с магия да ти отмъкна кутийката?

Спайро се изсмя.

— Арти, момчето ми, ако искаш, доведи всичките си приятели феи, но на каквито и чудеса да разчиташ, Кубът ще си остане тук.

Джулиет беше американска гражданка по рождение, макар и брат ѝ да се бе родил в другия край на света. Тя се радваше, че се завръща в родината си. Хаосът на чикагското улично движение и несекващият многоезичен хор от гласовете на минувачите я караха да се чувства у дома. Джулиет обичаше небостъргачите, пушеците на комините и присмехулната топлина на уличните търговци. Ако някога ѝ се удадеше възможност да се установи някъде за постоянно, тя би избрала Съединените щати. Но някъде по западното крайбрежие, където има повече слънце.

Джулиет и Зеленика обикаляха кулата „Спайро“ в каравана със затъмнени стъкла. Зеленика седеше отзад и гледаше видеоматериала от ирисовата камера на Артемис, който се прожектираше директно на визьора на каската ѝ.

В един момент тя победоносно размаха юмрук във въздуха.

Джулиет спря на кръстовище с червен светофар.

— Как се справяме?

— Добре — отвърна феята, като вдигна визьора си. — Сега отвеждат Сламчо, за да го заровят.

— Страхотно. Точно както каза Артемис.

— А Спайро покани в сградата всички приятели феи на Артемис.

Това беше решаващо за хода на операцията. Книгата забраняваше на феите да влизат в човешки сгради без покана. Сега Зеленика можеше свободно да влезе и да вилнее вътре колкото ѝ се иска, без да нарушава феиния закон.

— Отлично — каза Джулиет. — Влизаме. Сега ще разбия физиономията на онзи, който стреля по брат ми.

— Не бързай толкова. Тази сграда притежава най-сложната човешка охранителна система, която съм виждала. Спайро е използвал разни трикове, на каквито досега не съм се натъквала.

Най-после Джулиет намери място за паркиране срещу главния вход на кулата „Спайро“.

— Това едва ли е проблем за вашето умно конче.

— Не, но на Вихрогон не е разрешено да ни помага.

Джулиет насочи бинокъл към въртящата се врата.

— Знам, но всичко зависи от това как ще го помолим. Умник като Вихрогон има нужда само от предизвикателство.

От кулата „Спайро“ излязоха трима души. Двама едри мъжаги в черно и един нисичък, видимо изнервен индивид. Сламчо риташе с крака във въздуха, сякаш танцуваше ирландска жига. Нямаше никаква надежда за бягство. Плочката и Чипса го бяха стиснали като помияри, които се биеха за кокал.

— Ето, Сламчо излиза. Добре ще е да го проследим. За всеки случай.

Зеленика закопча ремъците и разгъна крилата си с едно натискане на копче.

— Аз ще ги проследя по въздуха. Ти наглеждай Артемис.

Джулиет пушна видеоматериала на компютъра в една от резервните каски. На екрана оживя светът през очите на Артемис.

— Смяташ ли, че Сламчо се нуждае от помощ? — попита момичето.

Зеленика стана невидима.

— Помощ? Аз просто искам да се уверя, че няма да нарани онези две Кални създания.

В трезора Спайро изостави ролята на гостоприемен домакин.

— Да ти разкажа ли приказка, Арти? — заговори той, като нежно галеше Куба. — Имало едно време едно ирландско момче, което се мислело за голяма работа. И се забъркало с един важен бизнесмен.

Не ме наричай Арти, каза си наум Артемис. Баща ми ме нарича така.

— Този бизнесмен не обичал да му се бъркат, затова решил да си отмъсти и завлякъл момчето, което ритало и крещяло, в истинския свят. И момчето трябвало да избира: дали да каже на бизнесмена каквото знае, или да постави себе си и семейството си в смъртна опасност. Е, Арти, какво избираш?

Като си играеше с Артемис Фоул, Спайро допускаше сериозна грешка. За повечето възрастни бе трудно да повярват, че това бледо тринайсетгодишно момче може да бъде истинска заплаха. Артемис се беше постарал да подсили илюзията, като облече спортни дрехи вместо обичайния си костюм от известен дизайнер. Освен това през целия път в самолета се упражняваше да гледа невинно с широко отворени очи, но не можеш да гледаш с широко отворени очи, когато единият ти ирис е с различен цвят от другия.

Тъпст смушка Артемис между лопатките.

— Господин Спайро ти зададе въпрос — когато говореше, новите му зъби тракаха.

— Нали съм тук? — отвърна Артемис. — Ще направя каквото каже.

Спайро постави Куба на дълга стоманена маса, разположена в центъра на трезора.

— Аз казвам да деактивираш Кода на вечността и веднага да накараш Куба да работи.

Артемис съжали, че не може да се изпоти, та безпокойството му да

изглежда по-автентично.

— Веднага ли? Не е толкова просто.

Спайро сграбчи момчето за раменете и го погледна право в очите.

— Че защо да не е просто? Вкарваш кодовата дума и започваме.

Артемис сведе разноцветните си очи и заби поглед в пода.

— Няма една-единствена кодова дума. Кодът на вечността е вграден необратимо. Трябва да реконструирам целия език. Може да отнеме дни.

— Нямаш ли някакви бележки?

— Имам. На диск. В Ирландия. Твоята маймуна не ме остави да взема нищо със себе си от страх, че може да е бомба.

— Не можем ли да получим достъп до харддиска ти онлайн?

— Можем. Но аз държа бележките си на дискове. Можем да се върнем в Ирландия. Дотам и обратно са осемнайсет часа.

Спайро веднага отхвърли тази възможност.

— Забрави. Докато си тук, при мен, аз държа нещата в свои ръце. Кой знае какво посрещане ме чака в Ирландия! Ще го направим тук. Колкото и време да отнеме.

Артемис въздъхна.

— Добре.

Спайро прибра Куба в плексигласовото му сандъче.

— Наспи се добре тази нощ, хлапе, защото утре ще различиш тази джаджа като чорап. А не го ли направиш, ще ти се случи същото като на Слам Копам.

Артемис не се разтревожи особено от тази заплаха. Не му се вярваше Сламчо да е в опасност. Всъщност, ако някой имаше проблем, това бяха двамата здравеняци Плочката и Чипса.

Глава 9: Призраци в машината

Празен участък, Индустриална зона „Пивоварна“, Южно Чикаго
Джон Спайро не беше наел Плочката и Чипса заради уменията им

да водят разговор. Интервюто им за работа се състоеше от една-единствена задача. На стотината кандидати беше раздаден по един орех и им бе казано да го счупят по избран от тях начин. Само двама се справиха. Плочката покреся на ореха няколко минути и после го смачка между гигантските си длани. Чипса избра по-радикален метод. Сложи ореха на масата, сграбчи интервюиращия за косата и счупи ореха с челото му. И двамата бяха наети тутакси. Те бързо се превърнаха в най-доверени помощници на Арно Тъпст при работа в градски условия. Не им се позволяваше да работят извън Чикаго, защото това би могло да изисква разчитане на карти — нещо, с което Плочката и Чипса не се справяха особено добре.

В момента двамата разговаряха на лунна светлина, докато Сламчо копаеше дупка със собствените си размери в сухата пръст зад една изоставена фабрика за цимент.

— Можеш ли да познаеш защо ми викат Плочката? — попита Плочката и изпъчи корем, за да подсказе на събеседника си.

Чипса отвори пакетче чипс — винаги си носеше по няколко.

— Не знам. Да не е за по-кратко?

— От какво?

— Не знам — каза Чипса. Това беше един от любимите му изрази.

— От Франсис?

Предположението се стори тъпо дори на Плочката.

— От Франсис ли? Как може Плочката да е съкратено от Франсис?

Чипса сви рамене.

— Е. Аз имах един чичо Робърт и всички му викаха Боби. Да виждаш някаква връзка?

Плочката ококори очи.

— От плочки, глупако. Плочката идва от плочки, понеже съм направил страшни плочки на корема.

Сламчо изсумтя в ямата. Да слуша това тъпоумно дърдорене беше почти толкова мъчително, колкото да копае яма с лопата. Той се изкушаваше да зареже плана и да се гмурне в песъкливата почва. Но Артемис не искаше никой да демонстрира феини способности на този

етап от операцията. Ако джуджето отвореше паст и тези двамата побегнеха, без да бъдат хипнотизирани, параноята на Спайро щеше да се изостри още повече.

Горе Чипса реши да продължи с гатанките.

— Познай защо ми викат Чипса — каза той, като скри пакетчето чипс зад гърба си.

Плочката сбърчи чело. Беше чувал тази гатанка и преди.

— Не ми казвай. Сам ще се сетя.

Сламчо подаде глава от дупката.

— Защото яде чипс, идиот такъв! Чипса яде чипс. Вие двамата сте най-тъпите Кални създания, които съм срещал. Защо просто не ме убиеете? Поне няма да ви слушам бръщолевенето.

Плочката и Чипса се стъписаха. Така се бяха улисали в умствените си упражнения, че почти бяха забравили за дребосъка в дупката. Освен това не бяха свикнали жертвите им да казват нещо различно от: „Не, моля ти, се, Боже, не!“

Плочката се наведе над ръба на ямата.

— Какво означава „бръщолевене“?

— Означава целия ви разговор за плочки и чипсове.

Плочката поклати глава.

— Не, питам какво означава думата „бръщолевене“. Никога досега не съм я чувал.

Сламчо с удоволствие се зае да обясни:

— Означава дърдорене, бърборене, плещене, дрънкане, плямпане.

Това достатъчно ясно ли е?

Чипса разбра последната дума.

— Плямпане? Ей, това е обидно! Обиждаш ли ни, дребосък?

Сламчо сплете пръсти като за молитва.

— Най-после схвана.

Мускулестите мъжаги не знаеха как да реагират на такава неприкрита обида. Сред живите имаше само двама души, които ги обиждаха редовно: Арно Тъпст и Джон Спайро. Но това беше част от работата: те не обръщаха внимание и през едното им ухо влизаше, през

другото излизаше.

— Трябва ли да слушаме тоя умник? — обърна се Плочката към партньора си.

— Не мисля. Може би трябва да се обадя на господин Тъпст.

Сламчо изстена. Ако глупостта беше престъпление, тези двамата щяха да бъдат обществени врагове номер едно и две.

— Вашата работа е да ме убиете. Не беше ли това идеята? Просто ме убивате и толкоз.

— Какво мислиш, Чипс? Дали просто да го убием?

Чипса лапна шепата „Рафълс“ с вкус на барбекю.

— Да. Тъй да бъде. Заповедта си е заповед.

— Но на ваше място аз не бих се убил просто така — намеси се Сламчо.

— Тъй ли?

— О, не. След като току-що ви обидих... Не, аз заслужавам нещо по-специално.

Почти се чуваше как мозъкът на Плочката пуши от прегряване.

— Така е, дребосък. Ти ще получиш нещо по-специално. Не даваме на никой да не се майтапи с нас!

Сламчо дори не си направи труда да посочи излишната частица „не“ в изречението.

— Прав си. Много ми знае устата и каквото и да ми се случи, съм си го заслужил.

Тук последва кратко мълчание, през което Плочката и Чипса се мъчеха да измислят нещо по-лошо от обичайния куршум в главата.

Сламчо ги остави да помислят за минута, след което любезно предложи:

— Ако аз бях на ваше място, щях да се погребя жив.

Чипса се ужаси.

— Да се погребеш жив? Ама че гадост! Ще има да крещиш и да дращиш с нокти. После ще сънувам кошмари.

— Обещавам да лежа съвсем кротко. Така или иначе, заслужил съм си го. Та аз ви нарекох недоразвити едноклетъчни неандерталци.

— Тъй ли?

— Е, току-що го направих.

Плочката беше по-импулсивният от двамата.

— Добре, господин Копам. Знаеш ли какво ще направим? Ще те погребем жив!

Сламчо се плесна по лицето.

— О, ужас!

— Сам си го изпроси, приятелче.

— Така е, как можах?

Плочката извади втора лопата от багажника на колата.

— Никой не може да ни вика недоразвити еднолични нинджи без палци.

Сламчо покорно легна в гроба си.

— Не, сигурен съм, че никой не може.

Плочката започна ожесточено да копае и напомпаните му мускули се издуха под сакото. За няколко минути цялото тяло на Сламчо се изгуби под пръстта.

Чипса почувства, че му се гади.

— Ама че отврат. Отврат. Горкият дребосък.

Плочката беше непреклонен.

— Да, само че той сам си го изпроси. Ще ни вика... каквото там разправяше.

— Ама да го погребем жив... Като в оня филм на ужасите. Нали се сещаш, страшния.

— Май съм го гледал. Дето на края започнаха да изписват разни думи, тоя ли?

— Да, същия. Да ти кажа, накрая думите малко го развалиха.

Плочката утъпка насипаната пръст.

— Нищо, брато. Сега няма да има думи.

Те се качиха в шевролета си. Чипса все още изглеждаше оклюмал.

— Знаеш ли, наистина е по-истинско, отколкото на кино.

Плочката не обърна внимание на пътния знак за забранено вписване в магистралата и излезе на платното.

— Заради миризмите е. Като гледаш филм, не ти мирише.

Чипса изсумтя тревожно.

— На Копам сигурно му е станало криво накрая.

— Нищо чудно.

— Щото май го видях да реве. Целият се тресеше, все едно се смееше. Та сигурно се е разревал. Трябва да е откачен да се смее, като го погребват жив.

— Сигурно се е разревал.

Чипса отвори пакетче чипс с вкус на пушен бекон.

— Да. Само се е разревал.

Сламчо се смееше така, че за малко да се задави с първата хапка пръст. Ама че смешници! Все пак имаха късмет, че са смешници, иначе щяха да избират метода на своята екзекуция.

Джуджето откачи долната си челюст и започна да копае тунел право надолу. След пет метра зави на север към някакви изоставени складове. Космите на брадата му изпращаха сонарни сигнали във всички посоки. В застроени райони малко повече предпазливост не е излишна. Винаги се срещат диви животни, а и Калните създания имат навика да заравят разни неща на места, където най-малко ги очакваш. Тръби, септични резервоари, варели с промишлени отпадъци — какво ли не му се бе случвало да захапе неволно, докато копае. А няма нищо по-отвратително от това да намериш в устата си някоя изненада, особено ако шава.

Приятно му беше отново да копае земята. Джуджетата бяха родени за това. Земята приятно се слягаше под пръстите му и Сламчо скоро влезе в ритъм. Пресяваше боклуците със зъби, дишаше с полузатворени ноздри и изкарваше обработения материал през другия край.

Космите антени на джуджето му подсказаха, че на повърхността няма вибрации, затова той зарита нагоре, като използва последния залп газове, за да изскочи от дупката.

Зеленика го чакаше на метър от земната повърхност.

— Много благоуханно — отбеляза тя.

— Какво да ти кажа? — каза Сламчо без следа от съжаление. — Аз съм истинско природно бедствие. През цялото време ли ме наблюдаваше?

— Да, за всеки случай, ако нещата излязат от контрол. Голямо представление изигра.

Сламчо изтупа пръстта от панталоните си.

— Един-два изстрела с неутрино щяха да ми спестят копаенето.

Зеленика се усмихна, имитирайки Артемис.

— Това не влизаше в плана. А ние трябва да се придържаме към плана, нали?

Тя наметна джуджето с лист камуфлажно фолио и го закачи на Лунния си пояс.

— По-полека, моля те! — тревожно каза Сламчо. — Джуджетата са земни създания. Ние не обичаме да летим, дори не обичаме да подскачаме.

Зеленика даде газ и те полетяха към центъра на града.

— Ще се съобразя с желанието ти, точно както ти се съобразяваш със служителите на ПНЕ.

Сламчо пребледня. Странно, но тази дребничка фея му се видя далеч по-страшна от двамата едри наемни убийци.

— Зеленика, ако някога съм те обидил с нещо, най-искрено...

Той не довърши изречението, защото внезапното ускорение напъха думите обратно в гърлото му.

Кулата „Спайро“

Арно Тъпст отведе Артемис в килията му. Тя беше достатъчно удобна, със самостоятелна баня и домашно кино. Само две неща липсваха: прозорци и дръжка на вратата.

Тъпст потупа момчето по главата.

— Не знам какво стана в оня ресторант в Лондон, обаче опитах ли нещо такова тук, ще те изкормя и ще ти изям вътрешностите — за

подсилване на ефекта той скръцна със заострените си зъби и се наведе към ухото на Артемис. Момчето чуваше как зъбите му тракат на всяка сричка: — Не ми пука какво казва шефът, няма вечно да му трябваш, тъй че на твое място щях да се държа добре с такъв като мен.

— Ако ти беше на моето място — каза Артемис, — аз щях да съм на твоето, а на твое място бих се разкарал някъде по-надалеч.

— А, тъй ли? Че защо?

Артемис направи пауза, за да придаде по-голяма тежест на думите си.

— Защото Бътлър ще дойде и ще те намери. А много ти е ядосан. Тъпст отстъпи няколко крачки назад.

— Няма начин, хлапе. Аз го видях да пада. Видях кръвта.

Артемис се усмихна.

— Не казах, че Бътлър е жив. Казах само, че ще дойде.

— Само ме будалкаш. Господин Спайро ме предупреди.

Тъпст тръгна да излиза, без да сваля очи от Артемис.

— Не се бой, Тъпст. Не съм го скрил в джоба си. Имаш няколко часа, може би дни, преди часът ти да удари.

Арно Тъпст тресна вратата толкова силно, че цялата каса се разтресе. Усмивката на Артемис се разшири. Всяко зло за добро.

Артемис влезе под душа и подложи челото си под мощната струя топла вода. В интерес на истината той малко се тревожеше. Едно беше да съставяш план, когато си на сигурно място у дома. Съвсем друго — да го осъществяваш, след като си се напъхал право в устата на вълка. И макар че никога не би го признал, през последните няколко дни самоувереността му търпеше чувствителни колебания. Спайро го беше изиграл в Лондон, при това без всякакво усилие. Артемис бе влязъл в капана му наивно като турист в тъмна и опасна улица.

Момчето бе съвсем наясно с възможностите си. То умееше да крои заговори, престъпни планове, подли схеми. Нямахше по-голяма тръпка от това да приведеш в действие един съвършен план. Но напоследък

при всяка победа го глождеше чувство за вина, особено след случилото се с Бътлър. Артемис бе на косъм от това да изгуби най-добрия си приятел. Прилошаваше му само като си помислеше.

Нещата трябваше да се променят. Скоро баща му щеше да се включи във възпитанието му с надеждата, че Артемис ще направи правилния избор. А ако това не станеше, Артемис-старши най-вероятно щеше да му отнеме възможността да избира. Момчето си спомни думите на баща си: „А ти, Арти? Ще извървиш ли този път с мен? Когато настъпи моментът, ще се възползваш ли от възможността да станеш герой?“

Артемис все още нямаше отговор на този въпрос.

Той се загърна в халат с инициалите на своя похитител. Освен че му напомняше за себе си със златните букви на халата, Спайро бе поставил и чувствителна към движение камера, която следеше Артемис навсякъде из стаята.

Момчето се съсредоточи върху предизвикателната задача да проникне в трезора на Спайро и да си върне В-куба. Артемис беше предвидил много от мерките за сигурност и се бе подготвил предварително. Макар че някои бяха неочаквани и доста изобретателни, на негова страна беше феината технология, а при повече късмет — и Вихрогон. Кентавърът бе получил нареждане да не помага в операцията, но ако Зеленика представеше проникването в трезора като предизвикателство, Артемис се съмняваше Вихрогон да устои на изкушението.

Момчето седна на леглото и небрежно се почеса по врата. Латексовата лепенка върху микрофона беше издържала на душа, точно както бе казала Зеленика. За него беше утешително да знае, че не е сам в пленничеството си.

Тъй като микрофонът реагираше на вибрации, не се налагаше Артемис да говори силно, за да го чуват.

— Добър вечер, приятели — прошепна той, седнал с гръб към

камерата. — Всичко се развива по план, ако приемем, че Сламчо е жив и здрав. Трябва да ви предупредя за евентуално посещение на горилите на Спайро. Сигурен съм, че той ги е изпратил да следят улиците около сградата и ако повярва, че моите хора са избити, това ще му даде измамно усещане за сигурност. Господин Спайро беше така любезен да ме разведе из трезора си и се надявам, че разполагате с всичко необходимо, за да изпълните мисията. Мисля, че местният термин за този вид операция е „свиване“. Очаквам от вас да направите точно това.

Артемис шепнеше бавно, като ясно произнасяше всяка дума. Особено важно беше членовете на екипа му да спазват стриктно инструкциите. Ако не го направеха, последиците щяха да бъдат като след изригване на вулкан. А в момента той седеше в самия му кратер.

Плочката и Чипса бяха в добро настроение. Когато се върнаха в Кулата, освен че господин Тъпст им даде премии от по пет хилядарки за добре свършената работа със Слам Копам, той им постави и нова задача. Камерите за външно наблюдение бяха заснели черна каравана, паркирана на другия тротоар на улицата точно срещу главния вход. Стоеше там от близо три часа, а след като прегледаха всички записи, забелязаха час преди това същата кола да обикаля сградата в търсене на място за паркиране. Господин Спайро ги беше предупредил да внимават за подозрителни коли, а тази със сигурност изглеждаше подозрителна.

— Вървете да огледате — заповяда Тъпст, седнал на стола си в офиса на охраната. — И ако видите някой да диша вътре, питайте го що диша въздуха пред моята сграда.

Плочката и Чипса разбираха от такива инструкции. Никакви въпроси, никаква сложна техника. Само отваряш вратата, изпоплашваш всичко живо, затваряш вратата. Лесна работа. Докато слизаха с асансьора, двамата се закачаха, като се тупаха по раменете, докато ръцете им изтръпнаха.

— Тая вечер ще се видим с пари — каза Плочката, докато разтриваше бицепсите си, за да възстанови движението на кръвта.

— И още как — въодушеви се Чипса, като помисли за всичките филми на DVD, които би могъл да си купи. — Може да изкараме още някоя премия. Поне пет бона. Това прави общо...

Последваха няколко минути мълчание, докато двамата брояха на пръсти.

— Много кинти — заключи Плочката.

— Много кинти — съгласи се Чипса.

Джулиет следеше с бинокъл въртящата се врата на кулата „Спайро“. По-лесно би било да използва оптиката във феината каска, но за съжаление за последните две години главата ѝ бе станала прекалено голяма. И това не беше единствената промяна. От хлапе с дълги ръце и крака Джулиет се бе превърнала в строен атлет. Все пак тя още не беше свършеният телохранител: тепърва имаше да изглади някои недостатъци. От лично естество.

Джулиет Бътлър обичаше да се забавлява: това бе по-силно от нея. Никак не ѝ допаднаше идеята да стои с каменна физиономия до рамото на някой устат политик. Направо би умряла от скука, освен ако Артемис не я наемеше на работа като професионален телохранител. С Артемис Фоул човек никога не можеше да се отегчи. Но това едва ли щеше да стане. Артемис бе уверил всички, че тази операция му е последната. След Чикаго той възнамеряваше да излезе на чисто. Ако оживееше.

Това седене на пост също беше досадно. Да седи на едно място не беше в кръвта на Джулиет. Нейната хиперактивност я бе проваляла неведнъж в Академията на мадам Ко.

— Трябва да бъдеш в мир със себе си, момиче — казваше японската инструкторка. — Намери тихо кътче в душата си и се засели в него.

Джулиет едва сдържаше прозевките си, щом мадам Ко започнеше да ръси мъдрости в духа на кунгфу. За разлика от нея, Бътлър попиваше всичко. Отдавна беше намерил своето тихо кътче и се бе заселил в него. Всъщност той излизаше от тихото си кътче само когато трябваше да

цапардоса някого, който заплашва Артемис. Може би затова бе получил синята си диамантена татуировка, а Джулиет не беше.

От кулата „Спайро“ излязоха двама здравеняци. Те се хилеха и се тупаха един друг по рамото.

— Капитане, започваме — каза Джулиет по микрофона, настроен на честотата на Зеленика.

— Разбрано — обади се феята от позицията си над кулата „Спайро“. — Колко са обектите?

— Двама. Едри и тъпи.

— Трябва ли ти помощ?

— Не. Ще ги вържа. Като се върнеш, ще си побъбрите.

— Добре. Ще слеза до пет минути, след като поговоря с Вихрогон. Джулиет, не оставяй белези.

— Разбрах.

Джулиет прекъсна връзката и се премести в задната част на караваната. Напъха купчината техника за наблюдение под една седалка за всеки случай, ако двамата успеяха да я надвият. Не беше много вероятно, но на нейно място брат ѝ непременно щеше да скрие оборудването. Тя свали самото си и си сложи бейзболна шапка, като я обърна с козирката назад. Отвори задния прозорец и излезе на улицата.

Плочката и Чипса прекосиха „Стейт Стрийт“ и се насочиха към подозрителната каравана. Определено беше подозрителна със затъмнените си стъкла, но това не ги притесни. Напоследък всеки нахакан колежанин караше кола със затъмнени стъкла.

— К'во ще кажеш? — попита Плочката партньора си.

Чипса сви ръце в юмруци.

— Няма смисъл да чукаме.

Плочката кимна. Обикновено се придържаха към един и същ план. Чипса тъкмо понечи да откачи вратата от пантите, когато иззад караваната се появи младо момиче.

— Баща ми ли търсите, момчета? — попита то с интонация,

типична за водеща на MTV. — Като дойде някой да го търси, него все го няма. Никакъв го няма. Имам предвид, в духовен аспект.

Плочката и Чипса едновременно примигнаха. На универсалния език на жестовете примигването означава: „Ъ?“ Това момиче беше поразителна смесица между азиатка и европейка, но ако се съдеше по разбирането, изписано на физиономията на мъжете, то вероятно говореше на гръцки. Изразът „духовен аспект“ се състоеше от цели пет срички, за бога.

— Твоя ли е тази каравана? — попита Чипса, решил да поеме инициативата.

Момичето тръсна плитка.

— Дотолкова, доколкото някой от нас може да нарече нещо свое. Един свят, един народ, нали, човече? Притежанието е, така да се каже, илюзия. Може би дори не притежаваме собственото си тяло. Може би сме, тъй да се каже, сън наяве, продукт на по-висш разум.

Плочката избухна.

— Твоя ли е караваната? — кресна той и стисна врата на момичето между палеца и показалеца си.

То кимна. В трахеята му нямаше достатъчно въздух, за да каже нещо.

— Така е по-добре. Има ли някой вътре?

Този път момичето поклати отрицателно глава. Плочката леко охлаби хватката.

— Колко души сте?

То отвърна шепнешком, за да пести въздуха:

— Осем. Аз, татко, мама, баба, дядо и тризнаците: Бо, Мо и Джо. Всички отидоха за суши.

Плочката видимо се развесели. Тризнаци, баба и дядо — никакъв проблем.

— Добре. Ще почакаме. Отвори ни, хлапе.

— Суши! — каза Чипса. — Това е сурова риба. Ял ли си такова чудо, брато?

Плочката продължи да стиска момичето за врата, докато то се

суетеше с ключовете.

— Да. Един път си взех от супермаркета.

— Хубаво ли беше?

— Да. Сложих го във фритюрника за десет минути. Не беше зле.

Момичето отвори плъзгащата се врата на караваната и се качи.

Плочката и Чипса я последваха, като наведоха глави, за да минат през вратата. Докато се качваше, Плочката пусна за момент момичето. Това беше грешка. Добре обучен частен охранител никога не би оставил пленник без вързани ръце да влезе пръв в непозната кола.

Момичето неволно се препъна и падна на колене върху килимчето в купето.

— Сушито — каза Плочката — върви с пържени картофи.

В този момент момичето изпъна крак назад и го улучи в гърдите.

Мускулестият охранител падна задъхан на пода.

— Оп-па! — възкликна Джулиет и се изправи. — Прощавай.

Чипса си помисли, че сънува: нямаше начин това нищо и никакво девойче да събори деветдесет килограма мускули и хъс.

— Ти... ти току-що... — заекна той. — Не може да бъде. Няма начин.

— Има — отвърна Джулиет и се завъртя като балерина. Плитката ѝ изплющя и нефритеният пръстен цапардоса Чипса с цялата си центробежна сила. Удари го между очите като камъче от прашка. Той залитна назад и рухна на кожения диван.

Зад гърба ѝ Плочката се опомни. Очите му престанаха да играят и се съсредоточиха върху нападателката.

— Здравсти — каза Джулиет, като се надвеси над него. — Знаеш ли какво?

— Какво? — попита Плочката.

— Сушито не се пържи — осведоми го момичето и го плесна с длани по слепоочията. Последва моментална загуба на съзнание.

Сламчо излезе от тоалетната, като закопчаваше капака на работните си панталони.

— Какво пропуснах? — попита той.

Зеленика кръжеше на сто и петдесет метра височина над централната част на Чикаго, известна на местните жители като Примката заради извития надлез, който опасва района. Тя се намираше тук по две причини. Първо, трябваше да направи рентгеново сканиране на кулата „Спайро“, за да изготви триизмерен план на сградата. И, второ, искаше да говори с Вихрогон насаме.

Зеленика видя каменен орел, кацнал на покрива на жилищна сграда от началото на ХХ век и се приземи на главата му. След няколко минути трябваше да се премести, защото вибрациите на щита ѝ щяха да превърнат камъка в прах.

В слушалката ѝ се разнесе гласът на Джулиет:

— Капитане, започваме.

— Разбрано — отговори Зеленика. — Колко са обектите?

— Двама. Едри и тъпи.

— Трябва ли ти помощ?

— Не. Ще ги вържа. Като се върнеш, ще си побъбрите.

— Добре. Ще сляза до пет минути, след като поговоря с Вихрогон.

Джулиет, не оставяй белези.

— Разбрах.

Зеленика се усмихна. Биваше си я тази Джулиет. Истинска отломка от скалата Бътлър. Но беше необузdana. Дори на пост не можеше да замълчи за повече от десет секунди. Не притежаваше и частица от дисциплинирания характер на брат си. Тя беше весела тийнейджърка. Дете. Изобщо не беше за тази работа. Артемис не биваше да я забърква в налудничавите си планове. Но в това ирландско момче имаше нещо обезоръжаващо. През последната година и половина Зеленика се пребори с трол заради него, излекува цялото му семейство, гмурна се в Северния Ледовит океан, а сега се готвеше да наруши пряка заповед на началника си Кореноплод.

Тя се включи на честотата на полицейския отдел „Операции“.

— Вихрогоне, чуваш ли ме?

В първите няколко секунди — нищо. После в микроговорителя на каската отекна гласът на кентавъра:

— Зеленика! Почакай малко. Има леки смущения, трябва да настроя дължината на вълните. Говори. Кажй нещо.

— Проба. Едно, две. Едно, две. Трол вдига тропот и всичко троши.

— Сега е добре. Кристално чисто. Как е горе на Калната земя?

Зеленика огледа града под себе си.

— Тук няма кал. Само стъкло, стомана и компютри. Ще ти хареса.

— О, не. Едва ли. Калните създания са си Кални създания, независимо дали носят костюми или препаски. Единственото хубаво нещо при хората е телевизията. Тук, под земята, дават само повторения. Почти съжалявам, че съдебният процес срещу гоблинските генерали приключи. Обявиха ги за виновни по всички обвинения благодарение на теб. Идния месец ще произнесат присъдите.

Тревогата, стиснала в юмрук стомаха на Зеленика, леко охладя хватката си.

— Виновни! Слава на небесата. Най-после ще се върнем към нормалния живот.

Вихрогон изцвили.

— Към нормалния живот ли? Ако си искала нормален живот, сбъркала си си работата. Не вземем ли машинката на Артемис от Спайро, кажи сбогом на нормалния живот.

Кентавърът беше прав. Животът ѝ бе престанал да бъде нормален, откакто я бяха взели в Разузнаването. Но нима Зеленика искаше нормален живот? Нали тъкмо за да избяга от него, тя избра да се прехвърли от помощния взвод?

— Та за какво се обаждаш? — попита Вихрогон. — Домъчняло ти е за вкъщи, така ли?

— Не — отвърна Зеленика. И беше искрена. Не ѝ бе домъчняло. Феята почти не се беше сещала за Убежище, откакто Артемис я бе посветил в последния си план. — Имам нужда от съвет.

— От съвет? Така, значи. Това не е просто друг начин да ме помолиш за помощ, нали? Мисля, че думите на подполковник

Кореноплод бяха „сама се оправяй“. Правилата са си правила, Зеленика.
Зеленика въздъхна.

— Да, Вихрогоне. Правилата са си правила. Юлиус знае най-добре.

— Така е. Юлиус знае най-добре — повтори Вихрогон с известно недоверие.

— И без това едва ли можеш да помогнеш. Охранителната система на Спайро е много сложна.

Вихрогон изсумтя, а сумтенето на кентавър е нещо, което си струва да се чуе.

— Как пък не. Какво толкова има? Няколко консервени кутии и куче? Страхотия!

— Де да беше така. В тази сграда има такива неща, каквито не съм виждала досега. Последна дума на техниката.

В ъгъла на феиния визьор примигна и оживя малък екран от течни кристали. Вихрогон бе установил видеовръзка от Централното полицейско управление. Технически погледнато, това не беше редно при неофициална операция. Но кентавърът беше любопитен.

— Впрочем знам какво правиш — каза Вихрогон, размахвайки показалец.

— Изобщо не разбирам за какво говориш — невинно отвърна Зеленика.

— „И без това едва ли можеш да помогнеш. Охранителната система на Спайро е много сложна“ — повтори кентавърът с гримасничене. — Опитваш се да подразниш егото ми. Не съм глупак, Зеленика.

— Добре. Може и да е така. Искаш ли самата истина?

— О, значи сега ще ми кажеш истината? Това полицейска тактика ли е?

— Кулата „Спайро“ е крепост. Дори Артемис признава, че не можем да влезем без твоя помощ. Не ни трябва нито оборудване, нито допълнителна магическа сила. Искаме чисто и просто съвет, може би малко сателитни снимки. Дръж връзка с нас — само това искам.

Вихрогон се почеса по брадата.

— Не можете да влезете, а? Дори Артемис го признава?

— „Не можем да се справим без Вихрогон“ — това са точните му думи.

Кентавърът положи усилие да прикрие самодоволството си.

— Имаш ли някакви видеозаписи?

Зеленика свали джобен компютър от колана си.

— Артемис засне някои неща в Кулата, сега ще ти ги изпратя.

— Трябва ми план на сградата.

Зеленика обърна визъора си наляво, после надясно, за да може Вихрогон да види местоположението ѝ.

— Затова съм се качила тук. За рентгеново сканиране. До десет минути ще имаш план.

Тя чу звън като от камбанка. Това беше компютърен сигнал: съобщението ѝ бе пристигнало в Полицейското управление. Вихрогон отвори файла.

— Кодове. Добре. Камери. Няма проблем. Чакай само да видиш каква програма за охранителни камери съм създал. Коридори — тук ще превъртя напред. Хоп-хоп-хоп. А, трезорът. На осемдесет и петия етаж. Подложки, скенери, антибиотична пяна. Двигателни сензори. Лазерни температурни сензори. Топлинни камери. Гласов сензор, ретинов скенер, скенер на пръстови отпечатъци — Вихрогон направи пауза. — Забележително за Кално създаване.

— На мен ли го казваш? — отвърна Зеленика. — Няколко консервени кутии и куче, а?

— Фоул е прав. Без мен сте загубени.

— Значи ще помогнеш?

Вихрогон удължи момента за по-пълна наслада.

— Нищо не обещавам, но...

— Какво?

— Ще държа връзка с вас. Ако обаче стане нещо ненадейно...

— Разбирам.

— Не давам гаранция.

— Не даваш гаранция — добре. Дължа ти кашон моркови.

— Два кашона. И каса морковен сок.

— Дадено.

Лицето на кентавъра бе поруменяло от тръпката на предизвикателството.

— Ще ти липсва ли, Зеленика? — неочаквано попита той.

Този въпрос завари феята неподготвена.

— Кое да ми липсва? — попита тя, макар да знаеше отговора.

— Момчето, Фоул, разбира се. Ако всичко се развие по план, ние ще изчезнем завинаги от паметта му. Край на дръзките планове, край на отчаяните приключения. Какъв спокоен живот!

Зеленика отбягна погледа на Вихрогон, макар че камерата на каската ѝ показваше нейната гледна точка и кентавърът не би могъл да я види.

— Не — отвърна тя. — Няма да ми липсва.

Но очите ѝ не можеха да скрият истината.

Зеленика прелетя около Кулата няколко пъти на различна височина, докато рентгеновият скенер събра достатъчно данни за създаване на триизмерен модел. Тя изпрати копие от файла до Вихрогон и се върна в караваната.

— Мисля, че ти казах да не оставяш белези — каза феята, след като се надвеси над повалените охранители.

Джулиет сви рамене.

— Хей, голяма работа, фею! Разгорещих се и се поувлякох. Пусни им малко сини искри и ги изпрати да си ходят.

Зеленика прокара пръст по съвършено кръглата синина на челото на Чипса.

— Да беше ме видяла — каза Джулиет. — Бам-бам и двамата паднаха. Нямаха никакъв шанс.

Феята изпрати една самотна искрица до върха на пръста си и тя изличи синината, както гъба изтрива петно от кафе.

— Знаеш ли, можеше да ги зашеметиш с неутриното.

— С неутрино? Че какво му е забавното на зашеметяването с неутрино?

Капитан Бодлива Зеленика свали каската си и изгледа човешкото момиче.

— Не сме дошли да се забавляваме, Джулиет. Това не е игра. Мислех, че си го разбрала, като се има предвид какво стана с Бътлър.

Усмивката на Джулиет изчезна.

— Знам, че не е игра, капитане. Може би просто така работя.

Зеленика я погледна право в очите.

— Е, тогава може би не си избрала подходящата работа.

— Или може би ти се престараваш в работата — възрази Джулиет.
— Според Бътлър и теб не те бива много в дисциплината.

Сламчо излезе от тоалетната. Този път си беше сложил слънцепредпазен крем. Вече приближаваше полунощ, но джуджето не искаше да рискува. Ако това проникване с взлом минеше гладко, както най-вероятно щеше да стане, на сутринта Сламчо можеше вече да е далеч от тук.

— Какъв е проблемът, дами? Ако се карате за мен, не си правете труда. Аз имам правило никога да не се обвързвам със същества от друг вид.

Напрежението спадна като въздух от пробит балон.

— И насън не би ми хрумнало, косматко — каза Зеленика.

— Сън ли? Кошмар е по-точно — добави Джулиет. — Аз пък имам правило никога да не се обвързвам със същества, които живеят в купчини тор.

Сламчо остана невъзмутим.

— И двете сте в период на отрицание. Аз имам такова въздействие върху жените.

— Не се съмнявам — отвърна Зеленика и се усмихна.

Тя разгъна една маса и сложи каската си отгоре. Включи камерата на режим прожектиране и пусна триизмерния план на кулата „Спайро“. Образът, изтъкан от неоновозелени нишки, се завъртя във въздуха.

— Добре, моля всички за внимание. Ето какъв е планът: Екип Едно

ще прогори дупка в стената на осемдесет и петия етаж и ще влезе в сградата. Екип Две ще мине през входа откъм площадката за хеликоптери. Ето тук.

Зеленика отбеляза местата за влизане на екрана на джобния си компютър. На увисналото във въздуха триизмерно изображение запулсираха оранжеви точки.

— Вихрогон се съгласи да помогне, така че ще поддържа връзка с нас. Джулиет, ти ще вземеш този компютър. Можеш да го използваш за конферентна връзка с нас в хода на операцията. Не обръщай внимание на гномските символи, ние ще ти изпращаме всички файлове, от които се нуждаеш. Сложи си слушалката обаче, за да изключиш колоните. Последното, което ни трябва, е пиукане на компютър в неподходящия момент. Малката вдлъбнатинка под монитора е микрофон. Улавя и шепот, така че не се налага да крещиш.

Джулиет закопча за китката си компютъра с размер на кредитна карта.

— Кой са екипите и какви задачи ще изпълняват?

Зеленика влезе в триизмерното изображение. Тялото ѝ попадна в пашкул от светещи линии.

— Екип Едно ще деактивира охранителната система и ще изключи кислородните апарати на пазачите в трезора. Екип Две ще вземе кутийката. Просто е. Ще се разделим по двойки. Ти и Сламчо. Артемис и аз.

— О, не — възрази Джулиет, като поклати глава. — Аз трябва да бъда с Артемис. Той е моят господар. Брат ми ходеше като залепен за Артемис и от мен се очаква същото.

Зеленика излезе от холограмата.

— Няма да стане. Ти не можеш да летиш и не можеш да се катериш по стени. Трябва да има по една фея в екип. Ако не ти харесва, оплачи се на Артемис следващия път, като го видиш.

Джулиет се намръщи. Звучеше смислено. И как иначе! Плановете на Артемис винаги бяха смислени. Сега ѝ стана ясно защо господарят не бе разкрил целия план още в Ирландия. Знаеше, че тя ще протестира.

Това, че не бяха заедно от шест часа, беше лошо. Но най-лошото тепърва предстоеше, а Артемис не можеше да разчита на никого от Бътлър да го пази.

Зеленика влезе обратно в холограмата.

— Екип Едно — ти и Сламчо — се изкачвате по Кулата и прогаряте дупка в стената на осемдесет и петия етаж. Там поставяте този прихващач на един от кабелите към видеокамерите.

Тя подаде на Джулиет нещо, което приличаше на парче кабел.

— Зареден фиброоптичен кабел — обясни феята. — Позволява проникване от разстояние във всяка видеосистема. След като се постави, Вихрогон може да изпраща сигнал до каските ни от всяка камера в сградата. Освен това може да изпраща и свой сигнал до охранителната система и да показва на хората каквото пожелае. После трябва да замените двата кислородни цилиндъра с наша специална смес.

Джулиет прибра прихващача в джоба на самото си.

— Аз ще вляза от покрива — продължи Зеленика. — Оттам ще стигна до стаята на Артемис. След като Екип Едно ни даде знак, че е чисто, ще излезем и ще вземем В-куба.

— От твоята уста звучи толкова лесно — каза Джулиет.

Сламчо се засмя.

— Тя винаги го прави — отбеляза той. — И никога не е така.

Екип Едно, подножието на кулата „Спайро“

Джулиет Бътлър бе преминала подготовка по седем вида бойни изкуства. Беше се научила да пренебрегва болката и недостига на сън. Умееше да издържа както на физически, така и на психически мъчения. Но по никакъв начин не беше подготвена за онова, което трябваше да понесе, за да проникне в тази сграда.

Кулата нямаше стени без прозорци и от всички страни кипеше дейност двамадесет и четири часа в денонощието, затова те бяха принудени да започнат изкачването от земята. Джулиет заобиколи и паркира

караваната максимално близо до стената. Излязоха през подвижния покрив на караваната, увити в листа камуфлажно фолио, които Зеленика бе дала на Сламчо. Джулиет беше закачена за Лунния пояс на кръста на джуджето.

Тя почука по каската на Сламчо.

— Вониш!

Отговорът на Сламчо се разнесе в цилиндричната слушалка в ухото ѝ:

— За теб това може да е воня, но за женските джуджета е ухание на здрав мъжкар. Ти вониш, Кално създание. За мен миризмата ти е като смрадта на скункс, който два месеца не си е сменял чорапите.

Зеленика подаде глава през отвора на покрива.

— Тихо! — изсъска тя. — И двамата! Ако не сте забравили, нямате време. Джулиет, твоят безценен господар е затворен в една стая горе и ме чака да се появя. Вече е четири и пет. Пазачите ще се сменят след по-малко от час, а аз трябва да хипнотизирам двете горили. Разполагаме с четиридесет и пет минути. Така че да не губим време в разправии.

— Защо просто не ни качиш до осемдесет и петия етаж?

— Основите на военната тактика изискват да се разделим. Така все някой може да успее. Ако сме заедно, провали ли се един, всички се проваляме. Разделяй и владей.

Думите на феята отрезвиха Джулиет. Зеленика беше права: това бе съвсем близко до ума. Пак същата грешка — Джулиет губеше концентрация в решителен момент.

— Добре. Да тръгваме. Ще си запуша носа.

Сламчо пъхна ръце в устата си, за да изсмуче последната влага от порите си. След като свърши, той каза:

— Дръж се. Потегляме.

Джуджето сви мощните си крака и отскочи метър и половина нагоре по стената на кулата „Спайро“. Джулиет увисна зад него, чувствайки се така, сякаш плува под вода. Проблемът с Лунния пояс беше, че създаваше усещане за безтегловност, човек губеше координация и понякога получаваше пристъпи на гадене. Лунните

пояси бяха предназначени за пренасяне на предмети, не на живи феи, а още по-малко на човешки същества.

Сламчо не беше пил нищо от няколко часа, което бе довело до разширяване на порите му до размерите на дупки в електрически контакт. Те с шумно засмукване се прилепваха към гладката външна повърхност на кулата „Спайро“. Джуджето избягваше прозорци с огледални стъкла, като се лепеше за металните рамки, защото макар двамата с Джулиет да бяха увити в камуфлажно фолио, достатъчно ръце и крака стърчаха навън, за да бъдат забелязани. Камуфлажното фолио не правеше загънатия в него напълно невидим. Хилядите микросензори, втъкани в нишките на материала, анализираха и копираха околната обстановка, но ако завалеше дъжд, можеше да се получи късо съединение.

Сламчо се катереше бързо, като поддържаше равномерен ритъм. Сръчните пръсти на ръцете и краката му се залавяха за най-малката грапавина. А където нямаше грапавини, порите на джуджето залепваха за гладката повърхност. Космите на брадата му бяха щръкнали под визъора на каската и проучваха фасадата на сградата.

Джулиет не се сдържа и попита:

— Брадата ти... малко е странна. Какво прави? Търси пукнатини?

— Вибрации — избоботи Сламчо. — Сензори, електричество, технически персонал — очевидно не можеше да хаби енергията си за цели изречения. — Двигателен сензор улавя. Край с нас. Фолио или не.

Джулиет не винеше джуджето, че пести силите си. Чакаше ги дълъг път. Право нагоре.

След като излязоха от прикритието на съседните сгради, задуха вятър. Краката на Джулиет литнаха нагоре и тя започна да се мята около джуджето като шал. Рядко се беше чувствала така безпомощна. Събитията бяха далеч извън нейния контрол. Дългите години обучение не помагаша по никакъв начин в такава ситуация. Животът ѝ бе изцяло в ръцете на Сламчо.

Етажите се изнизваха покрай тях в мъглява върволица от стъкло и стомана. Вятърът ги дърпаше с алчните си пръсти, като заплашваше да

отвее и двамата в нощта.

— Вятърът е много влажен — каза задъхано джуджето. — Не мога да се задържа повече.

Джулиет протегна ръка и прокара пръст по стената. Тя беше хлъзгава, покрита със ситни капчици влага. По повърхността на камуфлажното фолио пробягваха искрици — влажният вятър предизвикваше късо съединение в микросензорите. На места фолиото прозираше. В резултат на това отстрани се виждаха пъстри петна, увиснали в нощта. Цялата сграда се люлееше, като заплашваше да хвърли от себе си умореното джудже и неговата спътничка.

Накрая Сламчо се залови с пръсти за ръба на осемдесет и петия етаж. Покатери се на тесния перваз и обърна визъора си към сградата.

— Положението вътре не е розово — каза той. — Визьорът ми улавя два двигателни и един лазерен сензор. Трябва да заобиколим.

Джуджето тръгна по перваза, стъпвайки ловко като планинска коза. В края на краищата това беше по неговата специалност. Джуджетата не падаха. Освен ако някой не ги бутнеше. Джулиет го следваше предпазливо. Дори Академията на мадам Ко не я беше подготвила за това.

Накрая Сламчо стигна до прозорец, който му се стори подходящ.

— Ето — каза той и гласът му отека уморено в слушалката на Джулиет. — Тук има сензор с изтощена батерия.

Космите на брадата му се залепиха за стъклото на прозореца.

— Не усещам никакви вибрации, значи няма електричество и никой не говори. Изглежда безопасно.

Сламчо капна няколко капки скален абразив върху дебелото стъкло. То моментално се втечни, оставяйки пенеста локва на килима. При повече късмет дупката можеше да остане незабелязана през почивните дни.

— Уф! — обади се Джулиет. — Това вони почти колкото теб.

Сламчо не си направи труда да ѝ отвърне, като вместо това предпочете да скочи на сигурно място в стаята.

Той погледна лунометъра на визъора си.

— Четири и двайсет. Човешко време. Изоставаме от плана. Да вървим.

Джулиет скочи през дупката в прозореца.

— Типично за Кално създание — отбеляза Сламчо. — Спайро харчи милиони за охранителна система и всичко отива на вятъра само заради една батерия.

Джулиет извади „Неутрино 2000“. Свали предпазителя и натисна бутона за мощност. Светлината се смени от зелена на червена.

— Да влизаме — каза тя и тръгна към вратата.

— Чакай! — изсъска джуджето, като я стисна за ръката. — Камерата!

Джулиет замръзна на място. Беше забравила за камерата. Нямахте и минута, откакто бяха в сградата, а тя вече допускаше грешки. Съсредоточи се, момиче, съсредоточи се.

Сламчо обърна визъора си към охранителната камера. Йонният филтър в каската му описа дъга от искрящ златист поток светлина — обсегът на камерата. Нямахте начин да се мине покрай нея.

— Няма и едно празно място — каза джуджето. — А кабелът на камерата е зад тази кутия.

— Просто ще трябва да се сместим в камуфлажното фолио — предложи Джулиет и при мисълта за това нацупи устни.

На компютърния екран на китката ѝ се появи образът на Вихрогон.

— Можете да го направите. Но, за съжаление, камуфлажното фолио не предпазва от камери.

— Защо?

— Камерите виждат по-добре от човеците. Виждала ли си картина на телевизор? Камерите разбиват всичко на пиксели. Ако минете по коридора в камуфлажно фолио, ще изглеждате като двама души зад прожекционен екран.

Джулиет се озъби:

— Още нещо, Вихрогоне? Може би подът ще се превърне в локва киселина?

— Съмнявам се. Спайро е умен, но не колкото мен.

— Не можеш ли да пуснеш видеозапис, конче? — прошепна Джулиет в микрофона на компютъра. — Просто им изпрати фалшив сигнал за около минута.

Вихрогон оголи конските си зъби.

— Подценяваш ме. Не, не мога да пусна запис, ако нямам връзка, каквато имах по време на обсадата на Фоул. Затова имаме нужда от прихващача. Боя се, че тук трябва да се оправяте сами.

— Тогава ще взривя камерата.

— Лоша идея. Един залп от неутриното със сигурност ще извади от строя камерата, но може да предизвика и верижна реакция в цялата мрежа. Арно Тъпст ще очаква точно това.

Джулиет ритна стената от яд. Проваляше се при първото затруднение. Брат ѝ щеше да знае как да постъпи, но той се намираше от другата страна на Атлантическия океан. Само шест метра коридор ги разделя от целта им, но сякаш бяха хиляда метра, посипани с натрошено стъкло.

Тя забеляза, че Сламчо разкопчава капака на панталоните си.

— О, страхотно. Сега пък на дребосъка му се ходи по нужда. Това не е най-подходящият момент.

— Ще оставя без внимание сарказма ти — каза Сламчо и легна на пода, — защото знам как постъпва Спайро с хората, които не харесва.

Джулиет коленичи до него. Не много близо.

— Надявам се следващото ти изречение да бъде „Имам план“.

Джуджето като че ли насочваше задницата си в определена посока.

— Всъщност...

— Не говориш сериозно.

— Напълно сериозно. Тук разполагам със значителен арсенал.

Джулиет не се сдържа и се усмихна. Дребосъкът беше сродна душа. Метафорично казано. И той импровизираше според ситуацията, точно като нея.

— Трябва само да завъртим камерата на около двайсет градуса и ще имаме открит достъп до кабела.

— И смяташ да направиш това с... въздушен залп?

— Точно така.

— Ами шумът?

Сламчо примигна.

— Безшумно, но смъртоносно. Аз съм професионалист. От теб се иска само щом ти дам сигнал, да стиснеш малкия пръст на крака ми.

Въпреки усилената подготовка на тежък терен Джулиет съвсем не беше подготвена да участва във въздушна офанзива.

— Трябва ли да участвам? Това ми прилича на солова операция.

Сламчо присви очи, за да се прицели, като намести задника си в съответната посока.

— Този залп изисква точност. Трябва ми някой, който да дръпне спусъка, докато аз се съсредоточавам в целта. Рефлексологията е изпитана наука при джуджетата. Всяка част от ходилото е свързана с определена част от тялото. И по една случайност малкият пръст на левия ми крак е свързан със...

— Добре — побърза да каже Джулиет. — Схванах картинката.

— Да приключваме тогава.

Джулиет издърпа ботуша на Сламчо. Чорапите му бяха с отворени пръсти и петте космати пръста на джуджето шаваха със сръчност, каквато човешките пръсти на краката не притежават.

— Това ли е единственият начин?

— Освен ако нямаш по-добра идея.

Джулиет неохотно улови малкия пръст и черните къдрави косми покорно се разделиха, за да й осигурят достъп до кокалчето.

— Сега какво?

— Чакай — Джуджето облиза показалеца си и го вдигна във въздуха. — Няма вятър.

— Още не — промърмори Джулиет.

Сламчо старателно се прицели.

— Добре. Стискай.

Джулиет си запуши носа и стисна. И за да отдадем дължимото на момента, трябва да го представим на забавен каданс.

Джулиет обхвана с пръсти кокалчето на пръста. От притискането

по крака на Сламчо бързо пробягаха спазми. Той се помъчи да ги овладее, за да не се отклони от целта. Напрежението се натрупа в корема му и експлодира с тъп звук през капака на панталоните му. Единственото, с което Джулиет можеше да сравни собственото си преживяване, беше седене в непосредствена близост до минохвъргачка. Снарядът от компресиран въздух прелетя през стаята, разнасяйки вълни от топлина във въздуха.

— Много се върти — изстена Сламчо. — Презаредил съм го.

Нагорещеното кълбо се завъртя спираловидно към тавана, като пореше въздуха на слоеве, подобни на лучени обелки.

— По-надясно — измърмори Сламчо. — Малко по-надясно.

Следващият импровизиран снаряд се блъсна в стената на метър от целта. За щастие, при рикоширането закачи кутията на камерата и я завъртя като чиния на пръчка. Неканените гости изчакаха със затаен дъх, за да видят накъде ще се обърне. След като се завъртя десетина пъти във въздуха, накрая камерата спря.

— Е? — попита Джулиет.

Сламчо седна и погледна през визьора си, за да определи йонния поток.

— Имаме късмет — прошепна той. — Голям късмет. Образувала се е права пътека.

Джуджето затвори още димящия капак на панталоните си.

— Отдавна не съм пускал торпедо.

Джулиет извади прихващача от джоба си и го размаха пред екрана на компютъра си, за да може Вихрогон да го види.

— Значи трябва само да увия това около някой кабел? Така ли?

— Не, Кална девойко — въздъхна Вихрогон, който видимо се чувстваше уютно в ролята си на непризнат гений. — Това е продукт на сложна нанотехнология, който съдържа микрофibri, действащи като приемници, предаватели и клампи. Естествено, той черпи енергия от системата на Калните създания.

— Естествено — отбеляза Сламчо, като си отваряше очите на четири.

— Трябва да се увериш, че е здраво затегнат около един от видеокабелите. За щастие, мултисензорът му не изисква контакт с всички кабели. Само с един.

— И кои са видеокабелите?

— Ами... всички кабели тук.

Джулиет изстена.

— Значи просто трябва да го намотая около който и да било от кабелите?

— Предполагам — призна кентавърът. — Но го затегни здраво. Всички фибри трябва да имат допир.

Джулиет избра произволен кабел и намота прихващача около него.

— Добре ли е?

Последва кратка пауза, докато Вихрогон чакаше сигнал. На плазмения екран под земята започнаха един след друг да изскачат картини.

— Отлично. Сега имаме очи и уши.

— Да тръгваме тогава — нетърпеливо каза Джулиет. — Пускай записа.

Вихрогон изхаби още една минута за поредната лекция:

— Това е много повече от запис, млада госпожице. Ще изтрия изцяло движещите се елементи от картините на охранителните камери. С други думи, картините, които ще виждат в стаята за наблюдение, ще бъдат точно каквито трябва да бъдат, само че вие няма да сте в тях. Само внимавайте, не спирайте да се движите, иначе ще ви видят. Поддържайте постоянно движение, достатъчно е да мърдате и един пръст.

Джулиет погледна часовника на компютърния екран.

— Четири и трийсет. Трябва да побързаме.

— Добре. Офисът на охраната е един коридор по-нататък. Ще минем по най-краткия път.

Джулиет прожектира схемата във въздуха.

— Тръгваме по този коридор, два завоя надясно и сме там.

Сламчо мина покрай нея и застана до стената.

— Казах най-краткия път, Кално създание. Мисли буквално.

Влязоха в стандартен кабинет с изглед към хоризонта и чамови лавици от пода до тавана. Сламчо изтръгна една лавица и почука по стената отзад.

— Хоросан — каза той. — Няма проблем.

Джулиет затвори вратата зад гърба си.

— Не прави боклук, джудже. Артемис каза да не оставяме никакви следи.

— Не се тревожи. Когато ям, не правя трохи.

Сламчо откачи долната си челюст и устната му кухня зейна до размерите на баскетболно игрище. Той разтвори уста до невероятния ъгъл от сто и седемдесет градуса и отхапа огромно парче от стената. Внушителните му зъби скоро я превърнаха цялата в прах.

— Ма'ко е шуха — отбеляза джуджето. — Т'удно ще п'еглъща.

Три хапки по-късно те се намериха от другата страна. Сламчо влезе в съседния офис, без да остави и трохичка. Джулиет го последва, като дръпна лавицата зад себе си, за да прикрие дупката.

Следващият офис не беше толкова светъл, а по-скоро тесен и мрачен като за вицепрезидент. Без изглед към града, с метални лавици. Джулиет пренареди лавиците, за да прикрие прясно изкопаната дупка. Сламчо коленичи до вратата и космите на брадата му се залепиха за дървото.

— Отвън има някаква вибрация. Сигурно някакъв уред. Нищо неритмично, значи няма разговор. Бих казал, че сме в безопасност.

— Можехте да попитате мен — обади се Вихрогон в слушалката му. — Имам заснет материал от всяка камера в сградата. Те са повече от две хиляди, ако случайно се интересуваш.

— Благодаря за сведението. Е, чисто ли е?

— Да. Направо забележително. Няма никой в непосредствена близост, с изключение на един пазач във фойето.

Джулиет извади от раницата си два сиви контейнера.

— Добре. Сега е мой ред да си заработя заплатата. Ти остани тук. Няма да отнеме повече от минута.

Джулиет откряна вратата и излезе в коридора, стъпвайки безшумно с гумените си подметки. В настилната бяха вградени ивици подово осветление, единствената друга светлина идваше от светещите надписи на противопожарните изходи.

Планът на компютъра ѝ показваше, че до офиса на охраната остават двайсет метра. След това Джулиет можеше само да се надява, че шкафът със запаси от кислород е отключен. И защо да не бъде? Кислородните бутилки не криеха опасност. Ако случайно се появеше охрана, компютърът щеше да я предупреди.

Джулиет се запромъква по коридора като пантера. Килимът заглушаваше стъпките ѝ. Когато наближи последния ъгъл, тя застина неподвижно и предпазливо надникна.

От мястото си виждаше офиса на охраната. Както беше казал Плочката под влияние на хипноза, цилиндрите с кислород за пазачите в трезора бяха подредени в шкаф точно пред бюрото.

Имаше само един дежурен пазач, който гледаше баскетбол на портативен телевизор. Джулиет запълзя по корем, докато стигна шкафа. Пазачът седеше с гръб към нея, увлечен в играта.

— Какво? — възкликна мъжът, едър колкото голям хладилник. Беше забелязал нещо на един от екраните, свързани с охранителните камери.

— Мърдай! — изсъска Вихрогон в слушалката на Джулиет.

— Какво?

— Мърдай! Виждаш се на мониторите.

Джулиет размърда пръстите на единия си крак. Беше забравила, че трябва да се движи. Бътлър никога не би го забравил.

Над главата ѝ пазачът приложи стария като света метод за бърза поправка на електроуреди, като фрасна монитора с юмрук. Мъглявият силует изчезна.

— Смущение — промърмори той. — Тъпа сателитна телевизия.

Джулиет почувства как по носа ѝ се търкулна капка пот. Малката Бътлър бавно протегна ръка и пъкна в шкафа двата кислородни контейнера. Макар че „кислородни контейнери“ е малко подвеждащо,

защото в тях нямаше кислород.

Тя погледна часовника си. Може би вече бяха закъснели.

Екип Две, над кулата „Спайро“

Зеленика кръжеше на шест метра над Кулата в очакване на зелена светлина. Не се чувстваше уютно като участник в тази операция. Имаше твърде много променливи. Ако мисията не беше от такова решаващо значение за бъдещето на феината цивилизация, тя изобщо не би се съгласила да участва.

С течение на времето настроението ѝ не се подобряваше. Екип Едно се държаха крайно непрофесионално, препираха се като двойка тийнейджъри. Макар че ако трябваше да бъдем честни, Джулиет беше точно такава. Сламчо, от друга страна, не можеше да открие детството си и в най-старите енциклопедии.

Капитан Зеленика следеше напредъка им на визъора си, като се мръщеше при всеки нов обрат. Най-после, противно на очакванията, Джулиет успя да подмени кислородните цилиндри.

— Тръгвай — обади се Сламчо, като се стараше да звучи по военному. — Пак казвам, положение готовност за тръгване, код червено или каквото там.

Зеленика прекъсна връзката по средата на бърборенето му. В случай на криза Вихрогон можеше да се появи на визъора ѝ.

Отдолу кулата „Спайро“ сочеше към небето като голяма ракета. В подножието ѝ се образуваше ниска мъгла, която допринасяше за тази илюзия. Зеленика включи крилата си на спускане и леко се понесе към площадката за хеликоптери. Извика видеофайла със записа от влизането на Артемис в сградата и забави на мястото, където Спайро набираще кода за достъп на вратата на покрива.

— Благодаря, Спайро — каза тя, усмихна се и набра кода.

Вратата се плъзна с пневматично съскане. На стълбището замига автоматично осветление. На всеки шест метра имаше камера. Нито едно скрито ъгълче. За Зеленика това не представляваше проблем, защото

човешките камери не улавяха фея, покрита с щит, освен ако не бяха от онези с изключително висока разредителна способност. И дори тогава всеки кадър трябваше да се застопорява, за да се забележи феиното същество. Само един човек беше успял да направи това. Ирландец, който по онова време беше дванайсетгодишен.

Зеленика полетя надолу по стълбите, като активира лазерния филтър на визьора си. Цялата сграда можеше да е опасана от лазерни лъчи и тя нямаше как да разбере, докато не задействаше алармата. Дори защитена фея има достатъчна маса, за да спре лъч по пътя му към сензора, пък било то и за хилядна от секундата. Всичко пред Зеленика потъна в облак пурпурна светлина, но лъчи нямаше. Тя не се съмняваше, че по пътя към трезора положението ще се промени.

Зеленика стигна до стоманените врати на асансьора.

— Артемис е на осемдесет и четвъртия етаж — каза Вихрогон. — Трезорът е на осемдесет и петия, а апартаментът на Спайро — на осемдесет и шестия, точно където сме сега.

— Как са стените?

— Според спектрометъра предимно хоросан и дърво в преградните стени. С изключение на по-важните стаи, които са от стомана.

— Нека позная: това са стаята на Артемис, трезорът и апартаментът на Спайро.

— Съвсем правилно, капитане. Но не се отчайвай. Начертал съм ти най-прекия път, сега ти го изпращам.

Зеленика изчака няколко секунди, докато в ъгълчето на визьора ѝ замига икона, която я уведомяваше, че е получила поща.

— Отвори поща — отчетливо произнесе тя в микрофона си. Пред очите ѝ се появи матрица от зелени линии. Нейният път беше отбелязан с дебела червена линия.

— Следвай лазера, Зеленика. Безопасно е. Нищо, което да те засегне.

— Засега не. Но ако не успея, така ще се засегна, че няма да повярваш.

Червеният лазер водеше право в търбуха на асансьора. Зеленика

влетя в металната кутия и слезе на осемдесет и петия етаж.

Насочващият лазер водеше напред по коридора.

Тя натисна дръжката на една врата отляво. Заключено. Нищо чудно.

— Ще се наложи да сваля щита, за да отключа. Сигурен ли си, че силуеът ми е изтрит от видеото.

— Разбира се — каза Вихрогон.

Зеленика си представи по детски нацупената му физиономия. Тя свали щита си и измъкна от колана си омнишперц. Сензорът на този омнишперц щеше да изпрати рентгенова снимка на ключалката до чипа и да подбере правилния ключ. Дори не се налагаше да го завърта. Разбира се, омнишперцът работеше само при неелектронни ключалки, които, въпреки че бяха неблагонадеждни, все още се използваха от Калните създания.

За по-малко от пет секунди вратата пред Зеленика се отвори.

— Пет секунди — каза тя. — Трябва да му сменя батерията.

Червената линия на визъора ѝ стигаше до средата на офиса, след което завиваше под прав ъгъл надолу, към пода.

— Нека позная. Артемис долу ли е?

— Да. Спи, ако се съди по картината от ирисовата му камера.

— Нали каза, че килията е от стомана?

— Така е. Но по стените и тавана няма двигателни сензори. Така че трябва само да прогориш дупка.

Зеленика извади неутриното си.

— И това е всичко?

Тя избра едно място точно до стенния климатик и повдигна килима. Подът отдолу беше гладък и метален.

— Не оставяй следи, разбра ли? — каза Вихрогон в слушалката ѝ.
— Много е важно.

— По-късно ще мисля за това — отвърна Зеленика и включи климатика на вентилация. — Сега трябва само да го измъкна. Гоним график.

Тя нагласи неутриното така, че да се получи концентриран лъч,

който да прореже металния под. От разтопения прорез започна да се издига задушлив дим, който климатикът моментално изсмука навън в чикагската нощ.

— Артемис не е единственият гений тук — промърмори Зеленика с плувнало в пот лице въпреки климатика в каската си.

— Така димът не стига до противопожарната аларма. Много добре.

— Буден ли е вече? — попита Зеленика, след като ѝ оставаше последният сантиметър за прерязване.

— Ококорен и мята опашка, ако използваме кентавърския израз. Така става, когато някой реже тавана ти с лазер.

— Добре — каза капитанът и завърши рязането. Квадратното парче метал се огъна и увисна на последната си нишка.

— Няма ли да се вдигне много шум? — попита Вихрогон.

Зеленика проследи с поглед падащото парче метал.

— Съмнявам се — каза тя.

Глава 10: Пръсти и палци

Килията на Артемис Фоул, кулата „Спайро“

Артемис медитираше, когато лазерът започна да реже тавана. Той стана от позицията „Лотос“, облече пуловера си и нареди няколко възглавници на пода. След няколко секунди на пода се сгромоляса квадратно парче метал. Възглавниците омекотиха удара. В дупката се показа лицето на Зеленика.

Артемис посочи възглавниците.

— Предвидила си, че ще се сетя.

Капитанът от ПНЕ кимна.

— Едва тринайсетгодишен, а вече предсказуем.

— Предполагам, че си включила климатика, за да изсмуче дима?

— Правилно. Мисля, че започваме да се опознаваме твърде добре.

Зеленика откачи едно въже с питон от колана си и го спусна в стаята.

— Направи примка с питона и се вържи. Ще те издърпам.

Артемис направи каквото му казаха и след секунди се измъкна от дупката.

— Господин Вихрогон на наша страна ли е? — попита той.

Зеленика му подаде малка цилиндрична слушалка.

— Сам го попитай.

Артемис пъкна в ухото си това чудо на нанотехнологията.

— Е, Вихрогоне, с какво ще ме изненадаш?

Долу в Убежище кентавърът потри ръце. Артемис беше единственият, който наистина вникваше в лекциите му.

— Ще ти хареса, Кално създание. Не само съм те изтрил от видеозаписите, не само съм махнал падането на тавана, но съм създал и симулация на Артемис.

Момчето се заинтригува.

— Симулация? Наистина ли? Как точно го направи?

— Много просто, в интерес на истината — скромно отвърна Вихрогон. — Имам стотици човешки филми в компютъра. Заех сцената със самотното пленничество на Стив Маккуин от „Голямото бягство“ и промених дрехите.

— Ами лицето?

— Имах малко материал от разпита ти при последното ти идване в Убежище. Комбинирах двете и готово. Симулираният Артемис може да прави каквото му кажа когато му кажа. В момента спи, но след половин час ще го инструктирам да отиде до тоалетната.

Зеленика прибра въжето си.

— Чудесата на съвременната наука. ПНЕ налива милиони в твоя отдел, Вихрогоне, а ти можеш най-много да пратиш едно Кално създание до тоалетната.

— Дръж се мило с мен, Зеленика. Правя ти голяма услуга. Ако Юлиус разбере, че ти помагам, страшно ще се ядоса.

— Което е основната причина да го правиш.

Зеленика тихо отиде до вратата и я открихна. В коридора беше пусто и тихо с изключение на бръмченето на камерите и жуженето на

флуоресцентното осветление. На една част от визъора ѝ се появиха прозрачни миниатюрни картини от охранителните камери на Спайро. На етажа имаше шестима пазачи, които минаваха на обиколка.

Зеленика затвори вратата.

— Добре. Да тръгваме. Трябва да стигнем до Спайро преди смяната на пазачите.

Артемис оправи килима над дупката в пода.

— Намерихте ли апартамента му?

— Точно над нас е. Трябва да се качим и да сканираме ретината и палеца му.

По лицето на Артемис пробяга странно изражение. Само за секунда.

— Да. За скенерите. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Зеленика никога досега не беше виждала това изражение по лицето на човешкото момче. Дали изпитваше вина? Възможно ли беше?

— Има ли нещо, което не си ми казал? — попита тя.

Изражението изчезна, сменено от обичайното хладнокръвие.

— Не, капитане. Няма нищо. И наистина ли смяташ, че сега е време за разпити?

Зеленика размаха заплашително пръст.

— Артемис! Ако си решил да ме разиграваш насред операцията, няма да го забравя.

— Не се тревожи — дръзко отговори момчето. — Аз ще го забравя.

Апартаментът на Спайро беше два етажа над килията на Артемис. Имаше логика в подсилването на една и съща част от сградата. За съжаление Джон Спайро не понасяше мисълта, че някой може да го шпионира, затова на неговия етаж нямаше камери.

— Типично — промърмори Вихрогон. — Откачени мегаломани като него не искат никой да вижда кирливите им ризи.

— Струва ми се, че някой е влязъл в период на отрицание — отбеляза Зеленика и насочи концентриран лазерен сноп от неутриното си към тавана.

Едно парче окачен таван се разтопи като лед в чайник, като разкри стоманата отгоре. Докато лазерът режеше повърхността, върху килима капнаха няколко капки разтопен метал. След като дупката стана достатъчно широка, Зеленика изключи лъча и насочи камерата на каската си към откритото се пространство.

Екранът остана празен.

— Превключвам на инфрачервено.

В полезрението ѝ се появиха ред костюми. По всяка вероятност бели.

— Гардероб. Ние сме в гардероба.

— Отлично — каза Вихрогон. — Сега го приспете.

— Той спи. Часът е пет без десет сутринта.

— Добре, тогава се погрижете да не се събуди.

Зеленика прибра камерата в гнездото ѝ. Извади от колана си сребриста капсула и я пхна в дупката.

Вихрогон обясни на Артемис:

— Ако случайно се чудиш, капсулата съдържа „Дълбок сън“.

— Газ?

— Не. Мозъчни вълни.

Артемис остана заинтригуван.

— Продължавай.

— В общи линии, то сканира мозъчновълнови конфигурации и ги копира. Всеки в обсега ѝ остава в състоянието, в което се е намирал до разтварянето на капсулата.

— И не оставя следи?

— Никакви. И няма странични ефекти. Колкото и да ми плащат, изобщо не е достатъчно.

Зеленика изчака, докато часовникът на визьора ѝ отброи една минута.

— Добре. Обезвреден е, освен ако не е бил буден, когато „Дълбок сън“ е започнал да действа. Хайде.

Спалнята на Спайро беше безупречно бяла като костюмите му, с изключение на прогорената дупка в гардероба. Зеленика и Артемис

тръгнаха по пухкав бял килим покрай гардероби с бели плъзгащи се врати. Влязоха в стая, която светеше в тъмното. Футуристична мебелировка — бяла, естествено. Бели аплици и драперии.

Зеленика се спря за миг, за да разгледа картина, окачена на една от стените.

— О, пощадете ме! — възкликна тя.

Картината беше нарисувана с маслени бои. Бяла от край до край. Отдолу имаше медна табелка. На нея пишеше: „Снежен призрак“.

Спайро лежеше по средата на огромно легло, изгубен сред дюните на копринените си чаршафи. Зеленика отдръпна завивките и го търкулна по гръб. Дори насън лицето на този човек беше злонамерено, сякаш сънищата му бяха не по-малко чудовищни от деянията му.

— Приятен тип — отбеляза Зеленика и повдигна с палец левия клепач на Спайро. Камерата в каската ѝ сканира окото, като съхрани информацията на чип. Останалото беше проста работа: прожектираш файла на скенера в трезора и заблуждаваш компютъра.

Сканирането на палеца нямаше да е толкова просто. Тъй като в трезора беше поставен гел-скенер, миниатюрните сензори щяха да търсят действителните грапавини и извивки по палеца на Спайро. Обикновена прожекция нямаше да свърши работа. Изображението трябваше да бъде триизмерно. Артемис бе предложил да се използва латекс с памет, стандартно производство, включен във всяка екипировка на служител от ПНЕ — същия латекс, който Зеленика използва, за да залепи микрофона на гръкляна му. Трябваше само да увият палеца на Спайро за секунда-две и щяха да получат отливка на отпечатъка му. Зеленика извади ролка латекс от колана си и откъсна парче с дължина петнайсет сантиметра.

— Няма да се получи — каза Артемис.

Сърцето на Зеленика се сви. Това било, значи. Ето какво не ѝ бе казал Артемис.

— Какво няма да се получи?

— С латекса. Няма да излъжа гел-скенера.

Зеленика слезе от леглото.

— Нямам време за това, Артемис. Ние нямаме време за това. Латексът ще направи съвършено копие, до последната молекула.

Артемис сведе поглед.

— Съвършено копие, така е. Но на обратно. Като фотонегатив. На мястото на вдлъбнатините ще има издатини.

— Д'Арвит! — изруга Зеленика. Калното създание беше право. Разбира се! Скенерът щеше да разчете латексовата отливка като напълно различен отпечатък. Бузите й поруменияха зад визьора.

— Знаел си го, Кално създание. Знаел си го от самото начало.

Артемис не си направи труда да отрече.

— Учудвам се, че никой освен мен не го забеляза.

— Защо ти трябваше да лъжеш.

Артемис заобиколи леглото и хвана лявата ръка на Спайро.

— Защото няма начин да заблудим гел-скенера. Той трябва да види истинския палец.

Зеленика изсумтя.

— Какво искаш да направя? Да го отрежа и да го взема с нас?

Мълчанието на Артемис бе красноречив отговор на въпроса й.

— Какво? Искаш да отрежа палеца му? Да не си полудял?

Артемис търпеливо изчака бурята да отминне.

— Чуй ме, капитане. Това е само временна мярка. Палецът може пак да се пришие, нали?

Зеленика махна с ръце.

— Млъкни, Артемис. Затвори си устата. А пък аз си мислех, че си се променил. Началникът беше прав. Човешката природа не може да се промени.

— Четири минути — упорстваше Артемис. — Имаме четири минути да влезем в трезора и да се върнем. Спайро нищо няма да усети.

Четири минути — това беше крайният срок, посочен в наръчника за лечение. След това нямаше гаранции, че палецът ще зарасне. Кожата — да, но мускулите и нервните окончания можеха да окажат съпротива.

Зеленика почувства как каската й става тясна.

— Артемис, ако не ми помогнеш, ще те зашеметя.

— Помисли, Зеленика. Нямах друг избор, освен да излъжа. Ако ти бях казал по-рано, щеше ли да се съгласиш?

— Не! И сега не съм съгласна!

Лицето на Артемис побеля като стените.

— Налага се, капитане. Няма друг начин.

Зеленика избута Артемис настрана, сякаш беше досадна муха, и заговори в микрофона на каската си.

— Вихрогоне, слушаш ли този налудничав разговор?

— Звучи налудничаво, Зеленика, но ако не си върнем тази технология, ще изгубим много повече от някакъв палец.

— Не мога да повярвам. На чия страна си, Вихрогоне? Не искам дори да мисля за юридическите усложнения от подобна операция.

Кентавърът изцвили.

— Юридически усложнения? Ние отдавна сме излезли от рамките на съдебната система, капитане. Това е секретна операция. Няма проверки, няма доклади. Ако някой разбере, всички ще изхвърчим. Един палец повече или по-малко няма да промени нищо.

Зеленика включи климатика в каската си, като насочи струя студен въздух към челото си.

— Сигурен ли си, че ще се справим, Артемис?

Артемис запресмята нещо наум.

— Да. Сигурен съм. Така или иначе, нямаме друг избор, освен да опитаме.

Зеленика отиде до другия край на леглото.

— Не мога да повярвам, че изобщо обсъждам това.

Тя леко повдигна ръката на Спайро. Той не реагира, само промърмори нещо насън. Очите под клепачите му шаваха енергично.

Зеленика извади оръжието си. Разбира се, на теория беше напълно възможно да се отреже един пръст и след това магически да се присади. Това нямаше да причини вреда, а и напълно възможно беше магията да премахне някои от старческите петна по кожата на Спайро. Но не там беше работата. Магията не биваше да се използва по този начин. Артемис отново манипулираше Народа за лична изгода.

— Петнайсетсантиметров лъч — каза Вихрогон в ухото ѝ. — Много висока честота. Трябва ни чист разрез. И му дай малко магия, докато го правиш. Така можеш да получиш още една-две минути.

По някаква причина Артемис разглеждаше Спайро зад ушите.

— Хм — измърмори той. — Хитро.

— Какво? — изсъска Зеленика. — Сега пък какво има?

Артемис отстъпи назад.

— Нищо съществено. Продължавай.

Визьорът на Зеленика се обагри в червено от отражението на късия концентриран лазерен лъч, който излезе от дулото на неутриното ѝ.

— Един разрез — каза Артемис. — Чист.

Зеленика го изгледа злобно.

— Не, Кално създание! Нито дума. Най-малко ми трябва твоите съветите.

Момчето се отдръпна. Някои битки се печелят с отстъпление.

Зеленика хвана с два пръста палеца на Спайро. Тя изпрати леки магически вибрации към човешката ръка. За секунди кожата се опъна, бръчките изчезнаха и мускулният тонус се възстанови.

— Филтър — произнесе Зеленика в микрофона си. — Рентген.

Филтърът се задейства и изведнъж всичко стана прозрачно, включително ръката на Спайро. Костите и ставите отчетливо се виждаха през кожата. Трябваше им само отпечатъкът, така че тя можеше да среже между ставите. Присаждането щеше да бъде достатъчно трудно предвид ограниченото време, затова по-добре беше да се избегне допълнителното усложнение от още една става.

Зеленика пое дъх и го задържа. „Дълбок сън“ действаше по-ефективно от който и да било анестетик. Спайро нямаше да усети и най-лека болка или неудобство.

Тя направи разреза. Гладък разрез, който веднага се запечатваше. Не бе пролята и капка кръв.

Артемис уви палеца в носна кърпичка, която намери в гардероба на Спайро.

— Добра работа — каза. — Да вървим. Времето лети.

Артемис и Зеленика се спуснаха обратно през дупката на осемдесет и петия етаж. Тук имаше коридор, дълъг близо два километра, и шестима пазачи патрулираха на двойки без прекъсване. Маршрутите им бяха така начертани, че винаги една от двойките да вижда вратата към трезора. Коридорът към нея беше дълъг сто метра и минаването по него отнемаше осемдесет секунди. В края на тези осемдесет секунди следващата двойка пазачи излизаше иззад ъгъла. За щастие, тази сутрин двама от пазачите виждаха нещата в различна светлина.

Вихрогон даде сигнал.

— Добре. Нашите момчета приближават ъгъла.

— Сигурен ли си, че са те? Всички тези горили изглеждат еднакви. Малки глави без вратове.

— Сигурен съм. Те са белязани и светят по-ярко от останалите.

Зеленика беше белязала Плочката и Чипса с печат, който обикновено се използваше от митниците и имиграционните власти за невидими визи. През инфрачервен филтър тези печати светеха в яркооранжево.

Зеленика бутна Артемис към вратата пред тях.

— Добре. Тръгвай. И без саркастични подмятания.

Предупреждението беше излишно. Дори Артемис Фоул нямаше настроение за сарказъм в такъв опасен момент от операцията.

Той се затича по коридора право към двамата едри пазачи. Саката им многозначително се издуваха под мишниците. Несъмнено бяха въоръжени. С големи пушки и много патрони.

— Сигурна ли си, че са хипнотизирани? — обърна се момчето към Зеленика, която летеше над главата му.

— Разбира се. Главите им са толкова празни, че усещането беше като да пишеш с тебешир по празна дъска. Но ако искаш, мога да ги зашеметя.

— Не — отвърна задъхан Артемис. — Никакви следи. Не бива да

оставяме никакви следи.

Плочката и Чипса вървяха към тях, като пътьом обсъждаха достойнствата на различни филмови герои.

— Капитан Хук е страшна работа — каза Плочката. — Може да скрита задника на Барни десет пъти от десет.

Чипса въздъхна.

— Барни изобщо не ти е ясен. Той е симпатяга. Сритването на задници не е по неговата част.

Те минаха покрай Артемис, без да го забележат. И как биха могли? Зеленика ги бе хипнотизирала така, че да виждат само пазачите на етажата и да не обръщат внимание на непознати, освен ако някой не им ги посочи.

Пред тях беше кабината на охраната на етажата. Оставаха им близо четирийсет секунди до приближаването на следващата двойка пазачи. Нехипнотизираните.

— Имаш около половин минута, Зеленика. Знаеш какво да правиш.

Зеленика включи нагревателните бобини в костюма си, за да изравни температурата си с тази в помещението. Така щеше да заблуди мрежата от лазери, която опасваше входа на трезора. После настрои крилата си на леко пърхане. Всеки по-силен повей можеше да активира сензорите за налягане под настилка. Тя се устреми напред през една пролука покрай стената, където, както показваше каската ѝ, нямаше скрити сензори. Настилка затрепери от движението на въздуха, но не достатъчно, за да активира сензора.

Артемис нетърпеливо следеше движението ѝ.

— Побързай, Зеленика. Двайсет секунди.

Зеленика изръмжа нещо нецензурно и се приближи на една ръка разстояние от вратата.

— Видеофайл „Спайро 3“ — каза тя и компютърът в каската ѝ пушна записа, на който Джон Спайро набираше кода за достъп до трезора. Зеленика повтори движенията му и вътре в стоманената врата се задвижиха шест бутала, които накараха дебелия къс стомана да се завърти на пантите си. Всички външни алармени системи се изключиха

автоматично. Показа се втората врата с три червени светлини на панела. Оставаха само три препятствия: гел-скенерът, ретиновият скенер и гласовият анализатор.

Тази част от операцията беше прекалено сложна, за да се подават гласови команди. Понякога компютрите на Вихрогон изпълняваха заповедите погрешно, макар кентавърът да твърдеше, че това е грешка на феите. Зеленика откъсна гумираната изолация, която покриваше командното табло на китката ѝ.

Първо прожектира триизмерното изображение на окото на Спайро на необходимата височина. Ретиновият скенер изпрати лъч, който да разчете виртуалната ретина. Видимо удовлетворен, той деактивира първата ключалка. Една от червените светлини се смени със зелена.

Следващата стъпка беше да се пусне звуков файл така, че да излъже гласовия анализатор. Оборудването беше прекалено сложно, за да бъде заблудено от запис. От човешки запис тоест. Дигиталните микрофони на Вихрогон правеха копия, които не можеха да се отличат от оригинала. Дори леплив червей, чието тяло е покрито от край до край с уши, можеше да бъде привлечен от червеево съскане в размножителен период, записано с оборудването на Вихрогон. В момента кентавърът преговаряше за правата с една агенция за колекциониране на подслушвателни устройства.

Зеленика пусна файла през колонките в каската си.

— Джон Спайро. Аз съм шефът, тъй че отваряй бързо.

Втората ключалка се отключи. Още една зелена светлина.

— Извинявай, капитане — каза Артемис, като в гласа му се прокрадваха нотки на страх. — Времето ни изтича.

Той разгъна кърпата с палеца, мина покрай Зеленика и стъпи върху червената плочка на пода. Притисна палеца към скенера. Зеленият гел го обхвана, като проникна в линиите на отпечатъка. Дисплеят на алармата светна зелено. Стана. Разбира се. В края на краищата, палецът беше истински.

Но нищо друго не се случи. Вратата не се отвори.

Зеленика плесна Артемис по рамото.

— Е? Вътре ли сме?

— Явно не. Впрочем потупването по рамото не ми помага да се съсредоточа.

Артемис огледа конзолата. Какво беше пропуснал? Мисли, момче, мисли. Пусни в ход прехвалените си мозъчни клетки. Той се наведе към втората врата, като прехвърли тежестта върху единия си крак.

Червената плочка под него трепна.

— Разбира се! — възкликна Артемис. Грабна Зеленика и я стисна в ръцете си. — Това не е просто червен маркер — припряно обясни той. — Той е чувствителен към тежест.

Беше прав. Теглото на двамата заедно се доближаваше достатъчно до това на Спайро, за да задейства механизма. Приспособлението явно беше механично: един компютър не можеше да бъде заблуден така лесно. Втората врата се плъзна в жлеба си под краката им.

Артемис подаде на Зеленика палеца.

— Тръгвай — каза той. — Времето на Спайро изтича. След малко ще те настигна.

Зеленика пое палеца.

— А ако не успееш?

— Тогава преминаваме към план Б.

Феята бавно кимна.

— Дано не ни се налага.

— Дано.

Артемис бързо влезе в трезора. Без да поглежда към съкровищата в бижута и ценни книжа, той се запъти право към плексигласовата килия на Куба. На пътя му стояха двама едри пазачи. Мъжете бяха с кислородни маски на лицата и стояха странно неподвижно.

— Извинете, господа. Имате ли нещо против да взема Куба на господин Спайро?

Никой от двамата не отговори, не реагира с нищо повече от леко повдигане на вежди. Това несъмнено се дължеше на парализиращия газ в кислородните им цилиндри, получен на базата на отрова от перуански паяци. Химическият му състав наподобяваше този на мехлема,

използван от южноамериканските индианци като анестетик.

Артемис набра кода, който Вихрогон диктуваше в ухото му и четирите страни на плексигласовото сандъче безшумно хлътнаха в колоната, оставяйки В-куба незащитен. Той посегна към кутийката...

Спалнята на Спайро

Зеленика се покатери през дупката в гардероба и влезе в спалнята на Спайро. Индустриалецът лежеше в същото положение, в което го бе оставила. Дишаше нормално и равномерно. Хронометърът на визъора ѝ показваше 4,57, като продължаваше броенето. Тъкмо навреме.

Зеленика припряно извади палеца от кърпичката и го постави до остатъка от пръста. Ръката на Спайро бе студена и неприятна на допир. Тя използва филтъра за увеличение на визъора си, за да разгледа по-добре отрязания палец. Доколкото можеше да съди, двете половини бяха идеално изравнени.

— Излекувай го — каза Зеленика и от върховете на пръстите ѝ заизскачаха магически искрици, които потъваха в двете части на палеца. Нишки от синя светлина зашиха дермиса и епидермиса, като от старата кожа се показва нова, за да прикрие разреза. Палецът започна да вибрира и да шава. От порите заизлиза пара, която образува мъгла около ръката на Спайро. Ръката му се разтресе неудържимо, спазмите обхванаха дори костеливите гърди. Гръбнакът на Спайро се заизвива така, че Зеленика се уплаши да не го прекърши. Накрая индустриалецът се отпусна на леглото. През целия този процес сърцето му не пропусна и един удар.

Няколко самотни искри продължиха да подскачат по тялото на Спайро като камъчета по водна повърхност, насочвайки се зад ушите, точно където Артемис бе забелязал нещо. Любопитно. Зеленика дръпна напред едното ухо и забеляза белег във формата на полумесец, който магията бързо изличаваше. Зад другото ухо имаше следи от подобен белег.

Тя насочи визъора си към единия от белезите.

— Вихрогоне, как си обясняваш това?

— Хирургия — отвърна кентавърът. — Може би нашият приятел Спайро си е опъвал кожата на лицето. Или може би...

— Или може би това не е Спайро — заключи Зеленика, като се превключи на канала на Артемис. — Артемис! Това не е Спайро. Това е двойник. Чуваш ли ме? Артемис, отговори ми!

Артемис не отговори. Може би не искаше, а може би не можеше.

Трезорът

Артемис протегна ръка към кутийката, когато една от стените се отвори със съскане. Зад нея стояха Джон Спайро и Арно Тъпст. Спайро се усмихваше толкова широко, че спокойно можеше да глътне резен диня.

Той плесна с ръце и бижутата му задрънчаха.

— Браво, господарю Фоул. Някои от нас не вярваха, че ще стигнеш толкова далеч.

Тъпст извади от портфейла си стодоларова банкнота и я подаде на Спайро.

— Много благодаря, Арно. Надявам се, че сега ще се научиш да не залагаш срещу банката.

Артемис кимна замислен.

— Онзи в спалнята... трябва да е бил двойник.

— Да. Коста, братовчед ми. Имаме еднаква форма на главата, с малко дребни промени ставаме като две капки вода.

— Значи си нагласил гел-скенера да приема отпечатъка му.

— Само за тази нощ. Исках да видя докъде можеш да стигнеш. Ти си изключително момче, Арти. Никой досега не е стигал до трезора, а не можеш да си представиш колко професионалисти са се опитвали. Очевидно в системата ми има някои недостатъци, за които хората от охраната ще трябва да се погрижат. Как влезе впрочем? Не виждам Коста да е с теб.

— Професионална тайна.

Спайро слезе от ниската платформа, на която беше стъпил.

— Няма значение. Ще прегледаме записите. Има една-две камери, които не си успял да излъжеш. Едно е сигурно: не си успял без чужда помощ. Провери го за слушалки, Арно.

За по-малко от пет секунди Тъпст намери слушалката, победоносно я извади и смачка миниатюрния цилиндър с ботуша си.

Спайро въздъхна.

— Не се съмнявам, Арно, че това малко електронно чудо е струвало повече, отколкото ти би могъл да спечелиш за цял живот. Не знам защо изобщо те държа тук. Наистина не знам.

Тъпст направи гримаса. Зъбите, които носеше в момента, бяха от подсилен плексиглас, пълен до половината със синьо олио. Приличаха на адска машина за морски вълни.

— Съжалявам, господин Спайро.

— След малко ще съжаляваш още повече, приятелю с предизвикателна захапка, защото Бътлър идва.

Тъпст неволно отстъпи назад.

— Не си мисли, че ще ме уплашиш с тия приказки. Бътлър е мъртъв. Видях го как падна.

— Може и да е паднал. Но видя ли го да умира? Ако правилно си спомням последователността на събитията, след като ти стреля по Бътлър, той стреля по теб.

Тъпст докосна белезите на темето си.

— Извадих късмет с този изстрел.

— Късмет? Бътлър се гордее с постиженията си в стрелбата, затова аз не бих казал такова нещо в лицето му.

Спайро се засмя доволно.

— Хлапето си играе с главата ти, Арно. Тринайсетгодишен, а свири на теб като на роял в „Карнеги Хол“. Осъзнай се, човече, нали си професионалист.

Тъпст опита да се вземе в ръце, но призракът на Бътлър го преследваше.

Спайро извади В-куба от стиропоровата му подложка.

— Много е забавно, Арти. Всички тези приказки и заяждане не

означават нищо. Пак спечелих, надхитрих те. За мен всичко това беше игра. Забавление. Твоята малка операция би била много поучителна, ако не беше жалка. Но сега е време да разбереш, че всичко свърши. Ти остана сам, а аз нямам повече време за игри.

Артемис въздъхна — истинско олицетворение на поражението.

— Всичко това е било урок, така ли? Искал си да ми покажеш кой е шефът тук.

— Точно така. Някои хора имат нужда от повече време, за да се научат. Забелязал съм, че колкото по-умен е врагът, толкова по-голямо е егото му. Ти трябваше да разбереш, че не можеш да се мериш с мен и след това да направиш каквото пожелаеш — Спайро сложи костелива ръка на рамото на Артемис. Момчето усещаше тежестта на бижутата по нея. — А сега ме слушай внимателно, хлапе. Искам да отключиш този Куб. Стига игрички. Досега не съм срещал компютърен гений, който да не си оставя вратичка. Сега ще я отвориш, иначе ще престана да се шегувам, а, повярвай ми, едва ли искаш това.

Артемис пое с две ръце червения Куб и се вгледа в плоския му екран. Това беше най-деликатната част от плана. Спайро трябваше да повярва, че отново е надхитрил Артемис Фоул.

— Хайде, Арти. Направи го.

Артемис прокара ръка по пресъхналите си устни.

— Добре. Само една минута.

Спайро го потупа по рамото.

— Аз съм щедър човек. Давам ти две — той кимна на Тъпст. — Стой наблизко, Арно, не искам нашият малък приятел да ни заложи още някой капан.

Артемис седна на масата от неръждаема стомана и свали капака на куба. Бързо размести един заплетен сноп оптични кабели, като откъсна една от нишките. Блокерът за ПНЕ. След по-малко от минута той затвори куба.

Спайро гледаше в очакване с широко отворени очи и в ума му прескачаха мисли за неவிжданo богатство.

— Дано да имаш добри новини, Арти. Искам само добри новини.

Сега Артемис изглеждаше по-примирен, сякаш най-накрая бе осъзнал сериозността на положението си.

— Рестартирах го. Работи. Само че...

Спайро размаха ръце. Гривните му зазвъняха като коледни звънчета.

— Само че какво? Дано да е някоя дреболия!

— Нищо особено. Не си струва дори да го споменавам. Трябваше да премина към версия 1.0, защото версия 1.2 беше кодирана по гласовите ми данни. 1.0 не е толкова сигурна, по-темпераментна е, ако може така да се каже.

— По-темпераментна? Това е кутия, не баба ми!

— Не съм кутия! — обади се Вихрогон, новият глас на Куба, благодарение на премахнатия блокер. — Аз съм чудо на изкуствения интелект! Живея, за да се уча.

— Видя ли какво имах предвид? — безпомощно каза Артемис. Кентавърът щеше да провали всичко. На този етап не биваше да бъдат никакви подозрения у Спайро.

Спайро изгледа Куба, сякаш беше негов подчинен.

— Ще ми се зъбиш ли, господинчо?

Кубът не отговори.

— Трябва да се обръщаш към него по име — обясни Артемис. — Иначе ще отговаря на всеки въпрос, който сензорите му могат да уловят.

— И кое е името му?

Джулиет често използваше термина „дух“. Самият Артемис избягваше такива понятия, макар че в този момент би било подходящо.

— Името му е Куб.

— Добре, Куб. Ще ми се зъбиш ли?

— Ще правя всичко, което процесорът ми позволява.

Спайро потри ръце с детинско самодоволство и гривните му блеснаха като малки вълни в огряно от слънце море.

— Добре, да тестваме тази играчка. Куб, можеш ли да ми кажеш има ли сателити, които следят сградата в момента?

Вихрогон помълча малко. Артемис си представи как кентавърът извиква на екрана си информацията за сателитно проследяване.

— Само един в момента, макар че ако се съди по йонните следи, тази сграда е била поразявана от повече лъчи, отколкото „Милениум Фалкон“*.

[* Корабът на Хан Соло от „Междузвездни войни“. — Бел.прев.]
Спайро хвърли поглед на Артемис.

— Чипът на индивидуалността му е дефектен — обясни момчето.
— Затова се наложи да го прекъсна. Можем да го оправим във всеки момент.

Спайро кимна. Не му се искаше гениалният му изкуствен интелект да се развие до облика на горила.

— Ами какви бяха онези ПНЕ, Куб? — попита той. — Нали ме следяха в Лондон. Сега следят ли ме?

— ПНЕ ли? Това е Пакистанска сателитна телевизия — отвърна Вихрогон, следвайки инструкциите на Артемис. — Показват предимно игри и новини. Няма обхват тук.

— Добре, да забравим за тях. Куб, искам да знам серийния номер на сателита, който ме следи.

Вихрогон погледна на екрана си.

— Момент. САЩ, регистриран на федералното правителство.
Номер ST1147P.

Спайро стисна юмруци.

— Да! Правилно. Вече разполагам с тази информация. Куб, премина теста.

Мултимилиардерът затанцува из трезора, заслепен до вдетиняване от алчността си.

— Казвам ти, Арти, така ми олекна, че се чувствам подмладен!
Иска ми се да сложа фрак и да отида на прием.

— Наистина.

— Не знам откъде да започна. Сам ли да направя пари? Или да откъсна парите на някой друг?

Артемис се усмихна принудено.

— Светът е разтворена мида за теб.

Спайро леко потупа Куба.

— Правилно. Точно така. И аз ще взема всяка перла, която ми предложи.

На вратата на трезора се появиха Плочката и Чипса с насочени пушки.

— Господин С-спайро! — запъна се Плочката. — Това проверка ли е?

Спайро се изсмя.

— А, виж! Кавалерията пристига. С цяла вечност закъснение. Не, не е проверка. И много бих искал да разбера как малкият Артемис е минал покрай вас!

Мускулестият наемник гледаше момчето, сякаш то бе изникнало изневиделица пред очите му. Което за хипнотизирания му мозък беше точно така.

— Не знаем, господин Спайро. Изобщо не сме го видели. Искате ли да пострада при злополука?

Спайро се засмя — кратък злобен лай.

— Ще ви науча на една нова дума, тъпаци. „Заменим“. Вие сте заменими, той — не. Поне засега. Разбрахте ли? Така че стойте тук и се правете на страшни, иначе ще ви сменя с други горили.

Спайро погледна към екрана на Куба, сякаш в стаята нямаше никой друг.

— Предполагам, че са ми останали още двайсет години живот. После светът може да върви по дяволите, изобщо не ме засяга. Нямам семейство, нямам наследници. Нямам причини да мисля за бъдещето. Ще издоя тази планета до последната капка, а с този Куб мога да правя каквото поискам с когото поискам.

— Знам какво щях да направя аз — обади се Плочката. Изглеждаше стъписан от думите, които излизаха от устата му.

Спайро замръзна на място. Не беше свикнал да го прекъсват подчинени от средна ръка.

— Какво щеше да направиш, празна кратуно? — попита той. — Да

си купиш сепаре в „Печените ребърца на Мърв“?

— Не — отговори Плочката. — Щях да натрия носа на ония от „Фонетикс“. Те от години душат около „Спайро Индъстрис“.

Моментът беше напрегнат до нажежаване. Не само защото Плочката бе изказал идея, а защото идеята беше добра.

Тя запали искрици в очите на Спайро. Той мислеше.

— „Фонетикс“. Най-големият ми конкурент. Мразя тези типове. Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да съсипя сбирщината им от второкласни телефонисти. Но как?

Сега дойде ред на Чипса:

— Чувам, че работят върху нов свръхсекретен комуникатор. Батерия със супердълъг живот, нещо такова.

Спайро съвсем се стъписа. Първо Плочката, а сега и Чипса. Току-виж се научили и да четат. И все пак...

— Куб — каза бизнесменът, — искам да проникнеш в базата данни на „Фонетикс“. Копирай схемите на всичките им работни проекти.

— Не мога, шефе. „Фонетикс“ работят в затворена система. В отдела им за разработки няма нито един компютър с достъп до Интернет. Трябва да отида на място.

Еуфорията на Спайро се изпари. Той се приближи към Артемис.

— За какво говори?

Артемис се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Кубът не може да сканира затворена система, ако омнисензорът няма пряк контакт с компютъра или не се намира в непосредствена близост. „Фонетикс“ са такива параноици и толкова се пазят от хакери, че лабораторията им за изследвания и разработки е напълно изолирана, скрита под няколко етажа масивен камък. Няма дори електронна поща. Знаем го, защото и аз съм се опитвал няколко пъти да ги хакна.

— Но Кубът улови сателита, нали?

— Сателитът излъчва. А щом излъчва, Кубът може да го проследи.

Спайро се заигра с веригата на врата си.

— Значи трябва да отида във „Фонетикс“.

— Не е препоръчително — каза Артемис. — Рискът е прекалено

голям заради някаква си лична вендета.

Тъпст пристъпи напред.

— Нека отида аз, господин Спайро. Ще взема плановете.

Спайро извади шепа витамини от кутия с дозатор на колана си и започна да ги дъвче.

— Отлична идея, Арно. Добро предложение. Но аз не искам да предавам Куба в ръцете на никой друг. Кой знае до какви изкушения може да доведе това. Куб, можеш ли да деактивираш охранителната система на „Фонетикс“?

— Може ли джудже да пробие дупка в панталоните си?

— Това пък какво беше?

— Ъ-ъ... нищо. Технически термин. Няма да разберете. Вече съм деактивирал системата на „Фонетикс“.

— А пазачите, Куб? Можеш ли да ги обезвредиш?

— Няма проблем. Мога да активирам от разстояние вътрешната система за сигурност.

— А тя каква е?

— Резервоари с газ във вентилаторите. Приспивателен газ.

Незаконен впрочем, съгласно законите на Чикаго. Но е хитро измислено, без странични ефекти, не може да се проследи. Два часа покъсно неканеният гост се събужда зад решетките.

Спайро се изкиска.

— Тези „Фонетикс“ са такива параноици! Давай, Куб, приспи ги.

— Лека нощ — каза Вихрогон със злорадство, което прозвуча твърде истински.

— Добре. А сега, Куб, от схемите на „Фонетикс“ ни дели само един кодиран компютър.

— Не ме размивай. Още не е измислена толкова кратка единица време, за да измерим бързината, с която ще разбия кода на харддиска им.

Спайро закопча Куба на колана си.

— Знаеш ли, тази машинка започва да ми харесва.

Артемис направи последен, убедително искрен опит да овладее

ситуацията.

— Господин Спайро, наистина не мисля, че идеята е добра.

— Не се съмнявам — изсмя се Джон Спайро и задрънча с бижутата в посока към вратата. — Затова ще дойдеш с мен.

Лаборатории за изследвания и разработки „Фонетикс“,
Промислена зона, Чикаго

Спайро избра един линкълн от големия си гараж. Беше модел от деветдесетте, с фалшив регистрационен номер. Той често го използваше за бягство. Колата беше достатъчно стара, за да не бие на очи, и дори ако полицията успееше да заснеме регистрационния номер, това щеше да я отведе до погрешна следа.

Тъпст паркира срещу главния вход на лабораториите „Фонетикс“. Зад въртящата се стъклена врата се виждаше пазач, седнал зад бюрото си. Арно извади от жабката сгъваем бинокъл. Насочи го към пазача.

— Спи като бебе — обяви горилата.

Спайро го потупа по рамото.

— Добре. Имаме по-малко от два часа. Можем ли да успеем?

— Ако тоя Куб е добър колкото казва, за петнайсет минути ще влезем и ще излезем.

— Той е машина — хладно отбеляза Артемис. — Не някой от напмпаните ти със стероиди колеги.

Тъпст погледна през рамо. Артемис седеше на задната седалка, сгушен между Плочката и Чипса.

— Изведнъж стана много смел.

Артемис сви рамене.

— Какво имам да губя? В края на краищата, едва ли може да стане по-лошо.

До въртящата се врата имаше една обикновена. Кубът активира от разстояние домофона и групата неканени посетители се вмъкна във фойето. Нямахме звънене на аларми, нямаше и взвод от пазачи, които да се втурнат към тях и да ги задържат.

Спайро мина по коридора, окуражен от новия си високотехнологичен приятел и мисълта, че най-после ще докара „Фонетикс“ до фалит. Асансьорът за ограничен достъп оказа съпротива на Куба, колкото ограда от колчета може да спре танк, и скоро Спайро и компания се спуснаха осем етажа по-надолу до секретната лаборатория.

— Слизаме под земята — изкикоти се Плочката. — При костите на динозаврите. Знаете ли, че след милиони и милиарди години динозавърският тор става на диаманти?

Обикновено подобна забележка би се възприела като непростима дързост, но Спайро беше в добро настроение.

— Не, не знаех това, Плочка. Може би трябва да започна да ти плащам в купчини тор.

Плочката реши, че за финансите му ще бъде по-добре, ако отсега нататък си затваря устата.

Самата лаборатория бе защитена със скенер за отпечатьци. Дори нямаше гел. За Куба беше лесна работа да сканира отпечатька на подложката и после да го прожектира на сензора. Липсваше дори код за по-голяма сигурност.

— Просто като фасул — изграчи Спайро. — Трябваше да направя това още преди години.

— Малко благодарност не е излишна — обади се Вихрогон, неспособен да прикрие обидата си. — В края на краищата, аз ви вкарах тук и обезвредих пазачите.

Спайро вдигна кутийката пред себе си.

— Да не те предам за метални отпадъци, Куб, е начин да изкажа благодарността си.

— Пак заповядай — измърмори Вихрогон.

Арно Тъпст надникна в будката на охраната. Навсякъде се въргалияха спящи пазачи, един дори спеше със сандвич в устата.

— Трябва да му се признае, господин Спайро. Страшна работа. „Фонетикс“ ще трябва да се бръкнат и за приспивателния газ.

Спайро погледна към тавана. В тъмното примигваха няколко червени светлинки от камери.

— Куб, налага ли се да минем през стаята с видеото на излизане?

— Няма нужда — отвърна Вихрогон, цар на театралниченето. —

Изтрих всички ви от записа.

Артемис висеше между Плочката и Чипса, които го държаха под мишниците.

— Предател — промърмори той. — Куб, аз ти дадох живот. Аз те създадох.

— Да, само че явно си ме направил по свое подобие, Фоул. *Aurea est potestas.* Златото е могъщество. Аз само правя това, на което си ме научил.

Спайро нежно потупа Куба.

— Обичам го. Този Куб ми е като брат, какъвто никога не съм имал.

— Мислех, че имате брат — каза Чипса озадачен, което не бе обичайно за него.

— Добре де — отвърна Спайро. — Той е братът, когото наистина харесвам.

Сървърът на „Фонетикс“ се намираше по средата на лабораторията. Монолитен харддиск, с кабели като питони, които го свързваха с различни компютри.

Спайро откачи от колана си своя нов най-добър приятел.

— Къде трябва да се намираш, Куб?

— Остави ме на капака на сървъра, омнисензорът ще направи останалото.

Спайро се подчини и след секунди схемите започнаха да примигват на мъничкия екран на В-куба.

— У мен са! — изрева бизнесменът, стиснал победоносно юмруци.

— Това е последният гаден имейл с цени на акции, който получавам от „Фонетикс“.

— Сваляне завършено — доволно обяви Вихрогон. — Имаме всички проекти на „Фонетикс“ за следващите десет години.

Спайро притисна Куба към гърдите си.

— Отлично. Сега мога да пусна наша версия на телефон

„Фонетикс“ преди тях и да изкарам допълнителен милион, преди да направя пари от Куба.

Вниманието на Арно бе привлечено от мониторите на охранителните камери.

— Ъ-ъ-ъ, господин Спайро. Мисля, че имаме ситуация.

— Ситуация? — изръмжа Спайро. — Какво означава това? Вече не си в армията, Тъпст, говори на английски.

Новозеландецът удари с юмрук по един от екраните, сякаш това можеше да промени събитията, които се виждаха на него.

— Искам да кажа, че имаме проблем. Голям проблем.

Спайро сграбчи Артемис за раменете.

— Какво си направил, Фоул? Това да не е някакъв...

Обвинението застина на устните му, преди да го довърши. Спайро бе забелязал нещо.

— Очите ти! Какво ти е на очите? Не са еднакви!

Артемис го удостои с най-зловещата си вампирска усмивка.

— Така те виждам по-добре, Спайро.

Спящият пазач във фойето на „Фонетикс“ изведнъж се опомни. Това беше Джулиет. Тя надникна изпод козирката на шапката си, за да се увери, че Спайро не е оставил никого в коридора.

След залавянето на Артемис в трезора на Спайро Зеленика бе откарала с крилата си двамата от Екип Едно във „Фонетикс“, за да започнат работа по план „Б“.

Разбира се, нямаше никакъв приспивателен газ. Всъщност в сградата имаше само двама пазачи. Единият беше в почивка, другият правеше обиколка на горните етажи. Но Спайро не можеше да знае това. Той бе зает да наблюдава как симулации на роднините на Вихрогон хъркат навсякъде из сградата благодарение на прихващач, поставен във видеосистемата на „Фонетикс“.

Джулиет вдигна телефона на бюрото и набра три цифри.

9... 1... 1.

Спайро внимателно бръкна с два пръста в окото на Артемис и извади ирисовата камера. Разгледа я отблизо и забеляза миниатюрната електрическа верига откъм вдлъбнатата страна.

— Това е електроника — прошепна той. — Поразително. Какво е?

Артемис примигна, за да пропъди една сълза от окото си.

— Нищо. Не си го видял. И мен не си видял в тази сграда.

Лицето на Спайро се изкриви от неприкрита злоба.

— В сградата си, Фоул, и никога няма да излезеш от нея.

Тъпст потупа работодателя си по рамото. Непростима фамилиарност.

— Шефе, господин Спайро! Наистина трябва да видите това.

Джулиет свали сакото на пазач от „Фонетикс“. Отдолу беше облечена с униформа на полицейски командос от Чикаго. Положението в лабораториите за изследвания и разработки можеше да стане напечено и работата ѝ беше да внимава Артемис да не пострада. Тя се скри зад една колона във фоайето и зачака воя на сирените.

Спайро гледаше екраните в лабораторията. Картините се бяха променили. Вече не се виждаха спящи пазачи. Вместо това вървеше запис, на който той и компанията му влизаха във „Фонетикс“. С една-единствена разлика: на екраните нямаше и следа от Артемис.

— Какво става, Куб? — изсъска Спайро. — Нали каза, че ще изтриеш всички ни от записите.

— Излъгах. Вероятно развивам престъпни наклонности.

Спайро фрасна Куба в пода. Машинката остана цяла и невредима.

— Здрав полимер — обясни Артемис, като вдигна микрокомпютъра. — Почти нечуплив е.

— За разлика от теб — отвърна Спайро.

Артемис увисна като кукла в ръцете на Плочката и Чипса.

— Не разбирате ли? Всички сте записани. Кубът работи за мен.

— Голяма работа. Записани сме — и какво? Трябва само да отида в офиса на охраната и да взема записите.

— Няма да е толкова просто.

Спайро все още вярваше, че има начин да се измъкне.

— И защо? Кой ще ме спре? Малко приятелче като теб?

Артемис посочи екраните.

— Не. Малки приятелчета като тях.

Чикагските полицаи бяха донесли цялото оборудване, с което разполагаха, като дори бяха взели назаем някои неща. „Фонетикс“ беше най-големият работодател в града, да не говорим, че неговите представители бяха петимата най-щедри дарители в списъка на Фонда за дарения на полицията. Когато получи обаждането на 911, дежурният сержант вдигна тревога в целия град.

За по-малко от пет минути на вратите на „Фонетикс“ се бяха струпали двайсет униформени полицаи и пълен отряд командоси. Над сградата кръжаха два хеликоптера, а осем снайперисти бяха заели позиции по покривите на съседните сгради. Никой не можеше да напусне района, освен ако беше невидим.

Пазачът на „Фонетикс“ се беше върнал от обиколка и току-що бе забелязал на мониторите неканени посетители. Почти веднага след това той видя група въоръжени униформени полицаи да чукат на вратите.

Човекът ги пусна да влязат.

— Тъкмо смятах да ви се обадя, момчета — каза той. — В трезора има няколко души. Сигурно са прокопали тунел или нещо такова, щото не са минавали покрай мен.

Пазачът, който беше в почивка, се изненада още повече. Тъкмо дочиташе раздела за спорт на „Хералд Трибюн“, когато в стаята влязоха двама мъже с бронирани жилетки и сериозни физиономии.

— Документите — изкомандва единият, който очевидно нямаше време за цели изречения.

Пазачът с трепереща ръка подаде ламинираната си карта.

— Стойте тук, господине — посъветва го другият полицаи.
Нямаше нужда да повтаря.

Джулиет се измъкна иззад колоната и се присъедини към отряда на командосите. Размаха оръжие като останалите и моментално се сля с групата. Операцията им беше прекъсната поради малък проблем. До лабораторията имаше само един път. По асансьорната шахта.

Двама отвориха вратите на лифта с железни лостове.

— Ето какъв е проблемът — каза един командос. — Спрем ли тока, не можем да извикаме асансьора. Ако първо извикаме асансьора, ще изтървем престъпниците.

Джулиет си проправи път с лакти до първите в групата.

— Извинете, сър. Нека се спусна по кабелите. Ще взривя вратите и вие можете да спрете електричеството.

Командирът дори не обмисли предложението й.

— Не. Прекалено опасно е. Престъпниците ще имат достатъчно време да изстрелят стотина патрона в асансьора. Впрочем, коя сте вие?

Джулиет извади от колана си малък десондър. Закачи го за кабела на лифта и скочи в шахтата.

— Аз съм нова — каза тя и се изгуби в тъмнината.

В лабораторията Спайро и компания стояха като хипнотизирани пред мониторите. Вихрогон беше пуснал жива картина от онова, което ставаше на горните етажи.

— Командоси — каза Тъпст. — Хеликоптери. Тежко въоръжение. Как стана така?

Спайро се плесна няколко пъти по челото.

— Капан. Цялата тази работа е капан. Сигурно и Слам Копам работеше за теб?

— Да. Плочката и Чипса също, макар да не го знаеха. Никога нямаше да дойдете тук, ако аз го бях предложил.

— Но как... Как го направи? Невъзможно е.

Артемис погледна към екраните.

— Очевидно е възможно. Знаех, че ще ме чакаш в трезора на кулата „Спайро“. След това трябваше само да се възползвам от омразата ти към „Фонетикс“ и да те подмамя тук, далеч от сградата ти.

— Ако аз загазя, ти ще ме последваш.

— Грешка. Аз изобщо не съм бил тук, записите го доказват.

— Но ти си тук! — изрева Спайро. Нервите му вече не издържаха. Цялото му тяло се тресеше, а устата му обилно пръскаше слюнка. — Трупът ти ще го докаже. Дай ми пистолета, Арно. Ще го застрелям.

Тъпст не можа да скрие разочарованието си, но направи каквото му бе наредено. Спайро с треперещи ръце насочи оръжието към Артемис. Плочката и Чипса бързо се отдръпнаха встрани. Шефът не се славеше с точния си мерник.

— Всичко ми отне! — кресна той. — Всичко!

Артемис беше странно спокоен.

— Ти не разбираш, Джон. Това, което ти казах, е самата истина. Изобщо не съм бил тук — той млъкна, за да си поеме дъх. — И още нещо. Колкото до името ми — Артемис, — прав беше. В Лондон това име обикновено се дава на момичета. Артемида е гръцката богиня на лова. Но от време на време се ражда по някой мъж с дарба на ловец, който получава правото да носи това име. Аз съм такъв мъж. Артемис ловецът. Улових те.

И изведнъж изчезна.

Зеленика следваше по въздуха Спайро и компания по целия им път от кулата „Спайро“ до сградата на „Фонетикс“. Беше получила разрешение за влизане няколко минути по-рано, когато Джулиет се обади да пита за екскурзии за външни лица.

С най-невинен глас Джулиет попита екскурзовода:

— Господине, мога ли да доведа и невидимата си приятелка?

— Разбира се, сладурче — отговори мъжът. — Вземи си и любимото одеялце, ако така ще се чувстваш по-добре.

Вътре бяха.

Зеленика кръжеше непосредствено под тавана, като следеше действията на Артемис долу. Планът на Калното създание бе крайно рискован. Ако на Спайро му бе хрумвало да застреля момчето още в Кулата, всичко щеше да пропадне.

Но точно както Артемис бе предсказал, бизнесменът пожела да злорадства колкото може по-дълго, за да се наслади докрай на гениалната си изобретателност. Но всъщност геният беше не Спайро, а Артемис. Той бе замислил цялата операция от начало до край. Негово беше дори хрумването да се хипнотизират Плочката и Чипса. Много важно бе някой да подхвърли идеята за влизане с взлом във „Фонетикс“.

Когато вратата на асансьора се отвори, Зеленика вече чакаше със заредено оръжие и набеязани мишени. Но не биваше да предприема нищо. Чакаше сигнала.

Артемис проточваше времето. Мелодраматичен до самия край. И точно когато Зеленика се готвеше да зареже плана и да открие огън, той каза:

— Аз съм такъв мъж. Артемис ловецът. Улових те.

„Артемис ловецът“. Това беше паролата.

Зеленика натисна ръчния контрол за управление на крилата и се спусна до височина три стъпки. Закачи Артемис с въже за Лунния си пояс, после метна пред него лист камуфлажно фолио. За всички в стаята момчето сякаш изчезна.

— Нагоре — каза феята, макар че Артемис не можеше да я чуе, и отвори докрай клапана на газта. За по-малко от секунда те се озоваха на сигурно място между кабелите и тръбите, които минаваха под тавана.

Отдолу Джон Спайро изгуби ума и дума.

Той примигна. Момчето бе изчезнало! Просто изчезнало!

Невъзможно. Та той беше Джон Спайро! Никой не можеше да надхитри Джон Спайро!

Бизнесменът се обърна към Плочката и Чипса, като яростно размахваше оръжието.

— Къде е?

— Ъ? — в съвършен унисон отвърнаха двамата. При това не бяха репетирали.

— Къде е Артемис Фоул? Какво направихте с него?

— Нищо, господин Спайро. Просто си стояхме и се тупахме по раменете.

— Фоул каза, че работите за него. Така че ми го върнете.

Плочката размишляваше. Тази операция наподобяваше бъркане на бетон в бетонобъркачка.

— Внимавайте, господин Спайро, оръжията са опасни. Особено оня край с дупката.

— Не сме свършили, Артемис Фоул! — закрещя Спайро към тавана. — Ще те намеря. Никога няма да се отървеш. Имаш думата на Джон Спайро. Моята дума!

Той започна да стреля напосоки, като дупчеше монитори, вентилатори и тръби. Един куршум мина на метър от Артемис.

Плочката и Чипса не бяха съвсем наясно какво става, но решиха, че ще бъде забавно да се присъединят. Извадиха оръжия и започнаха да стрелят из лабораторията.

Тъпст реши да не участва. За него трудовият му договор бе изтекъл. Спайро не можеше да се измъкне и всеки трябваше да се спасява поединично. Арно отиде до стената и започна да пори металната облицовка с електрическа отвертка. Една част падна и зад нея се показа петсантиметров луфт за кабели, а отдолу — здрав бетон. Бяха уловени в капан.

Зад него вратата на асансьора издрънча.

Джулиет беше приклепнала в шахтата на асансьора.

— Измъкнахме се — каза Зеленика в микрофона си. — Но Спайро стреля из лабораторията.

Джулиет се намръщи. Господарят ѝ беше в опасност.

— Зашемети ги с неутрино.

— Не мога. Ако при идването на полицията Спайро е в

безсъзнание, може да каже, че са го натопили.

— Добре. Влизам.

— Не. Чакай командосите.

— Няма. Обезвреди оръжията. Останалото остави на мен.

Сламчо беше дал на Джулиет шишенце скален абразив. Тя изля малко върху капака на асансьора и той се стопи като парче масло в тиган. Джулиет скочи в кабината, като приклепна ниско долу за всеки случай, ако на Тъпст му хрумнеше да стреля по асансьора.

— На три.

— Джулиет!

— Влизам на три.

— Добре.

Джулиет посегна към копчето за отваряне на вратата.

— Едно.

Зеленика извади неутриното си и набеляза четирите мишени в системата за прицелване на визьора си.

— Две.

За по-точна стрелба тя свали щита си, защото вибрацията можеше да отклони изстрелите. За няколко секунди ѝ се наложи да се скрие зад фолиото на Артемис.

— Три.

Джулиет натисна копчето.

Зеленика произведе четири изстрела.

Артемис разполагаше с по-малко от минута. По-малко от минута, докато Зеленика набелязваше Спайро и компания, за да ги обезоръжи. Обстановката далеч не беше благоприятна — писъци, изстрели и пълен хаос. Но все пак какъв по-добър момент от този, за да изпълни последната част от плана си? Решаваща част.

В секундата, когато Зеленика свали щита си, за да стреля, Артемис издърпа от Куба мъничка клавиатура и започна да трака. За секунди проникна в банковите сметки на Спайро — общо трийсет и седем,

разхвърляни по банкови институции от остров Ман до Кайманите. След като множеството номера на сметки бяха изписани, Артемис получи достъп до всеки таен авоар.

Кубът бързо пресметна общата сума: 2,8 милиарда американски долара, без да се броят множеството депозитни кутии, чието съдържание беше недостъпно по Интернет. 2,8 милиарда долара. Достатъчно, за да възстановят статута на Фоул като едно от петте най-богати ирландски семейства.

И точно когато щеше да завърши прехвърлянето, Артемис си спомни думите на баща си. Бащата, завърнал се при него благодарение на феиния народ...

„... А ти, Арти? Ще извървиш ли този път с мен? Когато настъпи моментът, ще се възползваш ли от възможността да станеш герой?...“

Наистина ли имаше нужда от милиарди долари?

Разбира се, че имаше. *Aurea est potestas.* Златото е могъщество.

Така ли? Ще се възползваш ли от възможността да станеш герой? Да промениш нещата.

Понеже не можеше да изкрещи, Артемис вдигна очи и стисна зъби. Е, ако ще става герой, нека поне бъде добре платен герой. Той бързо си удържа десет процента от 2,8 милиарда и изпрати останалото на „Амнести Интернешънъл“. Направи превода необратим за всеки случай, ако по-късно се размекнеше.

Не беше приключил. Имаше още едно добро дело, което трябваше да свърши. Успехът на начинанието зависеше от това доколко Вихрогон се беше увлякъл в шоуто, за да забележи, че Артемис прониква в системата му.

Той отвори сайта на ПНЕ и започна да разбива паролата. За всеки знак отиваха по десет ценни секунди, но не след дълго момчето сърфираше из микросайтовете на Нисшите елементи. Намери това, което търсеше, сред досиетата на престъпниците. Пълното досие на Сламчо Челюстокопач. Оттам не беше трудно да стигне по електронен път до първата заповед за обиск в пещерата на джуджето. Артемис промени датата на заповедта така, че да се отнася за деня след

задържането на Сламчо. Това правеше всички заповеди за задържане и присъди недействителни. Един добър адвокат можеше за нула време да го изкара от затвора.

— Още не съм приключил с теб, Сламчо Челюстокопач — прошепна Артемис, излезе от мрежата и закопча Куба за колана на Зеленика.

Джулиет влезе в стаята като вихрушка. Плитката ѝ с нефритения пръстен на края се мятеше зад нея като червей на въдица.

Бътлър никога не би рискувал така, тя знаеше това. Щеше да измисли някакъв съвършено прост, сигурен план, поради което и имаше синя диамантена татуировка, а Джулиет нямаше. Е, може би не държеше да има. Може би искаше да живее свой живот.

Тя бързо прецени ситуацията. Зеленика се бе прицелила съвсем точно. Двете горили потриваха обгорените си ръце, а Спайро тропаше с крака като разглезено дете. Само Тъпст лежеше на земята и посягаше към оръжието си.

Макар че се бе подпрял на ръце и колене, телохранителят беше почти на нивото на очите ѝ.

— Няма ли да ми позволиш да се изправя? — попита той.

— Не — отвърна Джулиет и размаха плитката си с нефритения пръстен като камъка, повалил Голиат. Ударът улучи Тъпст точно по хрущяла на носа, като го счупи и го заслепи за минута-две. Достатъчно време за чикагските полицаи да слязат по шахтата.

Тъпст вече беше извън играта. Джулиет очакваше да изпита удовлетворение, но единственото чувство, което я изпълваше, беше тъга. Насилието не носеше радост.

Плочката и Чипса решиха, че трябва да направят нещо. Може би ако обезвредяха момичето, щяха да получат премия от господин Спайро. Те се приближиха към Джулиет със стиснати юмруци.

Момичето размаха показалец.

— Недейте, момчета. Време е да си лягате.

Телохранителите не ѝ обърнаха внимание и я обградиха.

— Казах, че е време да си лягате.

Реакция отново не последва.

— Трябва да използваш точните думи, с които съм ги хипнотизирала — каза Зеленика в ухото ѝ.

Джулиет въздъхна.

— Щом трябва. Добре, господа, Барни каза да си лягате.

Плочката и Чипса заспаха, преди още да са докоснали земята.

Оставаше само Спайро, а той беше твърде зает да сипе заплахи.

Продължи да крещи дори след като отрядът командоси му сложи белезниците.

— Ще говорим в базата — отсече командирът на Джулиет. — Вие застрашихте своя живот и живота на другарите си.

— Да, сър — отвърна Джулиет с разкаяние. — Не знам какво ми стана, сър.

Тя погледна нагоре. Малко облаче мъгла плуваше към асансьорната шахта. Господарят беше спасен.

Зеленика прибра оръжието и сложи щита си.

— Време е да тръгваме — каза тя в микрофона, чиято мощност на звука беше нагласена на минимум.

Феята грижливо опакова Артемис в листа камуфлажно фолио, като се увери, че нито един пръст не стърчи навън. Много важно беше да излязат, докато асансьорът е празен. След като пристигнеха хората от криминалната лаборатория и журналистите, и най-слабото трептене на въздуха можеше да попадне на нечия филмова лента.

Докато прелитаха през стаята, полицаите извеждаха Спайро от помещението. Най-последно бизнесменът се беше успокоил.

— Това е капан — твърдеше той с най-невинен тон. — Моите адвокати ще ви попилеят.

Артемис не можа да устои на изкушението да прошепне в ухото му:

— Сбогом, Джон. Никога повече не се забърквай с генийчета. Спайро зави като обезумял вълк.

Сламчо чакаше до тротоара срещу лабораториите „Фонетикс“, седнал зад волана на караваната като пилот от „Формула 1“. Беше сложил на седалката оранжева щайга, като за едното му стъпало имаше вързана малка планка. Другият край на планката беше подключен към педала за газта.

Джулиет нервно огледа приспособлението.

— Не трябва ли да си отвържеш крака? Ако се наложи да натиснеш спирачките.

— Спирачките ли? — изсмя се Сламчо. — За какво са ми спирачки? Не съм на изпит за шофьорска книжка.

В задната част на караваната Артемис и Зеленика едновременно посегнаха към предпазните колани.

Глава 11: Невидимият човек

Имението Фоул

Пристигнаха в Ирландия без сериозни произшествия, макар че Сламчо направи петнайсет опита да избяга от Зеленика, включително в лиъра, където го намериха в тоалетната с парашут и шишенце скален абразив. След това феята не го изпусна от поглед нито за миг.

Бътлър ги чакаше на входа на имението.

— Добре дошли. Радвам се да видя всички ви живи и здрави. А сега трябва да се сбогувам с вас.

Артемис сложи ръка върху неговата.

— Приятелю, не си в състояние да ходиш никъде.

Бътлър беше категоричен.

— Последна задача, Артемис. Нямам избор. Чувствам се като Пилат, който си измива ръцете. А и вече съм по-добре.

— Тъпст?

— Да.

— Но той е в затвора — възрази Джулиет.

Бътлър поклати глава.

— Вече не.

Артемис видя, че телохранителят му е непреклонен.

— Поне вземи Зеленика със себе си. Може да ти бъде от помощ.

Бътлър намигна на феята.

— Разчитах на това.

Чикагската полиция бе напъхала Арно Тъпст в арестантски фургон с двама полицаи. Решиха, че двама са достатъчни, след като арестантът е с белезници. По-късно съжалиха, когато откриха фургона на шест мили южно от Чикаго, полицаите закопчани с белезници, а от заподозрения — нито следа. Ако цитираме доклада на сержант Иги Лебовски: „Заподозреният разкъса белезниците, сякаш бяха гирлянди. Връхлетя ни като парен локомотив. Нямахме никакъв шанс.“

Но Арно Тъпст не се беше измъкнал невредим. Гордостта му беше сериозно пострадала. Той знаеше, че слухът за унижението му бързо ще обиколи всички в бранша. Както по-късно писа Свинския търбух Ларю в сайта си за наемници, „Арно се остави да го преметне едно сополиво хлапе“. Тъпст беше съвсем наясно, че всеки път, щом влезе в стая с мускулести момчета, ще чува подмятания по свой адрес, освен ако не накара Артемис Фоул да си плати.

Той знаеше още, че само след минути Спайро ще даде адреса му на чикагската полиция, затова пъкна в един сак няколкото си чифта зъби и скочи в автобуса за летище „О’Хеър“.

Тъпст със задоволство установи, че властите още не са замразили кредитната карта от фирмата на Спайро, и я използва, за да си купи билет първа класа за полета на Британските авиолинии до лондонското летище „Хийтроу“. Оттам щеше да стигне до Ирландия с ферибот от Рослеър като един от многото туристи, които пътуваха до земята на феите.

Планът не бе особено сложен и може би щеше да проработи, ако

не беше едно обстоятелство: паспортният служител на летище „Хийтроу“ по случайност се оказа Сид Дажбс, бивша зелена барета, служил заедно с Бътлър като охрана в Монте Карло. Още щом Тъпст отвори уста, в главата на Дажбс зазвъня аларма. Човекът пред него напълно отговаряше на описанието, което Бътлър му бе изпратил по факс. Чак до странните зъби, пълни със синьо олио и вода. Дажбс натисна един бутон под бюрото си и за секунди охраната отне паспорта на Тъпст, след което го отведе в стая за разпит.

След като заподозреният беше арестуван, служителят от паспортното гише извади мобилния си телефон и набра международен номер. Чуха се две позвънявания.

— Имение Фоул.

— Бътлър? Обажда се Сид Дажбс от „Хийтроу“. Тук пристигна един човек, който може би те интересува. Със смешни зъби, татуировки по врата, новозеландски акцент. Преди няколко дни получихме факс от Джъстин Бар, следовател в Скотланд Ярд. Пише, че можеш да идентифицираш заподозрения.

— Още ли е при вас? — попита икономът.

— Да. Лежи в една от стаите ни за задържане. В момента го проверяват.

— Колко време ще отнеме?

— Най-много два часа. Но ако е професионалист, както казваш, компютърната проверка няма да доведе до нищо. Трябват ни самопризнания, за да го предадем на Скотланд Ярд.

— След трийсет минути ще те чакам в залата за пристигащи, точно под централното електронно табло — каза Бътлър и прекъсна връзката.

Сид Дажбс гледаше учуден мобилния си телефон. Как би могъл Бътлър да пристигне за трийсет минути, след като се намираше в Ирландия? Така или иначе, това не беше важно. Сид знаеше само, че преди години в Монте Карло Бътлър неведнъж бе спасявал живота му. И сега беше време той да му се отплати.

Трийсет и две минути по-късно Бътлър се появи в залата за пристигащи.

Докато си стискаха ръцете, Сид Дажбс го огледа.

— Изглеждаш ми променен. Остарял.

— Многого битки си казват думата — каза Бътлър с ръка на гърдите, които го боляха. — Мисля, че е време да се пенсионирам.

— Има ли смисъл да те питам как дойде?

Бътлър оправи вратовръзката си.

— Не. По-добре да не знаеш.

— Разбирам.

— Къде е нашият човек?

Дажбс го поведе към задната част на сградата покрай тълпите от туристи и таксиметрови шофьори.

— Оттук. Не си въоръжен, нали? Вярно е, че сме приятели, но тук не се допускат хора с оръжие.

Бътлър разтвори широко сакото си.

— Не се тревожи. Знам правилата.

Те взеха служебния асансьор за два етажа и тръгнаха по слабо осветен коридор, който сякаш нямаше край.

— Пристигнахме — каза накрая Сид и посочи един стъклен прозорец. — Тук е.

Стъклото представляваше еднопосочна преграда. Бътлър видя Арно Тъпст да седи на малка маса и нетърпеливо да барабани с пръсти по гладката ѝ повърхност.

— Той ли е? Това ли е човекът, който стреля по теб в Найтсбридж?

Бътлър кимна. Несъмнено беше той. Същото нахално изражение. Същите пръсти, които дръпнаха спусъка.

— Разпознаването от свидетел е важно, но все още имаме неговата дума срещу своята, а да ти призная, не ми изглеждаш прострелян.

Бътлър сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Дали не може...

Дажбс дори не го остави да довърши.

— Не. Не можеш да влезеш при него. Абсолютно забранено е. Ще

ме уволнят, а дори да изтръгнеш самопризнания, те няма да издържат в съда.

Бътлър кимна.

— Разбирам. Имаш ли нещо против да поостана малко? Искам да видя какво ще стане.

Дажбс веднага се съгласи, успокоен, че Бътлър не е твърде настоятелен.

— Няма проблем. Остани колкото искаш. Но трябва да ти взема пропуск.

Той тръгна по коридора, но след малко се обърна.

— Не влизай вътре, Бътлър. Направиш ли го, ще го изпуснем. Пък и навсякъде има камери.

Бътлър се усмихна, за да разсее подозренията му. Нещо, което не правеше твърде често.

— Не се тревожи, Сид. Няма да ме видиш в онази стая.

Дажбс въздъхна.

— Добре. Хубаво. Просто понякога се тревожа, като ме гледаш по този начин.

— Сега съм друг човек. По-зрял съм.

Дажбс се засмя.

— Да бе!

Той сви зад ъгъла, като смехът му продължи да отеква във въздуха. Едва се обърна и Зеленика свали щита си.

— А камерите? — промърмори телохранителят.

— Проверих йонните лъчи. Тук не ме ловят — тя извади от раницата си камуфлажно фолио и го разстла на пода. После закачи прихващач на един от кабелите, които влизаха в стената на съседната стая.

— Добре — каза Зеленика, заслушана в гласа на Вихрогон, който говореше в ухото ѝ. — Готови сме. Вихрогон е изтрил данните ни от записите. Сега сме неуловими за камерите и микрофоните. Знаеш ли какво да правиш?

Бътлър кимна. И преди го бяха правили, но като всеки войник

Зеленика имаше нужда от повторна проверка.

— Сега пак ще си сложа щита. Изчакай една секунда, после се загърни във фолиото и направи каквото трябва. Имаш най-много две минути, докато приятелят ти се върне. После ще се оправяш сам.

— Разбрано.

— Успех — каза Зеленика и с трептене излезе от видимата част на спектъра.

Бътлър изчака секунда, после направи две крачки вляво. Вдигна фолиото и го наметна на главата и раменете си. За случайния наблюдател телохранилителят беше невидим. Но ако някой стоеше отвън в коридора, можеше да забележи ръцете или краката на иконома, които стърчаха от фолиото. Най-добре беше да побърза. Той се приближи към вратата на съседната стая и влезе.

Арно Тъпст не се тревожеше особено. Обичайна проверка. За бога, колко време могат да те държат под арест заради някакви си зъби? Не много, това е сигурно. Може би имаше начин да осъди британското правителство за нанесени морални щети и после да се прибере у дома в Нова Зеландия.

Вратата се откряна на трийсетина сантиметра, после се затвори. Тъпст въздъхна. Стар следователски трик. Оставяш заподозрения да се поти няколко часа, после отваряш вратата, за да си помисли, че спасението е близо. След като никой не влезе, заподозреният се отчайва още повече. още повече се доближава до момента на пречупването.

— Арно Тъпст — прошепна глас сякаш от нищото.

Тъпст престана да барабани с пръсти и се изпъна на стола.

— Какво е това? — изръмжа той. — Тонколони ли има? Голяма глупост, момчета. Абсолютна глупост.

— Дошъл съм за теб — каза гласът. — Искам да си разчистим сметките.

Арно Тъпст познаваше този глас. Чуваше го насън, откакто хлапето в Чикаго го бе предупредило, че Бътлър ще се върне. Беше

направо смешно: призраци не съществуваха. Но в погледа на Артемис Фуол имаше нещо, което караше хората да вярват на всяка негова дума.

— Бътлър? Ти ли си?

— А — обади се гласът, — значи ме помниш.

Арно колебливо пое дъх, за да се овладее.

— Не знам какво става тук, но няма да се хвана. Какво, да не очаквате да ревна само защото сте хванали някой със същия глас като на... един човек, когото познавах?

— Не е номер, Арно. Аз съм тук.

— Как не. Щом си тук, защо не те виждам?

— Сигурен ли си, че не ме виждаш, Арно? Погледни внимателно.

Очите на Тъпст се защураха из стаята. Нямахше никой. Никой. Беше напълно сигурен. Само в ъгъла се виждаше облак въздух, който приличаше на отражение, нещо като плаващо огледало.

— А, видя ме.

— Нищо не виждам — отвърна Тъпст с треперещ глас. — Виждам само някаква мъгла. Може да е от вентилатор или нещо такова.

— О, така ли? — каза Бътлър и отметна камуфлажното фолио. На Тъпст се стори, че икономът е влязъл в стаята от въздуха. Новозеландецът скочи на крака, като обърна стола на земята.

— О, боже! Какво си ти?

Бътлър леко присви колене, готов да скочи. Вярно, беше остарял. По-бавен. Но феината магия му помагаше да реагира бързо, а и беше далеч по-опитен от Тъпст. Джулиет с радост би свършила тази работа вместо него, но някои неща Бътлър трябваше да направи сам.

— Аз съм твой водач, Арно. Дойдох да те отведа у дома. Много хора очакват да те видят.

— У-у дома? — заекна Тъпст. — Какво искаш да кажеш с това „у дома“?

Бътлър пристъпи напред.

— Знаеш, Арно. У дома. Там, накъдето отдавна си се запътил. Там, където си изпратил много други. Включително и мен.

Тъпст размаха треперещ пръст.

— Не се приближавай! Веднъж вече те убих, мога да го направя пак.

Бътлър се разсмя. Звукът не беше от приятните.

— Точно тук грешиш, Арно. Не можеш да ме убиеш повторно. Пък и смъртта не е кой знае какво в сравнение с онова, което идва после.

— Което идва после...

— Адът, Арно — каза Бътлър. — Видях го с очите си и, повярвай ми, ти също ще го видиш.

Тъпст повярва: в края на краищата Бътлър се беше появил от нищото.

— Не знаех — захлипа Арно. — Не вярвах. Никога нямаше да те убия, Бътлър. Просто изпълнявах нарежданията на Спайро. Нали го чу как ми нареди. Аз бях само железен човек, винаги съм бил такъв.

Бътлър сложи ръка на рамото му.

— Вярвам ти, Арно. Просто си изпълнявал нареждания.

— Така е.

— Но това не е достатъчно. Трябва да очистиш съвестта си. Не го ли направиш, ще трябва да те взема със себе си.

Очите на Тъпст се зачервиха от плач.

— Как? — попита той. — Как да го направя?

— Признай греховете си в полицията. Нищо не крий. Иначе ще се върна.

Тъпст закима енергично. Затворът беше за предпочитане пред другото.

— Помни, че те наблюдавам. Това е единственият ти шанс да се спасиш. Не се ли възползваш, ще се върна.

Изкуствените зъби на Тъпст паднаха от устата му и се търкулнаха на пода.

— Не те т'еводи. Т'е п'идная. Обет'авам.

Бътлър вдигна камуфлажното фолио и се скри под него.

— Погрижи се да го направиш, иначе ще плащаш в ада.

Той излезе в коридора и пъкна фолиото под сакото си. След

секунди Сид Дажбс се появи с пропуск в ръка.

Той забеляза Арно Тъпст да стои като вкаменен наред стаята.

— Какво направи, Бътлър? — попита Сид.

— Нищо. Прегледай записите. Той просто откачи и започна да си говори сам. Крещеше, че иска да признае.

— Да признае? Просто така?

— Знам, че звучи странно, но точно така стана. На твое място щях да се обадя на Джъстин Бар в Скотланд Ярд. Имам чувството, че самопризнанията на Тъпст ще помогнат за разплитането на много случаи.

Дажбс подозрително присви очи.

— Защо имам чувството, че знаеш повече, отколкото казваш?

— Претърси ме — каза Бътлър. — Но чувствата не са доказателствен материал, а записите от камерите ще покажат, че изобщо не съм стъпвал в онази стая.

— Сигурен ли си, че ще покажат точно това?

Бътлър забеляза трептящия въздух над рамото на Сид Дажбс.

— Сигурен съм — отговори икономът.

Глава 12: Заличаване на паметта

Имението Фоул

Връщането от „Хийтроу“ отне около час поради особено силната турбулентност и източния вятър над хълмовете на Уелс. Когато Зеленика и Бътлър най-после се приземиха в имението Фоул, ПНЕ вече беше струпала оборудването за заличаване на паметта на централната алея, използвайки прикритието на нощта.

Бътлър се откачи от Лунния пояс и се подпря на ствола на една бреза.

— Добре ли си? — попита Зеленика.

— Добре съм — отвърна телохранителят, като разтриваше гърдите си. — От кевлара е. Върши работа, ако някой стреля по теб с малък

калибър, но страшно пречи на дишането.

Зеленика прибра механичните си крила.

— Отсега нататък трябва да живееш по-спокойно.

Бътлър забеляза как един пилот от ПНЕ блъсна бентлитото на Фоул, докато се мъчеше да паркира совалката си в двойния гараж.

— Да живея спокойно — промърмори той и тръгна към гаража. — Де да можех.

След като стресна дребничкия пилот, Бътлър се запъти към кабинета. Артемис и Джулиет вече го чакаха. Джулиет прегърна брат си толкова силно, че изкара въздуха от дробовете му.

— Добре съм, сестричке. Феите са се погрижили да живея поне сто години. Още дълго ще мога да те наглеждам.

Артемис заговори делово:

— Как се справи, Бътлър?

Икономът отвори един сейф в стената зад климатика.

— Много добре. Набавих всичко по списъка.

— А какво стана със специалната поръчка?

Бътлър сложи на бюрото шест мънички контейнера.

— Моят човек в Лимърик изпълни указанията буква по буква.

Откакто работи в този бранш, никой досега не му е поръчвал подобно нещо. Поставени са в специален разтвор, който предпазва от корозия. Слоевете са толкова тънки, че щом влязат във взаимодействие с въздуха, веднага започват да се окисляват, затова предлагам да ги сложим в последния момент.

— Отлично. По всяка вероятност аз единствен ще се нуждая от тях, но нека все пак приготвим всичките.

Бътлър хвана златната монетка за кожената връзка.

— Копирах дневника ти и феините файлове на лазерен минидиск, после го позлатих. Боя се, че няма да издържи на по-обстойна проверка, а ако златото се стопи, информацията на диска ще бъде унищожена.

Артемис окачи монетката на врата си.

Би трябвало да свърши работа. Остави ли фалшиви следи?

— Да. Изпратих имейл, който още не съм отварял и наех няколко

мегабайта в един интернет сайт. Освен това си позволих да зароя една капсула в градината.

Артемис кимна.

— Добре. Не се бях сетил за това.

Бътлър прие комплимента, макар че не вярваше да е така. Артемис се сещаше за всичко.

Джулиет се намеси в разговора:

— Знаеш ли, Артемис, може би просто трябва да забравиш всичко. Остави феите на мира.

— Тези спомени са част от мен — отвърна Артемис.

Той огледа шишенцата на бюрото и избра две от тях.

— Да започваме. Сигурен съм, че Народът няма търпение да заличи паметта ни.

Техническият екип на Вихрогон се беше настанил в залата за съвещания и сглобяваше сложна верига от електроди и оптични кабели. Всеки кабел беше свързан с плазмен екран, който конвертиреше мозъчните вълни в двоичен код. Казано на прост език, Вихрогон можеше да прочете като книга спомените на хората и да изтрие онова, което не биваше да остава в тях. Най-забележителното в този процес бе способността на човешкия мозък да създаде алтернативни спомени за запълване на белите петна.

— Можем да заличим паметта ви и с полево оборудване — започна да обяснява Вихрогон, след като пациентите се събраха. — Но то служи само за грубо заличаване. Премахва всичко, което се е случило през последните осемнадесет месеца. Това може сериозно да засегне емоционалното ви развитие, да не говорим за коефициента ви на интелигентност. Затова по-добре да използваме лабораторно оборудване и да премахнем само спомените, свързани с Народа. Естествено, ще се наложи да заличим от паметта ви всички дни, които сте прекарвали в компанията на феи. Не можем да рискуваме.

Артемис, Бътлър и Джулиет седяха около масата. Гноми от

поддръжката мажеха слепоочията им с дезинфектант.

— Има нещо, което ме безпокои — каза Бътлър.

— Не ми казвай — прекъсна го кентавърът. — Възрастта ти, нали?

Бътлър кимна.

— Много хора ме познават като четиридесетгодишен човек. Не можеш да изтриеш спомените на всички.

— Помислил съм за това преди теб, Бътлър. Докато си в безсъзнание, ще направим лазерен пилинг на лицето ти. Ще махнем част от мъртвата кожа. Дори сме довели пластичен хирург, който ще инжектира освежител в челото ти, за да изглади бръчките.

— Освежител?

— Мастна тъкан — обясни Вихрогон. — Извличаме я от едно място и я инжектираме в друго.

Бътлър не остана въодушевен от идеята.

— Тази мастна тъкан... Не я извличате от задника, нали?

Вихрогон се засуети.

— Е, не от твоя задник.

— Би ли ми обяснил?

— Проучванията показват, че от всички феини създания джуджетата живеят най-дълго. В тунелите има един миньор, който е на над две хиляди години. Не си ли чувал израза „гладък като задник на джудже“?

Бътлър блъсна един техник, който се опитваше да прикачи електрод към главата му.

— Искаш да ми кажеш, че ще инжектирате в главата ми мастна тъкан от задник на джудже?

Вихрогон сви рамене.

— Младостта си има цена. По западното крайбрежие има феи, които плащат цяло състояние за подобни процедури.

Бътлър процеди през зъби:

— Аз не съм фея.

— Освен това сме донесли гел за трайно боядисване на коса, ако в бъдеще решиш да си пуснеш, и малко кожен пигмент за гърдите ти —

припряно обясни кентавърът. — Когато се събудиш, отвън ще бъдеш млад, а отвътре — стар.

— Хитро — отбеляза Артемис. — Очаквах да измислите нещо такова.

Зеленика влезе заедно със Сламчо. Джуджето беше с белезници и гледаше много жално.

— Наистина ли е необходимо — захленчи то — след всичко, което преживяхме?

— Не искам да ми отнемат значката — отвърна Зеленика. — Началникът каза да се върна с теб или изобщо да не се връщам.

— Какво още трябва да направя? Нали дарих мастна тъкан?

Бътлър затвори очи.

— Моля ви се, не.

Джулиет се подсмихна.

— Не се тревожи, Дом. Нали няма да помниш нищо.

— Приспете ме — каза Бътлър. — По-бързо.

— Не искам да говорим за това — промърмори Сламчо, като направи опит да се почеше по задника.

Зеленика разкопча белезниците на джуджето, но застана на ръка разстояние от него.

— Искаше да се сбогуваш, така че давай — тя побутна Сламчо. — Сбогувай се.

Джулиет му намигна.

— Сбогом, смрадливец такъв.

— И на теб, миризливке.

— Друг път не дъвчи бетонни стени.

— Никак не е смешно — отвърна Сламчо и направи гримаса.

— Кой знае, може отново да се видим.

Сламчо кимна към техниците, които се ровеха в компютрите си.

— Ако се видим, ще ти е за пръв път, благодарение на тях.

Бътлър коленичи, за да се изравни с джуджето.

— Грижи се за себе си, приятелю. Пази се от гоблини.

Сламчо потръпна.

— Няма нужда да ми го казваш.

На екран, внесен от служител на ПНЕ, се появи лицето на подполковник Кореноплод.

— Остава само да се ожените! — излая той. — Не знам защо сте се разхленчили. След десет минути дори няма да си спомняте името на този престъпник!

— Имаме връзка с началника — с малко закъснение съобщи един техник.

Сламчо погледна в миниатюрната камера под екрана.

— Юлиус, моля те. Не разбираш ли, че тези хора дължат живота си на мен? Това е вълнуващ момент за тях.

Червеният тен на Кореноплод се подсилваше от лошата връзка.

— Изобщо не ми пука за вълнуващите ви моменти, от мен се иска да се уверя, че заличаването на паметта е минало гладко. Доколкото познавам нашия приятел Фоул, сигурно пак е намислил нещо.

— Стига, подполковник — каза Артемис. — Тази подозрителност е обидна.

Но ирландското момче едва прикриваше усмивката си. Всички предполагаха, че е скрил някой предмет, който да отключи спомените му, и от служителите на ПНЕ се очакваше да го намерят. Това бе последната им задача от операцията.

Артемис стана и се приближи към Сламчо Челюстокопач.

— Сламчо, от всички феи най-много ще ми липсваш. Заедно ни очакваше такова бъдеще!

Сламчо сякаш се трогна.

— Вярно е. С твоя ум и моите способности.

— Да не говорим за липсата ви на морал — намеси се Зеленика.

— Никоя банка на планетата нямаше да бъде в безопасност — продължи джуджето. — Колко пропуснати възможности!

Артемис положи максимални усилия да изглежда искрен. Това бе от решаващо значение за следващия етап от плана.

— Сламчо, знам, че рискува живота си, когато предаде фамилията Антонели, затова бих искал да ти дам нещо.

В съзнанието на Сламчо изплуваха видения за тръстове и офшорни сметки.

— Няма нужда. Наистина. Макар че постъпката ми беше много смела и се изложих на смъртна опасност.

— Тъкмо затова — каза Артемис и свали златния медальон от врата си. — Знам, че не е достатъчно, но за мен означава много. Искан да го задържа, но осъзнах, че след няколко минути няма да ми напомня за нищо. Бих искал ти го вземеш. Мисля, че и Зеленика би искала. Малък спомен за приключенията ни.

— Леле! — възкликна Сламчо, след като пое медальона. — Половин унция злато. Страхотно. Направо разби банката, Артемис. Артемис стисна ръката на джуджето.

— Не всичко е въпрос на пари, Сламчо.

Кореноплод източи врат, за да вижда по-добре.

— Какво е това? Какво даде той на престъпника?

Зеленика грабна медальона и го вдигна пред камерата.

— Просто една златна монетка, подполковник. Лично аз я бях дала на Артемис.

Вихрогон погледна към монетката.

— С един куршум — два лепкави червея. Медальонът можеше да отключи спомените му. Не много вероятно, но възможно.

— А вторият лепкав червей?

— Сламчо ще има какво да си спомня в затвора.

Кореноплод помисли няколко секунди.

— Добре. Може да го задържи. Сега вкарайте престъпника в совалката и да приключваме. След десет минути имам събрание на Съвета.

Зеленика изведе Сламчо и Артемис осъзна, че наистина му е мъчно от раздялата с джуджето. Нещо повече, съжаляваше, че споменът за приятелството им би могъл да изчезне завинаги.

Техниците се спуснаха като мухи на мед. След секунди всички човеци в стаята имаха електроди по главите и китките. Всеки чифт електроди минаваше през невротрансформатор и се свързваше с един

плазмен екран. По екраните забягаха спомени.

Вихрогон разглеждаше картините.

— Върнали сме се много назад — обяви той. — Нагласете на шестнайсет месеца. Всъщност на три години. Не искам Артемис отново да планира някое отвличане на фея.

— Браво, Вихрогоне — горчиво отбеляза Артемис. — Надявах се да не се сетиш.

Кентавърът му намигна.

— И за други неща съм се сетил.

На допълнителния екран устата на Кореноплод се разтегли в усмивка.

— Кажу ми, Вихрогоне. Нямам търпение да видя физиономията му.

Вихрогон погледна един файл на джобния си компютър.

— Проверихме имейла ти и познай какво открихме.

— Кажу ми.

— Открихме феин файл, който чакаше да бъде отворен. Освен това претърсихме основно Интернет. И ако щеш вярвай, някой беше наел мегабайти от твоя имейл адрес. Склад за феини файлове.

Артемис остана невъзмутим.

— Трябваше да опитам. Сигурен съм, че разбираш.

— Има ли нещо, което би искал да ни кажеш?

Артемис ококори очи — самата невинност.

— Не. Прекалено си умен, не мога да те надхитря.

Вихрогон извади малък лазерен диск и го пхна във флопито на компютъра пред себе си.

— Е, за всеки случай ще пусна вирус в компютърната ти система. Файловете ти няма да пострадат, освен ако не съдържат нещо за Народа. Вирусът ще следи системата ти през следващите шест месеца — за всеки случай, ако някак си успял да ни надхитриш.

— И ми казваш всичко това, защото после няма да си спомням нищо.

Вихрогон пристъпи напред и плесна с ръце.

— Точно така.

Зеленика отвори вратата. Зад себе си влачеше метална капсула.

— Вижте какво са намерили заровено в градината.

Тя отвори капака и изсипа съдържанието на капсулата върху тунизийския килим. Имаше няколко компютърни диска и копия от дневника на Артемис.

Вихрогон взе един диск.

— Нещо, за което си пропуснал да споменеш, а?

Сега Артемис не изглеждаше толкова невъзмутим. Спомените му за миналото се изгубваха един по един.

— Забравил съм.

— Надявам се, че това е всичко. Нали няма друго?

Артемис седна на стола си и скръсти ръце.

— Ако кажа „няма“, ще ми повярвате ли?

Кореноплод се разсмя с цяло гърло. На момчето му се стори, че екранът се разтресе.

— О, Артемис, разбира се. Ние ти вярваме. Как да не ти вярваме след всичко, което причини на Народа? Ако нямаш нищо против, бихме искали да ти зададем няколко въпроса под хипноза, този път без слънчеви очила.

Шестнайсет месеца по-рано Артемис успешно бе избегнал хипнозата на Зеленика с помощта на очила с огледални стъкла. Тогава за пръв път надхитри феите. И не за последен.

— Е, добре, да свършваме.

— Капитан Зеленика! — изрева Кореноплод. — Знаеш какво да правиш.

Зеленика свали каската и разтри връхчетата на ушите си, за да нормализира кръвообращението.

— Ще те хипнотизирам и ще ти задам няколко въпроса. Не за пръв път се подлагаш на хипноза, така че знаеш каква е процедурата. Не боли. Съветвам те да се отпуснеш. Ако опиташ да се съпротивляваш, това може да доведе до загуба на паметта или дори до мозъчно увреждане.

Артемис махна с ръка.

— Почакай малко. Когато се събудя, всичко ще е свършило, нали?
Зеленика се усмихна.

— Да, Артемис. Виждаме се за последен път.

Лицето на Артемис остана безизразно въпреки вълнението, което бушуваше в него.

— Добре тогава, имам да ти кажа няколко неща.

Кореноплод беше любопитен, напук на себе си.

— Имаш една минута, Фоул. После заспиваш.

— Добре. Първо искам да ти благодаря. Семейството и приятелите ми са с мен благодарение на Народа. Съжалявам, че ще трябва да забравя за това.

Зеленика сложи ръка на рамото му.

— Така е по-добре, Артемис. Повярвай ми.

— И второ, искам всички да си спомните първата ни среща.

Помните ли онази нощ?

Зеленика потръпна. Спомни си за безсърдечното същество, което я бе нападнало, докато тя възстановяваше магическите си сили в Южна Ирландия. Началникът Кореноплод никога нямаше да забрави измъкването си на косъм от експлозия в един танкер, а първата среща на Вихрогон с Артемис беше по време на преговорите за освобождаването на Зеленика. Тогава Фоул бе чудовище.

— Ако премахнете спомените ми за феите и влиянието, което са ми оказали — продължи Артемис, — аз мога пак да стана такъв, какъвто бях преди. Това ли искате?

При тази мисъл всички потръпнаха. Дали наистина промяната на Артемис към по-добро бе дело на Народа? И ако той възвърнеше първоначалната си същност, дали Народът трябваше да понесе отговорността за това?

Зеленика се обърна към екрана.

— Трябва ли? Артемис извървя дълъг път. Имаме ли право да разрушим постигнатото?

— Той е прав — каза Вихрогон. — Никога не съм предполагал, че

ще го кажа, но новият Артемис дори ми харесва.

Кореноплод отвори един прозорец на екрана.

— Сдружението на психолозите изготви за нас този доклад за вероятните изменения в личността на Фоул. Те смятат, че шансовете за възвръщане на старата същност са нищожни. Фоул ще продължава да изпитва положително влияние от страна на семейството си и на двамата Бътлър.

— Сдружението на психолозите? Доктор Аргон и останалите откачалки? И откога започнахме да се доверяваме на тези вещици?

Кореноплод отвори уста да се разкрещи, но размисли — нещо, което не се случваше всеки ден.

— Зеленика — заговори той почти любезно. — Бъдещето на цялата ни култура е заложено на карта. Колкото до бъдещето на Артемис, то не е наш проблем.

Зеленика се нацупи.

— Ако това е вярно, значи ние не сме по-добри от Калните създания.

Подполковникът реши да се върне към обичайния си начин за водене на разговор.

— Слушай, капитане! — кресна той. — Да си началник означава да вземаш трудни решения. Да не си началник означава да си затваряш устата и да правиш каквото ти казват. Затова хипнотизирай човеците, преди видеовръзката ни да е прекъснала.

— Да, сър. Както кажете, сър.

Зеленика застана пред Артемис така, че да има контакт очи в очи.

— Сбогом, Зеленика. Няма да те видя вече, макар че ти със сигурност ще ме видиш.

— Само се отпусни, Артемис. Дишай дълбоко.

Когато феята отново заговори, гласът ѝ зазвуча с плътността на баса и алта — регистрите на хипнозата:

— Добре праметнахме Спайро, нали?

Артемис се усмихна сънено.

— Да. Последното ми приключение. Не искам повече да наранявам

хората.

— Защо постоянно кроиш планове?

Клепачите на момчето увиснаха.

— Сигурно е природа. Наследство от много поколения Фоул.

— Обзалагам се, че би направил всичко, за да запазиш спомените си за феите.

— Почти всичко.

— И какво направи?

Артемис се усмихна.

— Няколко малки хитрини.

— Какви хитрини? — попита Зеленика.

— Тайна. Не мога да ти кажа.

Феята заговори с още по-омайващ глас:

— Кажете ми, Артемис. Ще бъде наша обща тайна.

Една вена запулсира на слепоочието на момчето.

— Нали няма да кажеш? Няма да кажеш на феите?

Зеленика виновно погледна към екрана. Кореноплод й направи знак да продължи.

— Няма да кажа. Ще си остане между нас.

— Бътлър зарови една капсула в градината.

— Друго?

— Изпратих имейл до своя адрес. Но предполагам, че Вихрогон ще го открие. Той е само за заблуда.

— Много умно. Има ли друго, което не очакваш да открие?

Артемис се усмихна лукаво.

— Скрих няколко файла в един интернет сайт под наем. Вирусът на Вихрогон няма да ги засегне. След шест месеца доставчиците ще ми изпратят писмо за напомняне. Когато издърпам файловете, те ще задействат остатъчната ми памет и може би ще си спомня всичко.

— Нещо друго?

— Не. Сайтът е последната ни надежда. Ако кентавърът открие и него, светът на феите ще изчезне завинаги от паметта ми.

Образът на Кореноплод започна да примигва.

— Добре. Връзката се разпада. Приспете ги и заличете паметта им. Запишете целия процес. Докато не видя записа, няма да повярвам, че Артемис е извън играта.

— Подполковник, може би трябва да разпитам и останалите.

— Не, капитане. Фоул сам каза, че интернет сайтът е последната им надежда. Закачете ги и пуснете програмата за заличаване.

Образът на Кореноплод се изгуби сред вълни статично електричество.

— Да, сър — Зеленика се обърна към техническия екип. — Чухте началника. Да започваме. След два-три часа слънцето ще изгрее. Искам дотогава да сме се прибрали под земята.

Техниците провериха как са поставени електродите, после извадиха три чифта приспивни очила.

— Аз ще се погрижа — каза Зеленика и пое очилата.

Тя прекара ластика през плитката на Джулиет.

— Знаеш ли? — каза. — Личната охрана е работа за студени хора. Ти си прекалено сърдечна.

Джулиет бавно кимна.

— Ще се опитам да не го забравя.

Феята внимателно намести очилата на лицето ѝ.

— Ще те държа под око.

Джулиет се усмихна.

— Ще те виждам насън.

Зеленика натисна едно малко копче на очилата и съчетанието от хипнотичните светлини зад стъклата с приспивателното в уплътнителите приспа Джулиет за по-малко от пет секунди.

Следващият беше Бътлър. Техническият екип удължи ластика на очилата, за да може да обхване бръснатия му череп.

— Кажете на Вихрогон да не се престарава със заличаването. Не искам да се събудя с луфт от четирийсет години в паметта.

— Не се тревожи — успокой го Зеленика. — Вихрогон обикновено знае какво прави.

— Добре. И помни: ако някога Народът изпадне в беда, аз съм

насреща.

Зеленика натисна копчето.

— Ще помня — прошепна тя.

Дойде ред на Артемис. В състояние на хипноза лицето му изглеждаше почти умиротворено. По челото му нямаше бръчки на размисъл и ако не го познаваше, феята би могла да го вземе за най-обикновено тринайсетгодишно човешко дете.

Тя се обърна към Вихрогон.

— Сигурен ли си?

Кентавърът сви рамене.

— Имаме ли избор? Заповедта си е заповед.

Зеленика сложи очила на Артемис и натисна копчето. След секунди момчето се отпусна в стола си. На екрана зад него се заредиха думи от гномски текст. Във времената на Вейка текстовете се пишеха спираловидно. Но от четенето им на спирали повечето феи получаваха мигрена.

— Започни заличаване и копирай — изкомандва Вихрогон. — Когато ми останат няколко свободни седмици, ще прегледам копието, за да видя какво има в главата на това момче.

Зеленика видя как животът на Артемис се изписва със зелени символи на екрана.

— Мисля, че допускаме грешка — каза тя. — Щом ни е открил веднъж, може да го направи и втори път. Особено ако пак стане чудовището, което беше преди.

Вихрогон изписваше команди на ергономична клавиатура.

— Може би. Но следващия път ще бъдем подготвени.

Зеленика въздъхна.

— Жалко. Почти се бяхме сприятелили.

Кентавърът изсумтя.

— Да бе. Все едно да се сприятелиш със змия.

Феята си сложи каската и пусна визьора, за да скрие очите си.

— Прав си, разбира се. Никога нямаше да бъдем приятели. Обстоятелствата ни бяха сблизили, нищо повече.

Вихрогон я потупа по рамото.

— Така е. Горе ушите. Ще ходиш ли някъде?

— Към Тара — отвърна Зеленика. — Ще полетя малко. Имам нужда от свеж въздух.

— Нямах разрешение за летене — напомни ѝ Вихрогон. — Кореноплод ще ти отнеме значката.

— За какво? — попита Зеленика и разпъна крилата си. — Изобщо не би трябвало да съм тук, забрави ли?

Излезе и лениво запърха по коридора. Мина на сантиметри под горната греда на вратата и бързо се издигна в нощното небе. За секунда тъничкият ѝ силует се озари от светлината на пълната луна и после с вибриране изчезна от видимата част на спектъра.

Вихрогон я проследи с поглед. Какви емоционални създания бяха тези елфи! В някои отношения те бяха най-неподходящи за Разузнаването. Винаги вземаха решения със сърцето си. Но Кореноплод никога не би уволнил Зеленика, защото тя беше роден полицаи. А и кой тогава щеше да спаси Народа, ако Артемис Фоул отново ги откриеше?

Сламчо седеше в совалката, изпълнен със самосъжаление. Стараеше се да седи на пейката така, че чувствителните му задни части да не се допират до нея. Трудна работа.

Трябваше да признае, че положението не е розово. След всичко, което беше направил за ПНЕ, те щяха да го затворят най-малко за десет години. Само защото бе откраднал няколко кюлчета злато. И по всяка вероятност нямаше да може да избяга. Беше ограден от всички страни със стомана и лазерни решетки и нямаше да мръдне от тук до кацането на совалката в Убежище. Там веднага щяха да го откарат в Полицейското управление, да му прочетат правата и да го тикнат в затвор, където щеше да лежи, докато брадата му посивее. А това нямаше как да не се случи, ако джуджето останеше повече от пет години извън тунелите.

И все пак имаше надежда. Мъничка искрица надежда. Сламчо

изчака техниците да разтоварят цялото оборудване от совалката. После небрежно разтвори дясната си длан и започна да чеше с палец слепоочието си. Това, което правеше всъщност, бе да чете мъничката бележка, скрита в дланта му — Артемис я беше пхнал там, докато си стискаха ръцете за сбогом.

Още не съм приключил с теб, Сламчо Челюстокопач — пишеше в бележката. — Когато се прибереш у дома, кажи на адвоката си да провери датата на първата заповед за обиск на пещерата ти. След като те освободят, се покрий някъде за две години. После ми донеси медальона. Заедно ще бъдем непобедими.

Твой приятел и покровител
Артемис Фоул Втори

Сламчо смачка бележката. Сви пръстите си на тръбичка и засмука хартийката с уста. Челюстите му бързо унищожиха доказателството.

Той пое дълбоко въздух през носа. Още беше рано да отваря шампанското от скални червеи. Делото щеше да се проточи с месеци, може би с години. Но все пак имаше надежда.

Джуджето стисна в ръка медальона на Артемис. Заедно те бяха непобедими.

Епилог

Дневникът на Артемис Фоул. Диск 2. Кодирани

Реших да започна да си водя дневник. Всъщност чудя се как досега не съм се сетил за това. Интелект като моя трябва да бъде документиран, за да могат следващите поколения Фоул да се възползват от блестящите ми идеи.

Разбира се, трябва да внимавам с такъв документ. Колкото ценен

може да бъде за потомците ми, толкова полезен би могъл да се окаже и за правоприлагащите органи, които вечно се опитват да съберат доказателства срещу мен.

Още по-важно е да държа този дневник далеч от баща си. Откакто се върна от Русия, той не прилича на себе си. Вманиачил се е на тема благородство и героизъм — две, най-меко казано, абстрактни понятия. Доколкото ми е известно, големите банки по света не признават благородството и героизма за конвертируема валута. Сега семейното богатство е в моите ръце и аз ще се грижа за него така, както винаги съм го правил — чрез изобретателни сделки. Повечето от тези сделки са незаконни. Всички добри сделки са такива. Истинската печалба се натрупва в сенчестите дебри отвъд закона.

Все пак от уважение към ценностите на родителите си реших да променя критериите си при избора на жертви. За световната екология ще бъде добре, ако няколко глобални корпорации фалират, затова аз ще им помогна да затынат. Това не са престъпления без жертви, но малцина ще пролеят сълзи за пострадалите. Не че съм се превърнал в слаб съвременен Робин Худ. Далеч съм от това. Аз възнамерявам да извлека значителна изгода от престъпленията си.

Баща ми не е единственият, който се е променил. Бътлър е остарял почти за една нощ. Изглежда същият като преди, но е станал много побавен, макар че се опитва да го прикрива. Но аз няма да го сменя. Той винаги е бил верен служител, а опитът му в разузнавателните операции е безценен. Може би когато се налага някой да ме охранява, Джулиет ще ме придружава, макар тя сега да твърди, че животът на личния телохранител не е за нея. Идната седмица заминава за Съединените щати, където ще премери силите си в състезание по кеч. Мисля, че е избрала да се нарече Нефритената принцеса. Мога само да се надявам Джулиет да се провали на подбора. Макар че се съмнявам. В края на краищата, тя е Бътлър.

Разбира се, аз съм задвижил някои неща, върху които мога да работя и без помощта на телохранител. През последните години разработих софтуер за отклоняване на средства от различни банкови

сметки към моята. Ще се наложи да го подобря, за да продължа да изпреварвам службите за разследване на компютърни престъпления. До шест месеца ще пусна версия 2.0. Не бива да забравяме и за таланта ми във фалшифицирането на произведения на изкуството. В миналото имах предпочитания към импресионистите, но сега по някаква причина ме привличат по-фантастичните теми, като например феите, изобразени от Паскал Ерве в поредицата му „Магически свят“. Ще трябва обаче временно да отложат тези проекти, защото днес открих, че съм станал жертва на конспирация.

Денят започна странно. Когато се събудих, изпитах момент на слабост. Миг преди да отворя очи, аз се почувствах напълно доволен, стремежът ми към трупане на богатства се беше изпарил. Това не ми се бе случвало досега. Може би е остатъчно настроение от някакъв вълшебен сън, а може би новото позитивно мислене на баща ми е заразно. Каквато и да е причината, трябва да внимавам и за в бъдеще да не допускам такива състояния. При сегашния начин на мислене на баща ми аз не мога да загубя своята решителност. Трябва да остана мотивиран, както досега. Престъпленията са пътят, по който Фоул вървят напред. *Aurea est potestas.*

Няколко минути по-късно се натъкнах на още по-голяма загадка. Докато миех лицето си на мивката, от едното ми око падна мъничък предмет. При по-обстойно разглеждане в лабораторията установих, че това е полукорозирала цветна контактна леща. И нещо повече: отдолу имаше огледален слой. Гениално. Несъмнено беше работа на изкусен занаятчия. Но с каква цел? Странно, но макар че не знам нищо за тази леща и за начина, по който е попаднала в окото ми, чувствам, че отговорът е някъде в главата ми. Скрит в дълбините.

Представете си учудването ми, когато Джулиет и Бътлър също откриха огледални лещи в очите си. Тези лещи са толкова хитро измислени, че можеха да бъдат мое изобретение, така че явно неизвестният ми враг не е за подценяване.

Ще открия злосторника. Няма да допусна грешка. Нито един детайл няма да остане неразследван. Бътлър има приятел в Лимърик,

специалист по лещи и микроскопи. Може би ще успее да разпознае почерка на противника ми. Докато пиша тези редове, Бътлър вече пътува натам.

И така, започва нова глава от живота на Артемис Фоул Втори. До няколко дни баща ми ще се прибере у дома с новата си съвест. Много скоро аз ще бъда изпратен в пансион, където ще имам достъп до оскъден компютърен център и още по-оскъдна лаборатория. Изглежда, телохранителят ми е твърде остарял за физически натоварвания, а неизвестен враг поставя странни предмети в самото ми тяло.

Непреодолими трудности, ще кажете вие. Всеки друг би спуснал кепенците и би се скрил от света. Но аз не съм всеки. Аз съм Артемис Фоул, последният от престъпната династия Фоул, и няма да се отклоня от пътя си. Ще открия кой е поставил тези лещи в очите ми и ще го накарам да плати за дързостта си. А след като премахна натрапника, ще мога да продължа с кроенето на планове. Ще разгърна престъпна дейност, каквато никой досега не е виждал. Светът ще запомни името Артемис Фоул.